

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Αρ. $\frac{52}{278}$

ΕΤΟΣ ΞΤ'

Ποσειδάων

1931

“ΜΥΡΑΝΤΑ,”

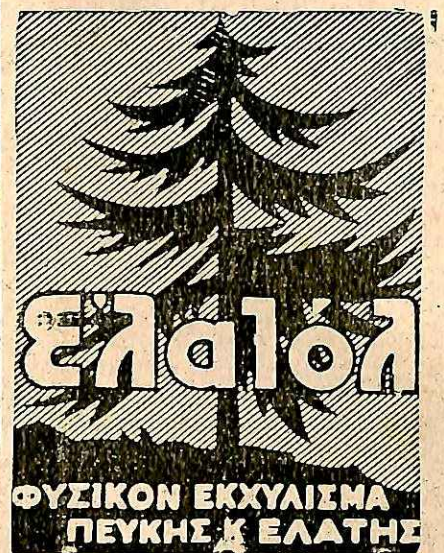
Έργαστήριο Μυρταίος
Βουλής και Λέκα 2.

ΑΡΜΑΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ

Καλλυντικά εν γένει εις
ιανικήν πώλησιν.

Υφασμιατρικ. ΛΟΓ. ΣΙΜΟΝ-
ΜΟΠΟΥΛΟΣ, έδρ. 5, Δέσφω 5,
τηλ. 53-40.

ΣΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΛΟΥΤΡΟ ΣΑΣ

ΦΥΣΙΚΟΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑ
ΠΕΥΚΗΣ Κ ΕΛΑΤΗΣ

Δυναμώνει τὰ νεύρα.
Ξεκουράζει τὸ σῶμα.
Απαλλάσσει ἀπὸ τὸν
ιδρώτα.

Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ ΑΘΗΝΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΔΙΑΒΗΤΗΣ

Θεραπεύεται τελείως, χωρίς διαί-
ταν, με τὴν Διαθετηλίνη, τὴν ὁ-
ποῖαν συνιστοῦν εἰς διασημότεροι
Ιατροὶ ἐν Γερμανίᾳ.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ
ΕΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλῆ-
τοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ
Πανεπιστημίῳ.
Μετανοεῖ 27 Ἀθηνῶν, τηλ. 1-61

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλλίτερον φάρμακον διὰ τὴν
θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως
καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη εἶναι
ἡ Αrteriovacine Dr Cilimbaris.
Ἡ ἀρτηριοσκληρώσις θεραπεύεται
ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοβαξίνης Τσι-
λιμάρη, ἄνευ διαίτης καὶ ἀφαιμά-
ξεων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρίτις ἄνευ
λουτροῦ.

Τὴν συνιστοῦν οἱ διασημότεστοι
Ιατροὶ τῆς Εὐρώπης.
Εἶναι ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἰατρο-
συνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῆς
Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ
τοῦ Διεθνούς Ἰατροσυνεδρίου τῆς
Βέρνης. Εὐρίσκεται εἰς τὰ φαρμα-
κεία.

Ἀντιπροσώπος :
Σ. ΒΟΣΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, Ἀγίου Κωνσταντί-
νου 15, Ἀθῆναι.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδῶς Κε-
φαλλήνιας καὶ Τεγέας 1.

Ὡραὶ 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 80215

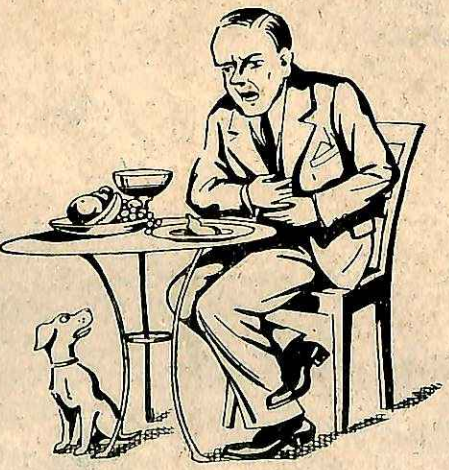
Με ἐξοδὰ μας διεκπεραιώμεν
πάσης φύσεως κληρονομικὰς ὑπο-
θεσεῖς, καθὼς καὶ ἐναντίον τοῦ
Δημοσίου. Ὁμοίως καὶ διεκδικήσεις
εἰκοπέδων.

Ἀθηνᾶς 11. Ὡραὶ 8-9 καὶ 3-4.

ΣΤΟΜΑΧΙΚΟΙ

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ἡ Ὄξυρεγμία :
ἡ Ἐντερίτις :
ἡ Γαστρίτις :
ἡ Ὑπερέκκρι-
σις :
ἡ Ὑπερχλωρυ-
δρία :
οἱ Ἔμετοι τῆς
ἐγκυμοσύνης :
αἱ Διάρροιοι τῶν
φυματικῶν :
τὸ Ἔλκος τοῦ στομάχου καὶ Δωδεκαδα-
κτύλου :

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ ΤΑΧΕΩΣ ΜΕ ΤΟ ΑΒΛΑΒΕΣ

BISMOTERRAN

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΓΡΟΤΕ & ΣΙΑ

Βαλαωρίτου, 16. ΑΘΗΝΑΙ.

Ὁ ἐκδρός
τῆς παχυσαρκίας
τὰ διωκτὰ

ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΑΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ - ΚΑΡΡΑΣ
- ΑΘΗΝΑΙ -

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡΧ. 150	ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	80	ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ	ΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΕΞΕΤΡΙΚΟΥ	6		ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 21-419
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	6		
ΑΦΡΙΚΗΣ	30	ΚΥΡΙΑΚΗ, 20 Δεκεμβρίου 1931	
ΒΕΛΓΙΚ. ΚΟΚΚΟ	30		

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Εν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 W. 14th Str (Apt. 41) New-York city.
Εν Ἀγγλίᾳ κ. Σρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha Alexandrie.
Εν Βελγίᾳ κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Εν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φῶλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ἔσται ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Γ. Θ. ΒΑΦΟΠΟΥΛΟΥ: «Τὰ
Ρόδα τῆς Μυρτάλης» (Θεσσα-
λονίκη), ΠΟΤΗ ΨΑΛΤΗΡΑ:
«Χρόπ... Ντίν», ΣΩΤΗΡ.
ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ (κα-
θηγητοῦ): «Στὸν καιρὸ τοῦ
Ἀποκλεισμοῦ» ("Ἐδessa).

Τὰ «Ρόδα τῆς Μυρτάλης» εἶναι, ἂν
δὲν κάνουμε λάθος, ἡ πρώτη ποιητι-
κὴ συλλογὴ ποὺ ἐκδόθη ὁ κ. Βαφό-
πουλος καὶ γι' αὐτὸ φαίνεται τόσο
πολὺ μέσα στοὺς στίχους τῆς, ἡ ἐπι-
δράσεις ποὺ ὑπέστη ὁ νεὸς αὐτὸς ποιη-
τῆς. Ἡ μεγαλειότης αὐτῆς εἶναι
δέξια καὶ Μπωντλαίρ, μιὰ ἐπίδρασις
γενικὴ θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς, μὰ
κοντὰ στὸ Μπωντλαίρ, ὑπάρχουν, ποὺ
ἐξωτερικῶς αὐτῆς, ἡ ἐπίδρασις τοῦ
Καβάφη, τοῦ Καρυωτάκη καὶ τοῦ
Μαλακάση. Καὶ γιὰ νὰ εἰμαστε πιὸ
ἀκριβεῖς ἂς καθορίσουμε τὰ πράγμα-
τα: σὲ πολλὰ ποιήματα τῆς συλλο-
γῆς ὑπάρχει μπωντλαίρικὴ διάθεσις,
ποὺ δυστυχῶς δὲν ἔχει ἀποδοθεῖ με-
τὴν πλαστικὴ σιγαστοὶα τοῦ ποιη-
τοῦ τῶν «Ἀνθῶν τοῦ Κακοῦ», ἀλλὰ
με τὸν ἀριστερὸν ποιητὴν δεκαπεν-
τασύλλαβος τοῦ κ. Μαλακάση. Κατό-
πιν ἡ ἴδια διάθεσις ἀποδίδεται με-
καθάρια σιγαστοὶα καὶ στὸ τέλος με-
τὰ φραστικὰ μέσα τοῦ Καρυωτάκη.
Τόσο ὅμως ὁ Καβάφης, ὅσο καὶ ὁ Κα-
ρυωτάκης εἶναι ποιητὰ ποὺ δὲν μπο-
ροῦν νὰ κάνουν κανένα καλὸ σ' ὅσους
ὑφίστανται τὴν ἐπίδρασί τους. Γιὸ-
πεῖν δέξια, ἀλλὰ καὶ προδίδουν.
Ἀλλὰ, εἰπαμε, ὁ κ. Βαφόπουλος, εἶ-
ναι ἀκόμα νεὸς καὶ τὸ μέλλον ἀνοίγε-
ται μπροστά του, ἕνα μέλλον ποὺ προ-
οιωνίζεται ἀρκετὰ λαμπρὸ ἀπὸ τὴν
πρώτη αὐτῆς συλλογὴν, ἡ ὁποία ἔ-
χει καὶ ἐλαττώματα, ἀλλὰ πολὺ πε-
ρισσότερα προτερήματα. Γιατί, παρ'
ὅλες τὶς ἐπιδράσεις ποὺ ἀναφέρουμε,
φανερῶναι πραγματικὸ ποιητὴν, ἕναν
ποιητὴ ὅπως τὸν θέλει ἡ ἐποχὴ μας
ἀνήγογο καὶ παραγμένο, ἐρευνητὴ καὶ
δισταχτικὸ, ἀπαισιδόξος καὶ σαρκω-
στή... Ὅταν ὁ ἀποκτῇ τὴ βαθύ-
τερη συνείδησι τοῦ λυρισμοῦ—ποὺ
μόνος αὐτὸς ἀποτελεῖ τὴν ποιήσι-
ν—ἔσται ὁ ἀρχιστὴρ νὰ διατάξῃ γιὰ τὸν
ἐαυτὸν του, ὅταν τὰ περισσότερα ση-
μεριὰ ποιημάτων του θὰ τοῦ φαίνον-
ται ξένα, ὅταν θὰ καταλάβῃ τὴν κα-
τακτὴ ἐννοια τοῦ λόγου, τότε—γιατί
θὰ γίνουν ἀσφαλῶς μιὰ μέρα ὅλ' αὐ-

τὸν. Ὅταν ὁ Πόε στὰ πρὶο καὶνὰ,
στὰ πρὶο συνθημένα ἐπιθετὰ κατορ-
θῶναι καὶ δίνει ἀπροσδιόριστες, τερά-
στιες σημασίες.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ἡ ποιητὴ τοῦ
κ. Ψαλτήρα εἶναι πολὺ προσιμώτερος
ἀπὸ μερικῶν ἄλλων, οἱ ὁποῖοι μέσα
σὲ στίχους ἀρρωδιατοῦς, σύμφωνα με-
τὴν μετρικὴν, λένε τὰ πρὶο παλὰ, τὰ
πρὶο γνωστὰ, τὰ πρὶο κοινὰ πράγματα
ποὺ βασθεῖται πρὶο νὰ τ' ἀκούει ἂν
πρὶο τῶσους καὶ τῶσους στὸν ἑαυτὸν πάντα
ἀρρωτῶν (!) τόνον... Στὸ κάτω-κάτω,
στὸ βιβλίο τοῦ κ.
Ψαλτήρα ὑ-
πάρχουν στί-
χοι σὺν καὶ
αὐτοῦς:

Ὁ Ἀγγλος ποιητὴς Πόε.

Γιὰ μάτια δυὸ
χλωμῆς σελή-
(νεῖ)
Καὶ γιὰ χεὶρ
Τὸ μαρμαῖνο
(χαμοῦλι)
ποὺ με τὸ
λυρισμὸν τοῦ
μας ἱκανοποι-
οῦν γιὰ τὰ
ἐλαττώματα
τοῦ ποιητοῦ.
Ἐξ ἄλλου καὶ
ὁ κ. Ψαλτή-
ρας ἔχει τὸ
μέλλον ἀπο-
κατελεγεῖται
στὰ πρὶο καὶ ὅταν θὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ
μοντερνισμὸς δὲν εἶναι μονάχα ἡ ἐξω-
τερικὴ μορφή ἐνός ποιήματος, ἀλλὰ
ἡ βαθύτερη συνθεσὶς τοῦ, τότε θὰ μῆς
δῶσῃ χωρὶς ἄλλο ὅτι περὶ ὅσων
ἀπ' αὐτὸν...

Καὶ τώρα, ἂς εἰδομε καὶ σ' ἕνα
ἀπὸ τὰ πρὶο, «Στὸν καιρὸ τοῦ ἱπο-
κλειτισμοῦ» τοῦ καθηγητοῦ κ. Σωτ.
Γεωργακοπούλου. Εἶν' ἕνα ἔργο ποὺ
δυστυχῶς δὲν κατορθώνει νὰ δῶσῃ ὅ-
σα ὑπόσχεται με τὸν τίτλον του. Ἡ
μεθοδὸς τοῦ ἀποκλεισμοῦ ὑπῆρξε ἡ
δραματικὴ περὶ
ποὺ γινώσκω ὁ πό-
πος μας κατὰ τὶς
τελευταῖες δεκαε-
τηρίδες. Ὁ κ. Γε-
ωργακοπούλος ὁ-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

Η ΠΡΟΞΕΝΕΙΣ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Στὴν Ἰαπωνίαν, στὰ σπίτια ποὺ ἔ-
χουν ἀνύπαντρα κορίτσια, ὑπάρχει
πάντα τοποθετημένη στὸ παράθυρο ἡ
στὸ μπαλκόνι μιὰ γλάστρα. Ὅταν ἔ-
νας νεὸς θέλει νὰ παντρευτῇ κανένα
ἀπ' τὰ κορίτσια μιᾶς οἰκογενείας, ἀν-
τὶ νὰ ἀπευθυνθῇ στοὺς γονεῖς τῆς καὶ
νὰ ζητήσῃ τὸ χεῖρ τῆς, καταφεύγει
στὴν ἀκόλουθον μέθοδο.

Διὰλεγε μιὰν ὥρα ποὺ ξέρει ὅτι
ἡ νέα καὶ ἡ μητέρα τῆς βρίσκονται
στὸ σπίτι καὶ εἶναι σὲ θέσι νὰ τὸν
βλέπουν. Πλησιάζει τότε, κατεβάζει
τὴ γλάστρα ἀπ' τὸ παράθυρο ἢ τὸ
μπαλκόνι, φυτεύει μέσα ἕνα ὠριμένο
φυτό, τὴν ξανατοποθετεῖ στὴ θέσι τῆς
καὶ φεύγει. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως κα-
θὼς καὶ τὶς ἀκόλουθες γυρίζει πάλι
καὶ παρατηρεῖ προσεχτικὰ τὴ γλά-
στρα.

Ἀν θοῇ τὸ φυτό τοῦ περὶοποιημένου
καὶ ποτισμένου, αὐτὸ εἶναι σημεῖον ὅτι ἡ
πρότασις τοῦ γίνεσθαι δεκτὴ. Ἀν ὅμως
τὸ φυτό ἀπερριπτεῖται καὶ μαρμαῖνο,
δὲν χρειάζεται ἄλλη ἀπόδειξις γιὰ νὰ
καταλάβῃ ὅτι δὲν τὸν θέλουν γιὰ
γαμπρὸ.

Μερικὲς φορές μάλιστα ὁ δυστυχι-
σμένος βρίσκει τὸ συμβολικὸ φυτό τοῦ
ἐρριπώμενου καὶ ριγμένου ἐσχάτης περι-
φρονήσεως ποὺ τοῦ δείχνει ὅτι πρό-
πει νὰ πάρῃ ἀμέσως τὰ θεσγμένα
του!...

ΠΡΟΞΕΝΕΙΣ
στὴν «Οἰκονομία»
Οἱ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑἰΓΑΙΟΥ..

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΕΣ

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΠΩΛ

Ένας διορισμός πού αναστατώνει τη Γαλλική άριστοκρατία. Η καταπληκτική σταδιοδρομία ενός κουρσάρου. Πώς γεννήθηκε μέσα σε πλοίο σε ώρα τρικυμίας. Η μυστηριώδης καταγωγή του. Πώς ο Πώλ έγινε θαλασσινός. Τα πρώτα κατορθώματά του. Ο φόβος, αφάντρητος των Τούρκων. Το έρμητριο του Πώλ στα Μοσχονήσια. Πώς βύθισε τα Τουρκικά καράβια που πήγαιναν στη Μυτιλήνη. Τα στήθη ήρωϊσμοί κι' ανδραγαθίες. Η έκστρατεία της Κρήτης, κ.τ.λ.

Ο έτος 1662, ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 14ος — ο «Βασιλεύς-Ήλιος» — έποφάσισε να στείλη το γαλλικό στόλο στην Κρήτη, για να βοηθήσει τους Ένετους, οι οποίοι πολεμούσαν εκεί απειρασμένα έναντι των Τούρκων. Αρχηγό δε του στόλου αυτού διόρισε έναν γέρο θαλασσοπόρο, τον ιππότη Πώλ.

Ο διορισμός αυτός προξένισε κατάπληξη στους κύκλους των

Γάλλων αβλικών. Ο «ιππότης Πώλ» — το επώνυμό του κανένα δεν πάζερε — δεν ήταν καθόλου ανθρωπος των σαλονιών...

Εθεωρείτο δέβαια, πραγματικό παλιό ληκάρι, το όνομά του ήταν σμυσιμένο ως τα πόδια της Εύρώπης, κανένας όμως δεν περίμενε ποτέ να του κάνει ο βασιλεύς την ξεχωριστή τιμή να τον ονομάση ναύαρχο του γαλλικού στόλου, για τον απλούστατο λόγο ότι ο ιππότης Πώλ δεν ήταν παρά ένας κουρσάρος!...

Ο Πώλ, ωστόσο, όπως θα δούμε, είχε δείξει επανειλημμένως αξιοίς ευνόιας του «Βασιλέως-Ήλιου». Προτού όμως αναφέρουμε τα κατορθώματά του στην Κρήτη, αξίζει να διηγηθούμε την καταπληκτική του σταδιοδρομία.

Τον Δεκέμβριο του 1597, κάποιο καράβι που πήγαινε από τη Μασσαλία στο Σατ-ντ-Ίφ, κατέληξε ξαφνικά από τρομερή τρικυμία. Μεταξύ των επιβατών του μικρού αυτού καραβιού συγκαταλεγόταν και μία νεαρή πλύστρα, η οποία μάλιστα βρισκόταν σ' ενδιαφέρουσα κατάσταση...

Τα κύματα έσπάζαν μανιασμένα επάνω στις πλεωές του πλοίου, το οποίο κινδύνευε από στιγμή σε στιγμή να βουλιάξει... Οι επιβάτες, χλωμοί από τον τρόμο τους, περίμεναν με αγωνία το μοιραίο...

Έξαφνα σε κάποιο δυνατότερο από τα προηγούμενα τσάνταγμα του καραβιού, η νεαρή πλύστρα, από την πεισινή της... έφερε στο φως ένα αγόρακι!...

Πώς νάταν, άραγε, ο πατέρας του παιδιού αυτού; Άγνωστο... Κάποιοι στρατιώτες, άσπ' αλως, της φρουράς του Σατ-ντ-Ίφ, ίσως και ο ίδιος ο διοικητής της, ο Πώλ ντε Φόρτια. Όπωςδήποτε, όταν το καράβι κατόρθωσε με πολλή κόπο, ν' αράξει στο λιμάνι, ο διοικητής του φρουρίου έπρεπε υπό την προστασία του τη νεαρή μητέρα, και βάπτισε το παιδί της

δίνοντάς του το όνομά του Πώλ, με το οποίο έμελλε ν' αναδειχτεί και να γίνει διάσημο...

Ο μικρός Πώλ έζησε τα παιδικά του χρόνια στο Σατ-ντ-Ίφ. Έκεί, αντικρύζοντας διαρκώς τη θάλασσα και τ' απειράριθμα εμπορικά καράβια που πηγαινοερχόντουσαν στο λιμάνι της Μασσαλίας, έννοιωσε από πολύ μικρός μι' ακατανίκητη επιθυμία να γίνει ναύτης.

Δεν ήταν πάνω από δώδεκα χρονών, όταν παρουσιάστηκε στον καπετάνιο ενός εμπορικού καραβιού και τον παρακάλεσε να τον προσλάβει ως μούτσο.

Ο καπετάνιος όμως τον βρήκε πολύ μικρό και αδύνατο και δεν τον δέχτηκε.

Ο Πώλ, ωστόσο, δεν απελπίστηκε. Παραμόνευσε, κι' όταν είδε πως κα-

ψάρι στα χείλη, και τον έσκότωσε... Έτσι, από το κατόρθωμά του αυτό συνελήφθη, και θα καταδικαζόταν σίγουρα σε θάνατο, αν δεν επεμβαίνουν για να τον σώσουν μερικοί Προβηγκιανοί ιππότες, οι οποίοι κατόρθωσαν πόν διοικήτη του φρουρίου να του δώσουν τη χάρη.

Ο Πώλ δεν μπορούσε, φυσικά, να μείνη πελά στο Σαιντ-Έλμ. Επιδιότασχε λοιπόν σ' ένα κουρσάρικο καράβι κι' από τότε άρχισε η πολεμική του δράση.

Το κουρσάρικο αυτό κυνηγούσε κυρίως τουρκικά καράβια. Στις τσάσε ναυμαχίες που έλαβε μέρος, ο Πώλ πολέμησε σ' α λιοντάρι, κι' έτσι δεν άργησε να γίνει περίσημος για την τόλη του και για την περιφρόνησή του προς τους κινδύνους.

Μία μέρα, σε κάποια ναυμαχία, ο

τον ονομασία «Καπετάν-Πώλ». Τον λόγο αυτόν ο περίφημος κουρσάρος τον χρησιμοποίησε ως όρητήριό του. Έγχε τοποθετήσει ολόγυρα μερικά κανόνια, με τα οποία κανονιοβολούσε νύνα, με τα οποία πλοία που τύχαινε να περτά εθρικά πλοία που τύχαινε να κουρσάρικό του τα περίμενε στους πρόποδας του βουνού.

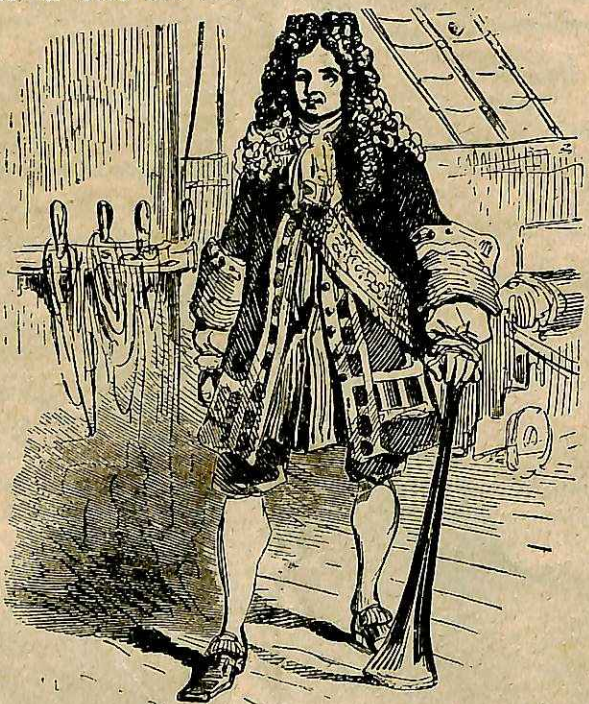
Μία μέρα, από το παρατήριό του είδε πέντε τουρκικές γολέτσες. Χωρίς να χάσει καιρό, άρμισε κατά πάνω τους με το κουρσάρικό του και, αφού τους έκαρδύζοντας τις σύντριψι, τα κατόρθωμά τους και ξέσπασε τα πανιά τους, στο τέλος τις ανάγκασε να τραπούν σε φυγή! «Έπειτ' απ' το κατόρθωμά του αυτό, ο αρχηγός του τάγματος των Ιπποτών της Μάλτας τον ώνάσισε ιππότη. Κι' από τότε έγινε γνωστός με το όνομα: ο ιππότης Πώλ.

Τα κατορθώματά του Πώλ δεν άργησαν να τον δοξάσουν σ' όλη την Ευρώπη. Ο καρδινάλιος Ρισελιέ, ο οποίος κυβερνούσε τότε τη Γαλλία, τον ώνάσισε πλοίαρχο, και υπό την ιδιότητά του αυτή έλαβε μέρος σε μία μεγάλη ναυμαχία μεταξύ του γαλλικού στόλου και της ισπανικής αμμάδας.

Στη ναυμαχία αυτή, ο Πώλ ανδραγάθησε και πάλι. Κατόρθωσε, μονάχος του, με τα καράβια που είχε υπό τις διαταγές του, να καταστρέψει 14 γαλέρες ισπανικές, 3 φρεγάδες και 14 άλλα μικρότερα πλοία! Τέσσερες χιλιάδες Ισπανοί βρήκαν εξ αίτίας του το θάνατο. Κι' ο αρχηγός του ισπανικού στόλου έννοιωσε τέτοια απόγνωση για την πανωλεθρία που είχε πάθει από τον αδιαβόλημένο κουρσάρο, ώστε, όταν είδε το καράβι του να πυροπολήται, τολήθηκε με την ισπανική σημαία και άρμισε μέσα στις φλόγες, όπου βρήκε φριχτό θάνατο.

Έτσι, από το κανονισμό του αυτού κατόρθωμά, ο Πώλ προδιότασχε από τον βασιλέα Λουδοβίκο 14ο — πού, στο μεταξύ είχε ανέβει στο θρόνο — σε ναύαρχο του γαλλικού στόλου. Ο ιππότης-κουρσάρος εξακολούθησε τα ανδραγαθήματά του. Το κυριότερο απ' αυτά ήταν ότι μπήκε μέσα στο λιμάνι της Ναπολέως και βούλιαξε, υποστάει επιδρομές και έχθροισι — ή Ναπολεις άνηκε τότε στην Ισπανία — τέσσερες φρεγάδες γεμάτες στρατό!

Τα κατορθώματά αυτά είχαν καταστήσει τον ιππότη Πώλ, όχι μόνο ένδοξο, αλλά και θαυόπλοτο. Με τα χρήματά που είχε κερδίσει από τις κουρσάρικες επιδρομές του, είχε χτίσει ένα παλάτιο στην Τουλών, όπου αναπαύονταν όταν δεν βρισκόταν στη θάλασσα. Στά 1660, ο Λουδοβίκος 14ος τον έπασχέστη, μαζί με όλη την Αδμή του, στο παλάτι του. Η υποδοχή που του έκανε ο θαυόπλοτος κουρσάρος ήταν πρωτοφανής στα χρονικά της εποχής για την πολυτέ-

Ο θρυλικός Κουρσάρος Πώλ.

νένας δεν τον πρόσεχε, κατόρθωσε να γλυτώσει στο βάθος του καραβιού, όπου και κρύφτηκε πίσω από ένα δέμα εμπορευμάτων.

Δεν παρουσιάστηκε, παρά μόνον όταν τον καράβι βρισκόταν πειά στο πέλαγος...

Τότε ο καπετάνιος, θέλοντας και μή, τον εκράτησε.

Τρία χρόνια ο μικρός Πώλ έμεινε μούτσος. Αφού έμαθε έτσι καλά το επάγγελμα του θαλασσινού, προσελήφθη σ' ένα άλλο καράβι, μαλτέζικο, ως ναύτης. Κατόπιν κατετάχθη στο στρατό, με τον βαθμό του στρατιώτη και στάλθηκε στο φρούριο του Σαιντ-Έλμ. Έκεί όμως, απειθαρχήτος και όμως ήταν εξ ιδιοσυγκρασίας, προκάλεσε σε μοναχία τον έπιλοχό του, ένα γέρο-καρδινάλιο που του έφηνε το

καπετάνιος του κουρσάρικου σκοτώθηκε. Το πλήρωμα, τότε, εξέλεξε ως καπετάνιο του, πανήφει, τον Πώλ.

Η πρώτη αυτή σοδαρή του επίτυχία, έμεινε κυριολεκτικά τον Πώλ. Άρμισε να πολεμά με λύσσα τους Τούρκους, βουλιάζοντας τα καράβια τους, λεηλατώντας τα εμπορεύματά τους, κόνοντας επιδρομές και μέσα στα λιμάνια τους ακόμα, κι' έτσι το άκουσμα και μόνο του ονόματός του προκαλούσε άπεριγραπτο τρόμο στους έχθρους της Χριστιανωσύνης.

Ανάμεσα στη Μυτιλήνη και στις ακτές της Μικράς Ασίας υπάρχει το Μοσχονήσι. Στην κορυφή λοιπόν ενός λόφου του νησιού αυτού, απ' το οποίο φαίνεται όλη γύρω η θάλασσα, βρίσκεται ένας μικρός πύργος, που εινε γνωστός ακόμα και σήμερα με

λεία της. Φανταστείτε ότι ως και τα πορτοκάλια του κήπου του τα είχε χαμαώς: πάνω στις πορτοκαλλίες, κι' έτσι οι καλεσμένοι του έκοβαν... φρούι γλασέ απ' τα δέντρα...

Έτσι, από λίγον καιρό έλαβαν χώραν τα γεγονότα της Κρήτης, τα οποία έμελλαν να καταστήσουν άθαντο το όνομα του ιππότη Πώλ.

Η Κρήτη, την εποχή εκείνη, άνηκε στους Ένετους. Οι Τούρκοι όμως, οι οποίοι από καιρό είχαν βάλει στο μάτι το ηρωικό νησί, βρήκαν κάποιαν άφορη για να διακόψουν τις σχέσεις με την Ένετική Δημοκρατία, και τον Ιούνιο του 1644, έστειλαν ένα στόλο απαρτιζόμενο από 400 καράβια και στρατό για να καταλάβουν την Κρήτη.

Ο στρατός αυτός, αφού αποβίβαστηκε στα δυτικά παράλια του νησιού, άρχισε να λεηλατεί και να πυροπολή τα πάντα.

Οι Ένετοι τα έχασαν μπρος στην ξαφνική αυτή επιδρομή. Έκαναν έκκλησι σε όλα τα χριστιανικά κράτη να τρέξουν προς βοήθειαν της Κρήτης, η οποία έθεωρείτο τότε ως προπύργιο του Χριστιανισμού στην Ανατολή. Στο μεταξύ, οι Τούρκοι, ύστερ' από πολιορκία 57 ημερών, κι' αφού έχασαν 20.000 στρατιώτες, κατόρθωσαν να κυριεύσουν την πόλη των Χανίων.

Τον επόμενο χρόνο μπήκαν στη Ρέθυμνο. Και κατόπιν άρμισαν την πολιορκία της Σούδας, έξω από την οποία κατισκαύσαν τρεις πυρμίδες αποστελούμενες από 6.000 κεφάλια Χριστιανών. Οι Ένετοι άμύνονταν άπεγνωσμένα. Ένας απ' τους αρχηγούς τους μάλιστα, ο Μοροζίνης, έκανε πραγματικά θαύματα. Τί μπορούσαν να κάνουν όμως έναντιόν τόσων πολυκαυωτέρων έχθρων!...

Στά 1662, τέλος, ο Λουδοβίκος 14ος συγκίνηθηκε από τις επικήψεις των Ένετων, και έστειλε προς βοήθειάν τους το στόλο του, με αρχηγό, καθώς είδαμε τον ιππότη Πώλ.

Ο Πώλ δοήθηκε όμως μπορούσε τους πολιορκωμένους. Έπει τέσσερα χρόνια έμεινε στο νησί, πολεμώντας διαρκώς έναντιόν των Τούρκων. Από εκεί σπάρθηκε έναντιόν των τρομερών κουρσάρων του Άλγεριού, τους οποίους εξαολόθρευσε σχεδόν.

Κατόπιν, φορτωμένος από δόξα κι' από καινούργια πλούτη, γύρισε πίσω στην Τουλών, όπου και πέθανε, στα 1667, σε ηλικία 70 χρονών.

Όλη του την περιουσία την άφησε στους στωγούς της Τουλών...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Είτε από σίδηρο, είτε από άσφαλι, είτε από διανύτι εινε χαμωμένος ο άνθρωπος, υπάρχει μέσα του και λίγο άχυρο.

Η προλήψεις εινε συντήματα αληθειών που έχουν γεράσει.

Όσοι περνάν απ' τη ζωή πρέπει να συλλογίζονται τα πάθη του Χριστού για να παρνονοήσουν.

Γέλα πριν εδυγχήσεις μήπως δεν προστάσεις να γελήσεις ποτέ.

Α α μ π ο υ γ ι ε ρ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

(Της Θεάνης)

Μία φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας νέος και πλούσιος έμπορας και γυόζκε στα χωριά και πουλούσε πραγματίες. Στο σπίτι του είχε όλα τα καλά του Θεού και δεν του έλειπε τίποτε, γιατί με τη δουλειά του κέρδιζε πολλούς παράδες.

Μία φορά τον έρωξε η μοίρα του να νυχτώσει σ' ένα χωριό, όπου δεν ήταν κανένα χάνι. Θέλοντας λοιπόν και μή, ο έμπορας αναγκάστηκε να πάη να μείνη τη νύχτα σ' ένα φτωχό-σπιτο.

Ο καυμένος ο νοικοκύρης τον δέχτηκε με προθυμία, του έδωσε να φάη και να πιη ό,τι είχε από το Θεό και στο τέλος του έστρωσε σε μία γωνιά να κοιμηθεί.

Στην άλλη γωνιά πάλι πλάγιασε ο ίδιος, κοντά στη γυναίκα του που ήταν λεχώνα από τρεις μέρες προσητέρα.

Το ίδιο εκείνο βράδυ έτυχε να πίν στο φτωχικό του χωριό η Μοίρα για να μοιράσουν το παιδί του που ήταν κορίτσι.

Όλοι οι άλλοι είχαν αποκοιμηθεί και μόνον ο έμπορας δεν μπορούσε να κλείσει ακόμα μάτι. Γυόζκε από δω, γυόζκε από κει και ύπνος δεν τον έπιασε.

Αξάφνα άκουσε την πόρτα να κἀνη γκρόν και σήκωσε το κεφάλι του να ιδη τί γίνεται. Στάσεις τότε μ' αυτό που αντίκρουσαν τα μάτια του.

Ο όντας έλαμπε σαν νάταν μέρα μεσημέρι και γύρω από το μαρό, άβονταν τρεις γυναίκες άσπροφωμένες.

Ο πλούσιος κατάλαβε πως ήταν η Μοίρα, αλλά δεν έλεγε τίποτε. Μόνον ξεσκαπώσθηκε και προσπάθησε ν' ακούσει τι θάλεγαν.

Η μία λοιπόν έγραψε: —Νά ζήση δέκα χρόνια και να πεθάνη!

Έπειτα η άλλη μοίρανε: —Νά ζήση πολλά χρόνια και νάναι πάντα φτωχή!

Κι' η τρίτη έπρε: —Τί τα θέλεις αυτά! Δεν κάνει να πάρη άντρα αυτόν που κοιμάται εκεί σ'τη γωνιά!

—Κάνει, είπαν κι' η δύο άλλες, τώγραφαν κι' έφυγαν.

Ο πλούσιος σαν άκουσε αυτό του καχορήγησε πολύ. Από τη μία μεριά γιατί το κορίτσι ήταν φτωχό κι' από την άλλη γιατί ήταν μικρό κι' αυτός υενάλος και τούροόταν μεγάλη

δυσκολία να την περιμείνη να μεγαλώση και να την παντρευτή...

Τί έκαμε λοιπόν; Σηχώθηκε αγά- λιατόγυαλα, πήρε το μαρό, άνοιξε το παρθένο και το πέταξε έξω για να παγώσει και να πεθάνη.

Πού νάζερε όμως κι' αυτός τί θα γινόταν! Το μαρό, καθώς το πέπαξε, έπεσε με την κοιλιά απάνω σ' ένα παλτόκι κι' έμεινε εκεί καρφωμένο.

Τότε έβγαλε τις φωνές, τσιριξίες και σε λίγες μέρες ο έμπορας πήρε τη γυναίκα του και πήγε μαζί της στο χωριό του.

Ο έμπορας είδε τα σημάδια στην κοιλιά της γυναίκας του, μα του έρχότανε ντροπή να ρωτήσει. Μία μέρα όμως δεν εδίσταξε πειά και της έλεγε:

—Δεν μου λές, γυναίκα, τί εινε αυτά τα σημάδια που έχεις αυτό;

—Νά σου πω, άντρα μου, το άπάντησ' εκείνη. Λένε πως τον καιρό που ήμουν μικρή κάποιος με πέταξε στα παλτόκια του οούργου κι' ήσαν και με γλώτσαν, αλλά τα σημάδια ήμουν εναντιον...

—Νά σου πω, μωρή γυναίκα, της αποκρίθηκε ο έμπορας. Το φταίξιμο εινε δικό μου. Άλλά τ' νουαμμένα τη Μοίρα δεν ξεγράφονται...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΑ

ΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥ ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΥ

Σε μία πολύχρη της άναρχομένης και πολεμοκρατούμένης σήμερα Κίνας, ζει μία οικογένεια, η οποία αποτελείται από τους απογόνους του μεγάλου θορκαστικού αρχηγού Κουφου-κίου. Τα τριςέγγονα αυτά του προφίτου της Άπω Ανατολής εινε οι μόνοι όηχοοι της Κίνας, στους οποίους οι τίτλοι πηγαινούν από πατέρας σε γιού άμετάβλητοι, χωρίς τι- αψη. Η οικογένεια αυτή διατηρούσε μέγρο πνός μία πολυτιμωτάτη συλλογή τιμαλφών, τα οποία της έχάρη- ταν κατά καιρούς αυτοκράτορες και βασιλείς θανασιού του εδούρου φιλο- σόφου και τα οποία διηρηπάτησαν κα- τά τις τελευταίες ταραχές.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως ι- κανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' δλοκληρές βιβλιοθήκες. Γράφστε: «Οικογένεια, Δέκα 7, Αθήνας.

BYZANTINA ANAGNΩΣΜΑΤΑ

Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Η αυτοκράτειρα του Βυζαντίου Εύφροσύνη, ημερήμεν να παντρευθῇ το νεαρό διάδοχο του Θρόνου Θεόφιλο, διοργανώνει μία λαμπρή εορτή στα ανάκτορα, στην οποία συγκεντρώνει τις δαριέστερες νέες της αυτοκρατορίας, για να διαλέξη ανάμεσα σ' αυτές ο διάδοχος την μέλλουσα σύζυγό του. Απ' τις νέες αυτές η αυτοκράτειρα ξεχωρίζει τις τριάντα δαριέστερες, ή οποίες βρίσκονται τώρα συγκεντρωμένες στη μεγάλη αίθουσα των τελετών, περιμένοντας με αγωνία την εμφάνισή του Θεοφίλου.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ήταν παιδί ή πιδ κρίσιμη στιγμή... Ο Θεόφιλος τις είχε δει όλες... Σε ποιά όμως απ' τις τριάντα αυτές αναγοσιπούλες θα πρόσεξε το πολύποδο μήλο;...

Τότε ο Διάδοχος προχώρησε προς την Κασσιανή. Στάθηκε θυμωμένης αντικρίζοντας την αίσθησι μορφοφία της βυζαντινής αρχοντοπούλας. «Ω! ξανθόλεπες πάλι την ομορφιά υπατάσια που είχε αντικρύσει το αλχημόντο εκείνο απόγευμα στο δώμα των ανακτόρων... Ήταν ή Κασσιανή, ή θεία, ή ασύγκριτη, ή υπέροκαλλη... Η ομορφιά όλων των άλλων παρθένων έσθονε κι' εκμηδενίζονταν μπροστά στη δική της... «Ολα της ήταν τέλει... Κι' ο πιδ αίσθητός άκμας κριτής δεν θα εύρισκε το παραμικρό φενάδι στο πρόσωπό της και στο σώμα της. Τά χαρακτηριστικά της ήταν άμμονικά, όνειρωδώς γλυκά κι' ή γοητεία που αναδιδόταν απ' αυτά μεθοδσε εκείνον πιδ τά κύτταξ... Τό φως που ξεχείλωνε απ' τά μάτια της μονάχα μέ τό φως των τελευταίων αυγών της άνοιξεως θα μπορούσε να συγκριθῇ. Ή γοαμίες του κορμιού της έμάγευαν και τό παράστητά της ήταν τέτοιο πιδ νύμκε κανείς βτι ή παρθένε αυτή ε'γε γεννηθεί βασίλισσα... Ήταν ή πανάμορφη των παραμυθιών...

Ο Διάδοχος του Βυζαντίου έννοιωθε πόρα τον έαυτό του να πλέη σέ πελάγη ευτυχίας... Χαμογελοδσε άσυναίσθητα, χωρίς να έχη αντίληψη βτι τά μάτια όλων θωυ βρίσκόντουσαν μέσα στην αίθουσα ήταν καρφωμένα άπάνω του... Είχε χάσει κάθε ιδέα της πραγματικότητας και νύμζε πώς έδλεπε κάποιο όνειρο άπέραντα γλυκό, άπέραντα μεθυστικό...

Η αυτοκράτειρα Εύφροσύνη τά είχε αντίληφει βλ' αυτά, ήταν μάλιστα εύχαιρισμένη για την προτίμησι του Θεοφίλου και για να τον κάνει να συνέλθῃ του φιδύρισε:

—Λοιπόν, Θεόφιλε;...

Ο πρίγκιψ έκανε μί' άπότομη κίνηση, γύρισε τό κεφάλι του προς αυτή και χρειάστηκε μερικά στιγμές για να συνέλθῃ από τόνειρό του...

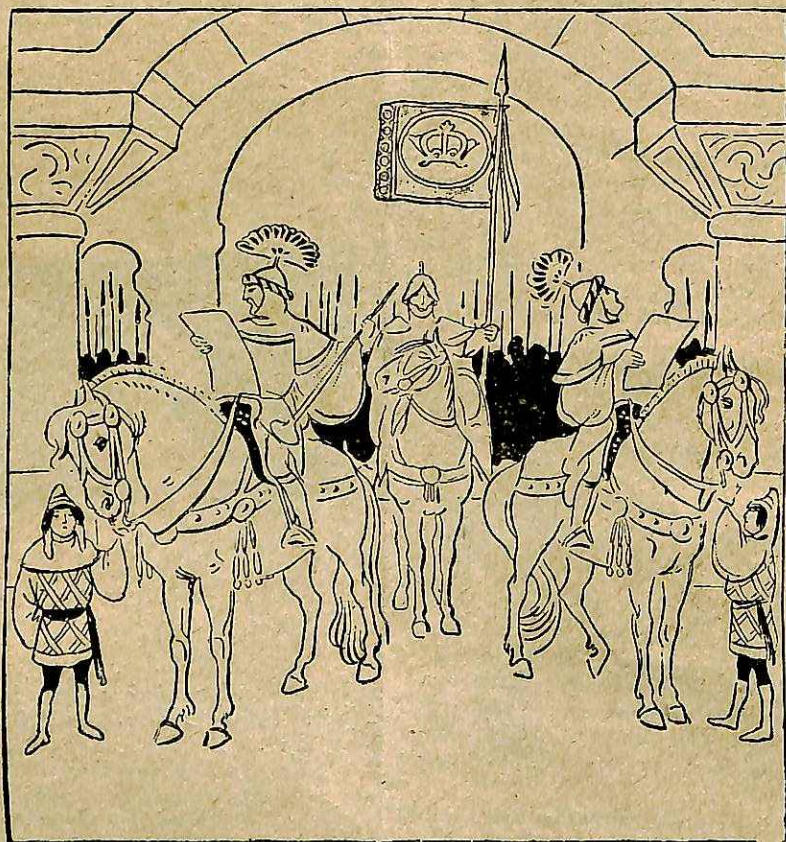
Όταν τέλος συνήλθε, μέ μία σταθερή κίνησι αυτή τή φορά, ξαναγύρισε προς τό μέρος της Κασσιανής και, προσκιδώντας άκόμα ένα βήμα, της είπε φιδυριστά, ένώ μία έκφρασι με-

γάλης ευτυχίας ζωγραφίζονταν στο πρόσωπό του.

—Χαίρε, ώραία των ωραίων!... Χαίρε, Κασσιανή ούρανια!...

Η Κασσιανή, άκούοντας τά λόγια του αυτό, χατίλωσε τό κεφάλι της έλαφρά κι' ένα ζωηρό κόκκινο γρώμα απλώθηκε στο πρόσωπό της πιδ την έκανε άκόμα πιδ γοητευτική...

«Ολοι όσοι βρίσκόντουσαν τώρα μέσα στην αίθουσα είχαν συγκεντρώσει την προσοχή τους στην Κασσιανή... Δεν υπήρχε καμιά άμφιβολία βτι αυτή ήταν ή έκλεκτή του Διαδόχου, ή αυριανή αυτοκράτειρα του Βυζαντίου. Μά και όλοι έπικροτούσαν μέ τή σκέψη πιδ την προτίμησι του Θεοφίλου,

Οι κήρυκες διαλάλησαν στο λαό την έκλογή του Θεοφίλου...

γιατί πραγματικός ή Κασσιανή ξεχώριζε άνάμεσα σ' όλες τις άλλες υποψήφιες... Αυτές όστόσο της έρχιχαν θέληματα γεμάτα ζήλεια και φθόνο. «Όλες τους ή έλπίδες διελόντο τώρα... Ή Κασσιανή ήταν κι' αυτές ή ευτυχισμένη άντίκτιλος πιδ θριαμβεύουσα...

Η αυτοκράτειρα Εύφροσύνη, άν και στο βάθος, όπως είπαμε, ήταν ευτυχισμένη, έκρινε πιδά σκόπιμο να δώσῃ ένα τέλος σ' αυτή τή σκηνή, ή οποία παρατείνονταν χωρίς λόγο. Φατόταν μήπως ο Θεόφιλος, μέσα στην έρωτική του ζάλη, προδίδε σέ καμιά έκδήλωσι παράτυπη για την αίστηρή έθιμοτυπία της Αδλής του Βυζαντίου.

Γι' αυτό πλησίασε και πάλι τό

Διάδοχο και του φιδύρισε:

—Πρόσεξε, Θεόφιλε... Όλοι σέ βλέπουν!...

Τότε ο Θεόφιλος της άπάντησε μέ άπειρη τρυφερότητα:

—Ω μητέρα μου... Εμ' ευτυχισμένος!... Πολλά ευτυχισμένος!...

—Η ευτυχία σου, παιδί μου, του άπάντησε ή Αυτοκράτειρα, είναι και δική μου ευτυχία... Άς δοξάσουμε τό Θεό πιδ έκανε ν' άνθήσῃ για σένα τό ασύγκριτο αυτό λουλούδι... Και τώρα άς τελειώνουμε... Κάνε αυτό πιδ σου υπαγορεύει ή καρδιά σου...

Και, άφου είπε τά λόγια αυτά, άπαμακρύνθηκε λίγο, άφίνοντας τό Θεόφιλο μόνο άπέναντι στην Κασσιανή.

Την ίδια στιγμή, μέσα στη λαμπρή αυτή αίθουσα, δυό άντρες, άνωτεροι αξιωματικοί του στρατού, όπως φαίνονταν απ' τις μεγαλοπρεπείς στολές τους, παρακολουθούσαν την σκηνή της έκλογής, κρυμμένοι πίσω απ' τά βαρέα βελούδινα παρατάγματα υιάς πλαγινής πόρτας.

Ήσαν οι στρατηγοί Βάρδας και Άκίλλας... Κι' οι δυό ταράχτηκαν έξαιρετικά βλέποντας τό Θεόφιλο να προσφέρῃ τό μήλο στην Κασσιανή, αλλά για διαφορετικούς λόγους ο καθένας.

Ο Βάρδας, γιατί, άνάμεσα στις άλλες υποψήφιες, ήταν κι' ή άδελφή του Θεοδώρα, ή οποία έχανε έτσι κάθε έλπίδα ν' άνθῃ στο θρόνο, ο δε Άκίλλας, ο οποίος από καιρό άγαπούσε την Κασσιανή, γιατί έχανε για πάντα την άνατημένη του...

Όταν εκείνη θά γινόταν αυτοκράτειρα, πώς θα τολμούσε αυτός να ύψώσῃ τά μάτια του έπάνω της;

Καταλυπημένος λοιπόν φιδύρισε στο σύντροφό του:

—Βάρδα, άς φύγουμε από δω... Δεν έχουμε πιδά καμιά δουλειά...

—Στάσου λίγο άκόμα, τού άπάντησε ο Βάρδας. Άς μείνουμε ως τό τέλος. Πιδς ξέρει τί γίνεται καμιά φορά...

Η έλπίδες του Βάρδα βγήχαν άλθρινες.

Τή στιγμή ακριβώς αυτή, τή στιγμή την κρίσιμη πιδ όλες ή καρδιές χτυπούσαν κι' όλους τους έπινγε ή αγωνία, συνέβῃ τό μεγάλο, τό ιστορικό άπόροπο.

Ο Θεόφιλος θέλοντας να πῇ κάτι, θέλοντας να δείξῃ τή σοφία του και την ύπεροχή του άπέναντι των γυναικών, είπε στην Κασσιανή, κορτώντας άκόμα στο χέρι του τό μήλο:

—Εα γυναίκες, έρύτ τά φαύλα! (Απ' τις γυναικές προήλθαν όλα τά κακά).

Η Κασσιανή πιδ δεν περιμενε ν' άκούσῃ απ' τά χείλη του Θεοφίλου, κατὰ την έπίσημη αυτή στιγμή, ένα τόσο ύβριστικό για τό φύλο της ρητό, έμεινε έμβρόντητη, κοκκίνισε και ξαναχαμήλωσε ντροπαλά τό βλέμμα της.

Η άλλες αρχοντοπούλες παρακολουθούσαν τή σκηνή αυτή μ' ένδιαφέρον.

Τό ίδιο έκαναν κι' οι άρχοντες. Μόνον ή αυτοκράτειρα Εύφροσύνη δεν είχε παραχρῆι καθέλω.

Είχε κάθε δικαίωμα ο Πορφυρογέννητος γιός της, ο τόσο πεπαιδευμένος, ο τόσο σοφός να απευθύνῃ μία άποιαδήπote φράσι στη νέα πιδ θα διάλεγε μία γυναίκα του.

Μήπως έλεγε έλλωστε καμιά ύπεροχή;

Αυτή ήταν ή ιστορική άλήθεια για τή γυναίκα.

(Άκολουθεί)

ΣΤΑ παλιά χρονικά της Φλωρεντίας άναφέρεται βτι, μία έποχή, οι Διαβόλοι είχαν παρατηρήσει πώς οι περισσότεροι άμαρτωλοί πιδ πήγαιναν στην Κόλασι, χρωστούσαν όλες σχεδόν τις άμαρτίες τους και τις περεκτροπές τους στη συζυγική τους ζωή.

Η διαπίστωση αυτή προξένησε μεγάλη έντύπωσι στους Διαβόλους, οι όποιοι άνάθεσαν σ' έναν σύντροφό τους, τόν πρώην αρχάγγελο Βελφεγώ, να κατεβῇ στη γή, έφοδιασμένος μέ εκατό χιλιάδες δουκάτα, και να ζήσῃ παντρευμένος έπί δέκα διόκληρα χρόνια. Κατ'επν, όταν θα τελείωνε ή προθεσμία αυτή, θα ξαναγύριζε στην Κόλασι να πῇ στοίς συντρόφους του άν ήταν άληθινά ή όχι τά παραύονα των κολασμένων συζύγων, για να τους κρίνουν άναλυτα.

Ο Βελφεγώ, μη μπορώντας να παρακούσῃ στην άπόφασι των Διαβόλων, διάλεξε για τόπο παραμονής του τή Φλωρεντία. Πῆρε λοιπόν μορφή ανθρώπου, πήγε και κάθησε σ' ένα πλουσιότατο της όνομαστής ονομασίας τών Άγίων Πάντων μέ μία πολυάριθμη συνοδεία από πεζούς και καβαλλάρηδες, πιδ ήταν όλοι μέλη διαβολικών ταγμάτων. Εκεί διάβασε πώς όνομαζόταν Ροδερίγος, πώς ήταν εύπαιδής από την Καστίλια, πώς είχε έργαστεί και πλουτίσει στο Χαλέπι και πώς είχε ρθει στην Ίταλία για να ζήσῃ και να παντρευθῇ.

Η φήμη της άρίξεως του πλουσιού αυτού ξένου προξένησε μεγάλη αίσθησι στη Φλωρεντία κι' επειδή ο Ροδερίγος δεν φαινόταν παραύονα από τριάντα χρόνους, θεωρήθηκε απ' όλους ως περιζήτητος γαμπρός και πολυωρήθηκε άμέσως από άναριθμητες υποψήφιες νέες. Ο Βολφεγώ, ή μάλλον ο Ροδερίγος, διάλεξε απ' όλες αυτές την όραιότερη, ή οποία ήταν ή Ονέστα, ή θυγατέρα τού φτωχού, άλλ' ευγενούς Άμερικού Δονάτι, και, χωρίς να γινῇ καιρό, έκανε μαζί της τους γάμους του λαμπρούς και μεγαλοπρεπείς.

Αλλ' ή Ονέστα είχε δύστροπο και ύπεροπτικό χαρακτήρα και πρόβαλλε ύπερβολικές άπαιτήσεις στο σύζυγό της. Τού φρονόταν άπότομα, ζητούσε να τού έπαύλλη τή θέλησί της και ήταν εκείνος της άρνούνταν κάτι, τού έκανε σκηνές. Ο Ροδερίγος όμως επέμενε όλες τις ιδιοτροπίες της, άποφασισμένος να περάσῃ ως τό τέλος άγύγγωστα τή μοιραία δοκιμασία του.

Μολαταύτα ή Ονέστα γινόταν μέρα μέ την ήμέρα πιδ κακή και δεν έννοιωθε να συμμορφωθῇ μέ τις φρόνιμες συμβουλές πιδ της έδινε ο σύζυγός της. Μέ τά τρελλά μάλιστα έξοδα πιδ έκανε, δεν άργησε να καταστρέφῃ την περιουσία του Ροδερίγου και να τόν φέρῃ σέ οικονομικό άδιέξοδο.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση, ο Ροδερίγος είχε άναγκαστεί να καταφύγῃ σέ δανειστές, οι όποιοι, όταν έμαθαν άργότερα την κατάσταση του, άποφάσαν να τήν επβλέπουν για να μὴ τούς φύγῃ και χάσουν τά χρηματά τους.

Ο δυστυχισμένος Ροδερίγος, επειδή δεν μπορούσε να ύποφέρῃ πιδά την τυραννία της συζύγου του και δεν είχε καμιά έλπίδα σωτηρίας, σκέφτηκε μία μέρα να φύγῃ από τή Φλωρεντία

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΟΣ

και καβαλλικεύοντας τ' άλόγο του ιράδῃσε να βγῇ από την πύλη του Άγιου Πέτρου...

Οι δανειστές όμως, μόλις έμαθαν τή φυγή του, πήραν μερικούς άστυνομικούς ύπαλλήλους κι' άρχισαν να τόν καταδιώκουν. Ο Ροδερίγος, άμα είδε πιδ του τους διώκτες του, για να τούς άποπληνίσῃ, άρπασε τ' άλογο κι' έξακολούθησε τό δρόμο του πεζός, διευθυνόμενος προς τό μέρος της Περέτολας.

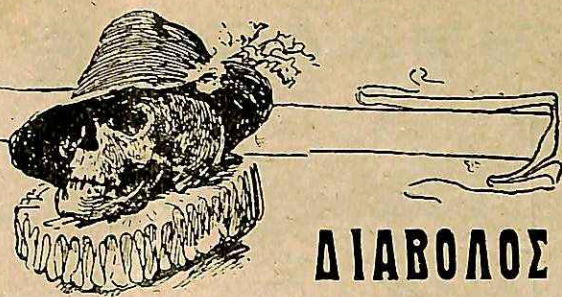
Εκεί πιδ πήγαινε τρεχάτος, είδε μπροστά του ένα έξοχικό σατάκι και, μπαίνοντας μέσα, έπεσε στα πόδια του ιδιοκτήτου του και τόν παρακάλεσε να τόν κρίνῃ κατόν και να τόν γλυτώσῃ, μέ την ύπόσχεσι πιδ αὐτός πιδ αὐτός θα τόν έκανε άργότερα πλούσιο.

Ο χωρικός, πιδ τόν έλεγαν Ματθαίο Μπρίκα, τόν έκρινε κατόν από ένα σωρό κοπριάς, κι' όταν έφτασαν οι διώκτες και τόν ρώτησαν για τόν φυγάδα, δεν τούς φανέρωσε τίποτε. Κατόν οι δανειστές και οι άστυνομικοί, άφου έμαθαν κάμωσι όωρα, χωρίς να βρουν τόν Ροδερίγο, γύρισαν πίσω στη Φλωρεντία άπρακτοί.

Τότε ο Ροδερίγος βγήκε από την κρύπτη του, κι' άφου έχαστησε τόν Μπρίκα, τού άπεκάλυψε πιδς ήταν και τού διηγήθηκε όλη του την ιστορία από την άρχῃ. Στο τέλος, τού είπε πῆς, για να έκδικηθῇ τις γυναίκες, είχε άποφασίσει στο διάστημα των ύπολοίπων χρόνων πιδ θάμεινε άκόμα στη γή να μπαίνῃ σέ σώματα γυναικών και να τις δαμονίζῃ.

—Όταν λοιπόν άκούς πιδς δαμονίστηκε καμιά γυναίκα, να παρουσιάζεσαι καί να λες πιδς μπορείς να τή γιατρέψῃς. Κι' εγώ, ο όποιος δεν θα βγαίνω από τό σώμα τους μέ καμιά θεραπεία και μέ κανέναν έξορκισμό, μόλις βλέπῃ έσένα θα φύγω και θ' άφίω έλεύθερη την άρρωστη. Έτσι θά πλουτίσεις και δεν θάχῃς άνάγκη από κανέναν. Σου συνιστώ όμως, άπο τή γῆς πιδόσης, να μὴ τολμήσῃς να ξαναφανῃς μπροστά μου, γιατί θα τάχῃς άσχημα μαζί μου...

Ο Ροδερίγος έτήρησε πραγματικά την ύπόσχεσι του

ΔΙΑΒΟΛΟΣ

και σέ λίγο διαδόθηκε πιδς μία ευγενής δέσποινα, ή κόρη του Άμβροσίου Άμαδέν και σύζυγος του Μπαγαυότο Τεβαλδούσι, ήταν δαμονισμένη. Οι δικοί της κατέφυγαν σέ όλα τά μέσα θεραπείας, άλλ' ο δαίμονας δεν έννοιωσε να βγῇ από μέσα της.

Τότε παρουσιάστηκε ο Μπρίκα και ένέλαβε να τή γιατρέψῃ, ζητώντας ως άμοιβή 500 φλοουρά για ν' άγοράσῃ ένα όραίο κτήμα, δπως έσκόπευε. Οι συγγενείς της άρρωστης δέχτηκαν τήν πρότασι του κι' ο θεραπευτής έσκησε σ' αυτή της και ζήτησε να συνειννοηθῇ μέ τό Ροδερίγο.

—Τά χρήματα πιδ θά πάρῃς από δω, τού είπε τότε εκείνος, δεν άρκοῦν να πλουτίσῃς. Όταν όμως εγώ θα μωδ άργότερα στο σώμα τῆς βασίλισσας της Νεαπόλεως, έλα να τή θεραπεύσῃς κι' αὐτήν, κι' άφου πληρωθῇς γενναίωδωρα, άρπασέ με σύγχο πειά.

Η δαμονισμένη αρχόντισσα γιατρέυτηκε πραγματικά προς μεγάλη έκπληξη των συγγενών της κι' ή φήμη τού χωρικού άρχισε να διαδίδεται παντού. Σέ λίγο καιρό μαθεύτηκε βτι ή κόρη του βασιλέως της Νεαπόλεως Κυρόλου είχε προσβληθῇ κι' αυτή από τή φοβερή άρρώστεια τού σεληνιασμού, από την όποια κανέναν γιατρόδ των περιχώρων δεν ύπόφευε να τήν κρίνῃ καλά.

Στό τέλος κάλεσαν και τόν Μπρίκα, τού όποιου είχε πειάσει ή φήμη ως τῆ Νεάπολι, και ο όποιος κατόρθωσε πραγματικά να τή γιατρέψῃ, αντί άμοιβής 50,000 δουκάτων πιδ ζήτησε και τού τάδωσαν πρόθυμα. Τή στιγμή όμως πιδ ο Διάβολος, δηλαδή ο Βολφεγώ, έπρόκειτο να βγῇ από τό σώμα της άρρωστης, διευθύμισε στον πώην σωτήρα του την καλή τους συμφωνία και τού είπε να μὴ ξαναφανῇ μπροστά του, άν θέλῃ να μείνουν ως τό τέλος φίλοι.

—Όταν λοιπόν άκούς πιδς δαμονίστηκε καμιά γυναίκα, να παρουσιάζεσαι καί να λες πιδς μπορείς να τή γιατρέψῃς. Κι' εγώ, ο όποιος δεν θα βγαίνω από τό σώμα τους μέ καμιά θεραπεία και μέ κανέναν έξορκισμό, μόλις βλέπῃ έσένα θα φύγω και θ' άφίω έλεύθερη την άρρωστη. Έτσι θά πλουτίσεις και δεν θάχῃς άνάγκη από κανέναν. Σου συνιστώ όμως, άπο τῆς γῆς πιδόσης, να μὴ τολμήσῃς να ξαναφανῃς μπροστά μου, γιατί θα τάχῃς άσχημα μαζί μου...

Ο Ροδερίγος έτήρησε πραγματικά την ύπόσχεσι του

και σέ λίγο διαδόθηκε πιδς μία ευγενής δέσποινα, ή κόρη του Άμβροσίου Άμαδέν και σύζυγος του Μπαγαυότο Τεβαλδούσι, ήταν δαμονισμένη. Οι δικοί της κατέφυγαν σέ όλα τά μέσα θεραπείας, άλλ' ο δαίμονας δεν έννοιωσε να βγῇ από μέσα της.

Τότε παρουσιάστηκε ο Μπρίκα και ένέλαβε να τή γιατρέψῃ, ζητώντας ως άμοιβή 500 φλοουρά για ν' άγοράσῃ ένα όραίο κτήμα, δπως έσκόπευε. Οι συγγενείς της άρρωστης δέχτηκαν τήν πρότασι του κι' ο θεραπευτής έσκησε σ' αυτή της και ζήτησε να συνειννοηθῇ μέ τό Ροδερίγο.

—Τά χρήματα πιδ θά πάρῃς από δω, τού είπε τότε εκείνος, δεν άρκοῦν να πλουτίσῃς. Όταν όμως εγώ θα μωδ άργότερα στο σώμα τῆς βασίλισσας της Νεαπόλεως, έλα να τή θεραπεύσῃς κι' αὐτήν, κι' άφου πληρωθῇς γενναίωδωρα, άρπασέ με σύγχο πειά.

Η δαμονισμένη αρχόντισσα γιατρέυτηκε πραγματικά προς μεγάλη έκπληξη των συγγενών της κι' ή φήμη τού χωρικού άρχισε να διαδίδεται παντού. Σέ λίγο καιρό μαθεύτηκε βτι ή κόρη του βασιλέως Κυρόλου είχε προσβληθῇ κι' αυτή από τή φοβερή άρρώστεια τού σεληνιασμού, από την όποια κανέναν γιατρόδ των περιχώρων δεν ύπόφευε να τήν κρίνῃ καλά.

Στό τέλος κάλεσαν και τόν Μπρίκα, τού όποιου είχε πειάσει ή φήμη ως τῆ Νεάπολι, και ο όποιος κατόρθωσε πραγματικά να τή γιατρέψῃ, αντί άμοιβής 50,000 δουκάτων πιδ ζήτησε και τού τάδωσαν πρόθυμα. Τή στιγμή όμως πιδ ο Διάβολος, δηλαδή ο Βολφεγώ, έπρόκειτο να βγῇ από τό σώμα της άρρωστης, διευθύμισε στον πώην σωτήρα του την καλή τους συμφωνία και τού είπε να μὴ ξαναφανῇ μπροστά του, άν θέλῃ να μείνουν ως τό τέλος φίλοι.

—Όταν λοιπόν άκούς πιδς δαμονίστηκε καμιά γυναίκα, να παρουσιάζεσαι καί να λες πιδς μπορείς να τή γιατρέψῃς. Κι' εγώ, ο όποιος δεν θα βγαίνω από τό σώμα τους μέ καμιά θεραπεία και μέ κανέναν έξορκισμό, μόλις βλέπῃ έσένα θα φύγω και θ' άφίω έλεύθερη την άρρωστη. Έτσι θά πλουτίσεις και δεν θάχῃς άνάγκη από κανέναν. Σου συνιστώ όμως, άπο τῆς γῆς πιδόσης, να μὴ τολμήσῃς να ξαναφανῃς μπροστά μου, γιατί θα τάχῃς άσχημα μαζί μου...

Ο Ροδερίγος έτήρησε πραγματικά την ύπόσχεσι του

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Το κατηγορητήριο των αρρένων υπαλλήλων έναντι των θηλέων συναδέλφων τους. Ο κ. προσωπάρχης που δεν θέλει να εκτεθή. Η ικανότης των γυναικών για την εργασία. «Μονάχα για τη γραφομηχανή κάνουν!» Τι λένε οι άντρες υπάλληλοι της Τραπεζής 'Αθηνών. Ποιό είναι το συμφέρον των επιχειρήσεων. «Νά γίνουν μεδιστές και καπελούδες!» Στο ύψος γείο της Παιδείας. Ο μαινόμενος κ. Φρειδερίκος, κ.λ.λ.

ΡΚΕΤΑ μ'ας είπαν ως τη στιγμή τα κορίτσια για τη δουλειά τους και για τους προϊστάμενους των. «Ας μάθουμε τώρα τι λένε και οι προϊστάμενοι για τα κορίτσια και για τη δουλειά τους. «Ας αναθεώρουμε μερικές σκέψεις, τις περιπλανηθούμε στον λαβύρινθο των διαδρομών της Τραπεζής 'Αθηνών και τις αναζητήσουμε πρώτον τον προσωπάρχη κ. Μεταξά.

Ο κ. Μεταξάς είναι προσηλωμένος και φιλοειδής, αλλά θυδός ως όφειλον. Δεν θέλει με κανένα τρόπο να εκτεθή απέναντι του θηλέος προσωπικού του.

—Τι θέλετε από μένα; μ'ας ρωτάει. Τι να σας πω; «Αν είναι καλά η όλη τα κορίτσια ως υπάλληλοι; Μά, εγώ δεν είμαι ο αρμόδιος. Προτιμώ να μη μιλήσω καθόλου γι' αυτό το ζήτημα. «Αφήστε, αφήστε δεσποινίς!... Θά σας στείλω κανέναν άλλον που θα σας δώσει όλες πληροφορίες θέλετε... Κάνετε μου την χάρη να περιμένετε μια στιγμή...

Και ο κ. Μεταξάς εξαφανίζεται αγγαλλόμενος, γιατί την ελπίδα του φθηνά από την φορτικότητα της υποφαινομένης και επερχόμενης να εξαποστείλη το εξιλαστήριον θύμα.

Σε λίγο το «θύμα» εμφανίζεται υπό την μορφήν του κυρίου Βασιλείδου. Παίρνει θέσι στο γραφείο απέναντί μας και τίθεται στη διάθεσί μας.

—Θέλουμε τη γνώμη σας, σχετικώς με τις γυναίκες ως υπάλληλους. Είναι καλές; Έχουν την ίδια εργατικότητα και απόδοσι με τους άνδρες; —Σ' αυτό δεν μπορεί κανείς να δώσει απόλυτη γνώμη, μ'ας απαντά ο κ. Βασιλείδης. Υπάρχουν και καλές και κακές θήλεις υπάλληλοι, όπως υπάρχουν και καλοί και κακοί αρρένες.

—Αλλά η αναλογία των κακών υπαλλήλων μεταξύ των γυναικών είναι μεγαλύτερη παρ' ό,τι μεταξύ των ανδρών. Π.χ. Σε δέκα γυναίκες υπαλλήλους, η τρείς μόνο θα είναι καλές, ενώ η επτά δεν αξίζουν. Ένώ αντίθετως μεταξύ δέκα ανδρών οι επτά είναι καλοί και οι τρείς είναι κακοί.

—Επίσης στις γυναίκες δεν μπορεί κανείς ν' αναθέσει μια εργασία υπεύθυνη. Μόνο για μηχανική εργασία είναι ικανές, όπως για την διεκπεραίωση, την γραφομηχανή και Σπινίες είναι οι υπάλληλοι που εργάζονται με ζήλο και αψάχη και που μπορούν να προσδώσουν στη δουλειά τους. Αλλά στις εξαιρέσεις δεν μπορεί κανείς να βασίζεται, δεν είν' έτσι;

—Νομίζετε ότι η γυναίκες εργάζονται για τα λούσα τους ή για να βοηθήσουν την οικογένειά τους; —Ούτε για το ένα, ούτε για το άλλο. Γιατί σας παρακαλώ, τί ανακούφιση μπορούν να φέρουν στην οικογένεια ή χίλιες ή χίλιες πενήντες δραχμές που παίρνει ως μισθό μια δακτυλογράφος, αν θγάλετε μάλιστα απ' αυτές και τα σόρε και όλα της και τα παπούτσια της και τις κάλτσες της και το απαραίτητο ντύσιμό της;—γιατί φυσικά ένας άνθρωπος που εργάζεται πρέπει να είναι πιο περιποιημένος στη ντύσιμό του από έναν άλλο που μένει στο σπίτι του; «Όσο δε για τα λούσα τους και πάλι, με χίλιες δραχμές το μήνα, τί λούσα μπορεί κανείς να κάνει;

—Γιατί λοιπόν εργάζονται η γυναίκες; —Γιατί αυτό καθιερώθηκε κατά τον πόλεμο... Λόγω της έλλειψης των ανδρών που επικρατούσε τότε, νες και που θα κύτταζαν μονάχα τη δουλειά τους κι' απ' αυτές πάλι μόνον σόρε θα εργαζόνταν από ανάγκη, για να βοηθήσουν την οικογένειά τους κ.λ.λ. Νά την καταργήσω εντελώς; δεν θα μπορούσα, γιατί δεν συμφέρει σε μια επιχείρηση να πληρώνει μόνον άνδρες υπαλλήλους.

Αυτή τη γνώμη έχει ο κύριος Βασιλείδης. «Ας ακούσουμε τώρα και τον κύριο Φ. Φωτιάδη, ανώτερον επίσημο υπάλληλον του προσωπάρχου. Αυτός είναι ακόμα πιο κατηγορηματικός.

—Τα κορίτσια, μ'ας λέει, δεν είναι κατάλληλα για γραφεία, δεν κάνουν για υπάλληλους. Η περισσότερη τους τάση να δουλεύουν στο σπίτι ή να κάνουν μικρά εμπορεύματα. «Ας ακούσουμε τώρα και τον κύριο Φ. Φωτιάδη, ανώτερον επίσημο υπάλληλον του προσωπάρχου. Αυτός είναι ακόμα πιο κατηγορηματικός.

ζονται για τα λούσα τους ή για να βοηθήσουν την οικογένειά τους;

—Ούτε για το ένα, ούτε για το άλλο. Γιατί σας παρακαλώ, τί ανακούφιση μπορούν να φέρουν στην οικογένεια ή χίλιες ή χίλιες πενήντες δραχμές που παίρνει ως μισθό μια δακτυλογράφος, αν θγάλετε μάλιστα απ' αυτές και τα σόρε και όλα της και τα παπούτσια της και τις κάλτσες της και το απαραίτητο ντύσιμό της;—γιατί φυσικά ένας άνθρωπος που εργάζεται πρέπει να είναι πιο περιποιημένος στη ντύσιμό του από έναν άλλο που μένει στο σπίτι του; «Όσο δε για τα λούσα τους και πάλι, με χίλιες δραχμές το μήνα, τί λούσα μπορεί κανείς να κάνει;

—Γιατί λοιπόν εργάζονται η γυναίκες; —Γιατί αυτό καθιερώθηκε κατά τον πόλεμο... Λόγω της έλλειψης των ανδρών που επικρατούσε τότε,

—Τι θέλετε από μένα; μ'ας ρωτάει. Τι να σας πω; «Αν είναι καλά η όλη τα κορίτσια ως υπάλληλοι; Μά, εγώ δεν είμαι ο αρμόδιος. Προτιμώ να μη μιλήσω καθόλου γι' αυτό το ζήτημα. «Αφήστε, αφήστε δεσποινίς!... Θά σας στείλω κανέναν άλλον που θα σας δώσει όλες πληροφορίες θέλετε... Κάνετε μου την χάρη να περιμένετε μια στιγμή...

Και ο κ. Μεταξάς εξαφανίζεται αγγαλλόμενος, γιατί την ελπίδα του φθηνά από την φορτικότητα της υποφαινομένης και επερχόμενης να εξαποστείλη το εξιλαστήριον θύμα.

Σε λίγο το «θύμα» εμφανίζεται υπό την μορφήν του κυρίου Βασιλείδου. Παίρνει θέσι στο γραφείο απέναντί μας και τίθεται στη διάθεσί μας.

—Θέλουμε τη γνώμη σας, σχετικώς με τις γυναίκες ως υπάλληλους. Είναι καλές; Έχουν την ίδια εργατικότητα και απόδοσι με τους άνδρες; —Σ' αυτό δεν μπορεί κανείς να δώσει απόλυτη γνώμη, μ'ας απαντά ο κ. Βασιλείδης. Υπάρχουν και καλές και κακές θήλεις υπάλληλοι, όπως υπάρχουν και καλοί και κακοί αρρένες.

—Αλλά η αναλογία των κακών υπαλλήλων μεταξύ των γυναικών είναι μεγαλύτερη παρ' ό,τι μεταξύ των ανδρών. Π.χ. Σε δέκα γυναίκες υπαλλήλους, η τρείς μόνο θα είναι καλές, ενώ η επτά δεν αξίζουν. Ένώ αντίθετως μεταξύ δέκα ανδρών οι επτά είναι καλοί και οι τρείς είναι κακοί.

—Επίσης στις γυναίκες δεν μπορεί κανείς ν' αναθέσει μια εργασία υπεύθυνη. Μόνο για μηχανική εργασία είναι ικανές, όπως για την διεκπεραίωση, την γραφομηχανή και Σπινίες είναι οι υπάλληλοι που εργάζονται με ζήλο και αψάχη και που μπορούν να προσδώσουν στη δουλειά τους. Αλλά στις εξαιρέσεις δεν μπορεί κανείς να βασίζεται, δεν είν' έτσι;

—Νομίζετε ότι η γυναίκες εργάζονται για τα λούσα τους ή για να βοηθήσουν την οικογένειά τους; —Ούτε για το ένα, ούτε για το άλλο. Γιατί σας παρακαλώ, τί ανακούφιση μπορούν να φέρουν στην οικογένεια ή χίλιες ή χίλιες πενήντες δραχμές που παίρνει ως μισθό μια δακτυλογράφος, αν θγάλετε μάλιστα απ' αυτές και τα σόρε και όλα της και τα παπούτσια της και τις κάλτσες της και το απαραίτητο ντύσιμό της;—γιατί φυσικά ένας άνθρωπος που εργάζεται πρέπει να είναι πιο περιποιημένος στη ντύσιμό του από έναν άλλο που μένει στο σπίτι του; «Όσο δε για τα λούσα τους και πάλι, με χίλιες δραχμές το μήνα, τί λούσα μπορεί κανείς να κάνει;

—Γιατί λοιπόν εργάζονται η γυναίκες; —Γιατί αυτό καθιερώθηκε κατά τον πόλεμο... Λόγω της έλλειψης των ανδρών που επικρατούσε τότε,

—Τι θέλετε από μένα; μ'ας ρωτάει. Τι να σας πω; «Αν είναι καλά η όλη τα κορίτσια ως υπάλληλοι; Μά, εγώ δεν είμαι ο αρμόδιος. Προτιμώ να μη μιλήσω καθόλου γι' αυτό το ζήτημα. «Αφήστε, αφήστε δεσποινίς!... Θά σας στείλω κανέναν άλλον που θα σας δώσει όλες πληροφορίες θέλετε... Κάνετε μου την χάρη να περιμένετε μια στιγμή...

Και ο κ. Μεταξάς εξαφανίζεται αγγαλλόμενος, γιατί την ελπίδα του φθηνά από την φορτικότητα της υποφαινομένης και επερχόμενης να εξαποστείλη το εξιλαστήριον θύμα.

Σε λίγο το «θύμα» εμφανίζεται υπό την μορφήν του κυρίου Βασιλείδου. Παίρνει θέσι στο γραφείο απέναντί μας και τίθεται στη διάθεσί μας.

ζονται για τα λούσα τους ή για να βοηθήσουν την οικογένειά τους;

—Ούτε για το ένα, ούτε για το άλλο. Γιατί σας παρακαλώ, τί ανακούφιση μπορούν να φέρουν στην οικογένεια ή χίλιες ή χίλιες πενήντες δραχμές που παίρνει ως μισθό μια δακτυλογράφος, αν θγάλετε μάλιστα απ' αυτές και τα σόρε και όλα της και τα παπούτσια της και τις κάλτσες της και το απαραίτητο ντύσιμό της;—γιατί φυσικά ένας άνθρωπος που εργάζεται πρέπει να είναι πιο περιποιημένος στη ντύσιμό του από έναν άλλο που μένει στο σπίτι του; «Όσο δε για τα λούσα τους και πάλι, με χίλιες δραχμές το μήνα, τί λούσα μπορεί κανείς να κάνει;

—Γιατί λοιπόν εργάζονται η γυναίκες; —Γιατί αυτό καθιερώθηκε κατά τον πόλεμο... Λόγω της έλλειψης των ανδρών που επικρατούσε τότε,

—Τι θέλετε από μένα; μ'ας ρωτάει. Τι να σας πω; «Αν είναι καλά η όλη τα κορίτσια ως υπάλληλοι; Μά, εγώ δεν είμαι ο αρμόδιος. Προτιμώ να μη μιλήσω καθόλου γι' αυτό το ζήτημα. «Αφήστε, αφήστε δεσποινίς!... Θά σας στείλω κανέναν άλλον που θα σας δώσει όλες πληροφορίες θέλετε... Κάνετε μου την χάρη να περιμένετε μια στιγμή...

Και ο κ. Μεταξάς εξαφανίζεται αγγαλλόμενος, γιατί την ελπίδα του φθηνά από την φορτικότητα της υποφαινομένης και επερχόμενης να εξαποστείλη το εξιλαστήριον θύμα.

Σε λίγο το «θύμα» εμφανίζεται υπό την μορφήν του κυρίου Βασιλείδου. Παίρνει θέσι στο γραφείο απέναντί μας και τίθεται στη διάθεσί μας.

—Θέλουμε τη γνώμη σας, σχετικώς με τις γυναίκες ως υπάλληλους. Είναι καλές; Έχουν την ίδια εργατικότητα και απόδοσι με τους άνδρες; —Σ' αυτό δεν μπορεί κανείς να δώσει απόλυτη γνώμη, μ'ας απαντά ο κ. Βασιλείδης. Υπάρχουν και καλές και κακές θήλεις υπάλληλοι, όπως υπάρχουν και καλοί και κακοί αρρένες.

—Αλλά η αναλογία των κακών υπαλλήλων μεταξύ των γυναικών είναι μεγαλύτερη παρ' ό,τι μεταξύ των ανδρών. Π.χ. Σε δέκα γυναίκες υπαλλήλους, η τρείς μόνο θα είναι καλές, ενώ η επτά δεν αξίζουν. Ένώ αντίθετως μεταξύ δέκα ανδρών οι επτά είναι καλοί και οι τρείς είναι κακοί.

—Επίσης στις γυναίκες δεν μπορεί κανείς ν' αναθέσει μια εργασία υπεύθυνη. Μόνο για μηχανική εργασία είναι ικανές, όπως για την διεκπεραίωση, την γραφομηχανή και Σπινίες είναι οι υπάλληλοι που εργάζονται με ζήλο και αψάχη και που μπορούν να προσδώσουν στη δουλειά τους. Αλλά στις εξαιρέσεις δεν μπορεί κανείς να βασίζεται, δεν είν' έτσι;

—Νομίζετε ότι η γυναίκες εργάζονται για τα λούσα τους ή για να βοηθήσουν την οικογένειά τους; —Ούτε για το ένα, ούτε για το άλλο. Γιατί σας παρακαλώ, τί ανακούφιση μπορούν να φέρουν στην οικογένεια ή χίλιες ή χίλιες πενήντες δραχμές που παίρνει ως μισθό μια δακτυλογράφος, αν θγάλετε μάλιστα απ' αυτές και τα σόρε και όλα της και τα παπούτσια της και τις κάλτσες της και το απαραίτητο ντύσιμό της;—γιατί φυσικά ένας άνθρωπος που εργάζεται πρέπει να είναι πιο περιποιημένος στη ντύσιμό του από έναν άλλο που μένει στο σπίτι του; «Όσο δε για τα λούσα τους και πάλι, με χίλιες δραχμές το μήνα, τί λούσα μπορεί κανείς να κάνει;

—Γιατί λοιπόν εργάζονται η γυναίκες; —Γιατί αυτό καθιερώθηκε κατά τον πόλεμο... Λόγω της έλλειψης των ανδρών που επικρατούσε τότε,

—Τι θέλετε από μένα; μ'ας ρωτάει. Τι να σας πω; «Αν είναι καλά η όλη τα κορίτσια ως υπάλληλοι; Μά, εγώ δεν είμαι ο αρμόδιος. Προτιμώ να μη μιλήσω καθόλου γι' αυτό το ζήτημα. «Αφήστε, αφήστε δεσποινίς!... Θά σας στείλω κανέναν άλλον που θα σας δώσει όλες πληροφορίες θέλετε... Κάνετε μου την χάρη να περιμένετε μια στιγμή...

Και ο κ. Μεταξάς εξαφανίζεται αγγαλλόμενος, γιατί την ελπίδα του φθηνά από την φορτικότητα της υποφαινομένης και επερχόμενης να εξαποστείλη το εξιλαστήριον θύμα.

Σε λίγο το «θύμα» εμφανίζεται υπό την μορφήν του κυρίου Βασιλείδου. Παίρνει θέσι στο γραφείο απέναντί μας και τίθεται στη διάθεσί μας.

—Θέλουμε τη γνώμη σας, σχετικώς με τις γυναίκες ως υπάλληλους. Είναι καλές; Έχουν την ίδια εργατικότητα και απόδοσι με τους άνδρες; —Σ' αυτό δεν μπορεί κανείς να δώσει απόλυτη γνώμη, μ'ας απαντά ο κ. Βασιλείδης. Υπάρχουν και καλές και κακές θήλεις υπάλληλοι, όπως υπάρχουν και καλοί και κακοί αρρένες.

ζονται για τα λούσα τους ή για να βοηθήσουν την οικογένειά τους;

—Ούτε για το ένα, ούτε για το άλλο. Γιατί σας παρακαλώ, τί ανακούφιση μπορούν να φέρουν στην οικογένεια ή χίλιες ή χίλιες πενήντες δραχμές που παίρνει ως μισθό μια δακτυλογράφος, αν θγάλετε μάλιστα απ' αυτές και τα σόρε και όλα της και τα παπούτσια της και τις κάλτσες της και το απαραίτητο ντύσιμό της;—γιατί φυσικά ένας άνθρωπος που εργάζεται πρέπει να είναι πιο περιποιημένος στη ντύσιμό του από έναν άλλο που μένει στο σπίτι του; «Όσο δε για τα λούσα τους και πάλι, με χίλιες δραχμές το μήνα, τί λούσα μπορεί κανείς να κάνει;

—Γιατί λοιπόν εργάζονται η γυναίκες; —Γιατί αυτό καθιερώθηκε κατά τον πόλεμο... Λόγω της έλλειψης των ανδρών που επικρατούσε τότε,

—Τι θέλετε από μένα; μ'ας ρωτάει. Τι να σας πω; «Αν είναι καλά η όλη τα κορίτσια ως υπάλληλοι; Μά, εγώ δεν είμαι ο αρμόδιος. Προτιμώ να μη μιλήσω καθόλου γι' αυτό το ζήτημα. «Αφήστε, αφήστε δεσποινίς!... Θά σας στείλω κανέναν άλλον που θα σας δώσει όλες πληροφορίες θέλετε... Κάνετε μου την χάρη να περιμένετε μια στιγμή...

Και ο κ. Μεταξάς εξαφανίζεται αγγαλλόμενος, γιατί την ελπίδα του φθηνά από την φορτικότητα της υποφαινομένης και επερχόμενης να εξαποστείλη το εξιλαστήριον θύμα.

Σε λίγο το «θύμα» εμφανίζεται υπό την μορφήν του κυρίου Βασιλείδου. Παίρνει θέσι στο γραφείο απέναντί μας και τίθεται στη διάθεσί μας.

—Θέλουμε τη γνώμη σας, σχετικώς με τις γυναίκες ως υπάλληλους. Είναι καλές; Έχουν την ίδια εργατικότητα και απόδοσι με τους άνδρες; —Σ' αυτό δεν μπορεί κανείς να δώσει απόλυτη γνώμη, μ'ας απαντά ο κ. Βασιλείδης. Υπάρχουν και καλές και κακές θήλεις υπάλληλοι, όπως υπάρχουν και καλοί και κακοί αρρένες.

—Αλλά η αναλογία των κακών υπαλλήλων μεταξύ των γυναικών είναι μεγαλύτερη παρ' ό,τι μεταξύ των ανδρών. Π.χ. Σε δέκα γυναίκες υπαλλήλους, η τρείς μόνο θα είναι καλές, ενώ η επτά δεν αξίζουν. Ένώ αντίθετως μεταξύ δέκα ανδρών οι επτά είναι καλοί και οι τρείς είναι κακοί.

—Επίσης στις γυναίκες δεν μπορεί κανείς ν' αναθέσει μια εργασία υπεύθυνη. Μόνο για μηχανική εργασία είναι ικανές, όπως για την διεκπεραίωση, την γραφομηχανή και Σπινίες είναι οι υπάλληλοι που εργάζονται με ζήλο και αψάχη και που μπορούν να προσδώσουν στη δουλειά τους. Αλλά στις εξαιρέσεις δεν μπορεί κανείς να βασίζεται, δεν είν' έτσι;

—Νομίζετε ότι η γυναίκες εργάζονται για τα λούσα τους ή για να βοηθήσουν την οικογένειά τους; —Ούτε για το ένα, ούτε για το άλλο. Γιατί σας παρακαλώ, τί ανακούφιση μπορούν να φέρουν στην οικογένεια ή χίλιες ή χίλιες πενήντες δραχμές που παίρνει ως μισθό μια δακτυλογράφος, αν θγάλετε μάλιστα απ' αυτές και τα σόρε και όλα της και τα παπούτσια της και τις κάλτσες της και το απαραίτητο ντύσιμό της;—γιατί φυσικά ένας άνθρωπος που εργάζεται πρέπει να είναι πιο περιποιημένος στη ντύσιμό του από έναν άλλο που μένει στο σπίτι του; «Όσο δε για τα λούσα τους και πάλι, με χίλιες δραχμές το μήνα, τί λούσα μπορεί κανείς να κάνει;

—Γιατί λοιπόν εργάζονται η γυναίκες; —Γιατί αυτό καθιερώθηκε κατά τον πόλεμο... Λόγω της έλλειψης των ανδρών που επικρατούσε τότε,

—Τι θέλετε από μένα; μ'ας ρωτάει. Τι να σας πω; «Αν είναι καλά η όλη τα κορίτσια ως υπάλληλοι; Μά, εγώ δεν είμαι ο αρμόδιος. Προτιμώ να μη μιλήσω καθόλου γι' αυτό το ζήτημα. «Αφήστε, αφήστε δεσποινίς!... Θά σας στείλω κανέναν άλλον που θα σας δώσει όλες πληροφορίες θέλετε... Κάνετε μου την χάρη να περιμένετε μια στιγμή...

Και ο κ. Μεταξάς εξαφανίζεται αγγαλλόμενος, γιατί την ελπίδα του φθηνά από την φορτικότητα της υποφαινομένης και επερχόμενης να εξαποστείλη το εξιλαστήριον θύμα.

Σε λίγο το «θύμα» εμφανίζεται υπό την μορφήν του κυρίου Βασιλείδου. Παίρνει θέσι στο γραφείο απέναντί μας και τίθεται στη διάθεσί μας.

—Θέλουμε τη γνώμη σας, σχετικώς με τις γυναίκες ως υπάλληλους. Είναι καλές; Έχουν την ίδια εργατικότητα και απόδοσι με τους άνδρες; —Σ' αυτό δεν μπορεί κανείς να δώσει απόλυτη γνώμη, μ'ας απαντά ο κ. Βασιλείδης. Υπάρχουν και καλές και κακές θήλεις υπάλληλοι, όπως υπάρχουν και καλοί και κακοί αρρένες.

έφασαν δεν δέχτηκε ποτέ να του δώσουν όηλη βοήθειαν στο γραφείο του.

—Είμαι έναντιον της γυναίκας ως υπάλληλου, μ'ας δηλώνει ο κ. Φρειδερίκος. Γιατί, κατά κανόνα, η γυναίκα δεν κάνει παρά μονάχα για τη γραφομηχανή, για μια δουλειά δηλαδή εντελώς μηχανική και απρόσωπη. Πολύ σπάνια μπορεί να παρουσιασθή μια εξαίρεσις, μια υπάλληλος δηλαδή έξυπνη και μορφωμένη, έστω να μπορεί να κάνει και κάτι περισσότερο.

Έν πάση περιπτώσει όμως, πρέπει να αναλογιστείς σε υπερεπαχμένη θέση και όχι να αναλάβη υπηρεσία υπεύθυνη. Βέβαια, και σε μένα έχουν τύχει καλές υπάλληλοι. Π.χ. μου έφεραν μια φορά σχεδόν διά της βίας, γιατί εγώ δεν έννοω να έχω γυναίκες ως βοηθούς, μια δεσποινίδα νεαρής ηλικίας και μικροκαμωμένη, που δεν μου γέμιζε καθόλου το μάτι. Μόλις ταύτα ήταν πρότερον υπάλληλος, έζηπνη όσο παίρνει και ικανοστήτη. Μια φορά της έδειξε τί είχε να κάνει και δεν χρειάστηκε να της το ξαναδείξω. Έκανε τη δουλειά της απείστωτα, καλύτερα από όλους τους μέχρι τότε βοηθούς μου. Ήταν όμως κορίτσι από καλή οικογένεια και πολύ μορφωμένο, ενώ σχεδόν κατά κανόνα αυτές που πηγαίνουν στα γραφεία ως δακτυλογράφοι προέρχονται από τα κατώτατα κοινωνικά στρώματα, είναι ανόργανες και δεν έχουν καμιά ήθικη άρεση! Τά κορίτσια που ανήκουν σε καλές οικογένειες και είναι αξιοπρεπή και μορφωμένα, είναι σπάνια. Αναγκαστικώς δε όταν συμβούν αυτές με τις άλλες, η περισσότερες επιτρέπονται, χαλούν και καταστρέφονται ήθικως.

—Έχετε τη γνώμη ότι τα κορίτσια ως υπάλληλοι έχουν τον νομό τους στη δουλειά ή κυττάζουν και την κουδεντολογία;

—Αί περισσότερες ως επί το πλείστον βρίσκονται στους διαδρόμους και κουδεντίζουν με τις συναδέλφους τους ή χαριεντίζονται με τους συναδέλφους τους. «Αμα δε ένας τηματάχης τύχει να έχει καμιά νόστιμη δακτυλογράφο, φρίσσει διαρκώς πολιορκία από τους άρρενες υπάλληλους του, οι οποίοι πάντοτε θα βρουν μια άφορη να μιλήσουν με τη δακτυλογράφο του. Έχουν γίνει και τρείς τέτοιες γαμψοι μεταξύ υπαλλήλων και γι' αυτό έχουν πάει τα μυαλά των κοριτσιών άερα.

—Όποτε αν εξηρτάτο από σας θα καταργούσατε την εργασία της γυναικής;

—Όχι, ποτέ! Γιατί ένα κορίτσι ήταν πάει σ' ένα γραφείο, θα εργαζόταν αναγκαστικώς μαζί με άνδρες. Και καμιά φορά οι συνάδελφοί της—άνδρες—είνε—θα τύχει να πούν μετξύ τους και κουδεντίζουν που δεν είναι σωστό ν' ακούσει ένα κορίτσι. Ύστερα ν' αντιληφθούν την παρουσία της συναδέλφου τους, αλλά ο λόγος πάλι έφυγε... Τις επόμενες φορές θα είναι λιγώτερο επιφυλακτικό και στο τέλος θα γίνουν ένα σου και ένα μου. Έμένα αυτό το παιχνίδι δεν μ'άρεσει. Και δεν θα ήθελα η κόρη μου να βρεθή σ' αυτή τη θέση. Έχετε τίποτε άλλο να με ρωτήσετε;

—Όχι, ευχαριστώ, κύριε Φωτιάδη, ότι είχατε να πείτε, τα είπατε σταράτα.

—Ας πάμε τώρα και σ' ένα υπουργείο. Γιατί, κατά τα λεγόμενα των θηλέων υπαλλήλων των Τραπεζών, η θήλεις υπάλληλοι των υπουργείων είναι εκείνες που τα κάνουν καμιά φορά θάλασσα και θυμαρογαύρο παρά πονα. Ο δόκμος μας μ'ας βγάζει στο υπουργείο της Παιδείας και απευθυνόμεθα πρώτα-πρώτα στον τμηματάρχη της 'Ανωτέρας Εκπαιδεύσεως κ. Φρειδερίκο, εκπαιδευμένο μισογύννη.

—Τ' ακούτε, λοιπόν, δεσποινίς, τί σας καταμαρτυρούν οι κύριοι προϊστάμενοι; Έμπρός, απολογηθήτε. Και πρώτος ως απολογηθούσι οι υπάλληλοι του υπουργείου Παιδείας που άκουσαν έναν τέτοιο φιλικό.

—Και θέλει ρώτημα: Βέβαια θα πήγαιναν γκαμέες και μερικές καλές, αλλά τις εξαιρέσεις δεν μπορεί κανείς να τις λαμβάνει υπ' όψιν του.

—Και θέλει ρώτημα: Βέβαια θα πήγαιναν γκαμέες και μερικές καλές, αλλά τις εξαιρέσεις δεν μπορεί κανείς να τις λαμβάνει υπ' όψιν του.

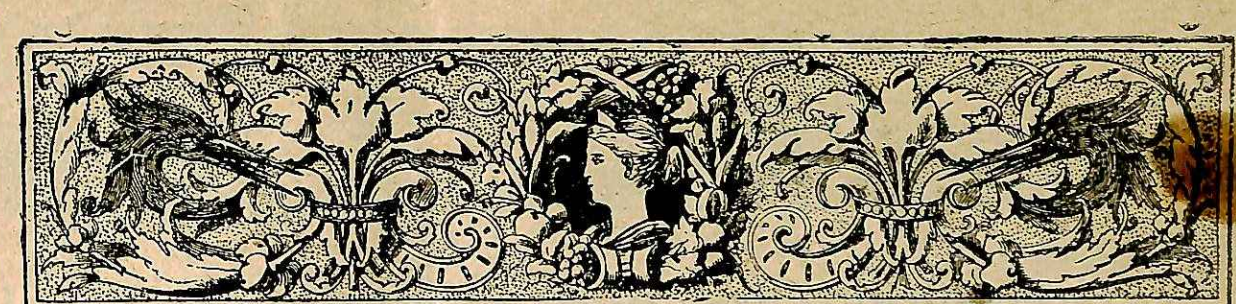
—Και θέλει ρώτημα: Βέβαια θα πήγαιναν γκαμέες και μερικές καλές, αλλά τις εξαιρέσεις δεν μπορεί κανείς να τις λαμβάνει υπ' όψιν του.

—Και θέλει ρώτημα: Βέβαια θα πήγαιναν γκαμέες και μερικές καλές, αλλά τις εξαιρέσεις δεν μπορεί κανείς να τις λαμβάνει υπ' όψιν του.

—Και θέλει ρώτημα: Βέβαια θα πήγαιναν γκαμέες και μερικές καλές, αλλά τις εξαιρέσεις δεν μπορεί κανείς να τις λαμβάνει υπ' όψιν του.

—Και θέλει ρώτημα: Βέβαια θα πήγαιναν γκαμέες και μερικές καλές, αλλά τις εξαιρέσεις δεν μπορεί κανείς να τις λαμβάνει υπ' όψιν του.

—Και θέλει ρώτημα: Βέβαια θα πήγαιναν γκαμέες και μερικές καλές, αλλά τις εξαιρέσεις δεν μπορεί κανείς να τις λαμβάνει υπ' όψιν του.

ΕΚΔΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η κυρία Σεβινί και ο έφειλέτης της. Πώς έχασε ένα φίλο της. Η υπηρέτρια του πανδοχείου κι' ο μονοφθαλμος. Το ένευρε κι' ο εξηγητής του. Μια απάντησις του Πιρόν. Η μετριοφροσύνη του Τιβερίου. Πώς ο γενναίος στρατηγός Σιρς κέρδισε τη μάχη του Ροκρουά. Ο θάνατος του Έμπεδοκλή.

Η περίφημη κυρία Σεβινί είχε δανείσει κάποτε χρημάτα σ' ένα στενό της φίλο. Εκείνος όμως, μη μπορώντας να εξοφλήσει το χρέος του, απέφυγε έμμελως να τη συναντήσει.

Επί τέλους, ύστερ' από πολύ καιρό η ευγενής κυρία καθόρθωσε να συναντήσει κάπου τον έφειλέτη της και του είπε:

—Δεν είναι κατὰστασις αυτή, φίλε μου. Πρέπει να πάω πίσω ή τ' άλλη ματα ή τ'... φίλο μου!

Ο Βολταίρος διηγείται ότι κάποιος μονοφθαλμος κατέλυσε κάποτε σ' ένα πανδοχείο κι' ότι την ώρα που επρόκειτο να κοιμηθί έβγαλε κι' έδωσε στην υπηρέτρια το τεχνικό του μάτι για να το φυλάξει.

Αλλά η υπηρέτρια εξακούθη θύσε να στέκεται κοντά του.

—Τι περιμένεις; την έρωτση ο ξένος μ' άπορία.

—Περιμένω, του αποκρίθηκε αυτή, να μου δώσε και τ'... άλλο σας μάτι! ***

Ο Κικέρων αφηγείται ότι κάποιος συμπολίτης του, ο οποίος είδε στον ύπνο του ότι έρωσε φρέσκο αυγό, πήγε να συμβουλευτή έναν εξηγητή όνειρων. Ο τελευταίος του είπε τότε ότι το άπορτο του αυγού σημαίνει αστήμι και ο κόρκος χρωτάρι.

Πραγματικά, ύστερ' από λίγο καιρό αυτός που είδε τ'όνειρο έλαβε μια μεγάλη κληρονομία και πηγαίνοντας στον ύπνο του έδωσε ένα άσπ'όμνιο νόμισμα.

—Και για τον κόρκο, ο οποίος έλαβε μια μεγάλη κληρονομία και πηγαίνοντας στον ύπνο του έδωσε ένα άσπ'όμνιο νόμισμα.

—Και για τον κόρκο, ο οποίος έλαβε μια μεγάλη κληρονομία και πηγαίνοντας στον ύπνο του έδωσε ένα άσπ'όμνιο νόμισμα.

—Και για τον κόρκο, ο οποίος έλαβε μια μεγάλη κληρονομία και πηγαίνοντας στον ύπνο του έδωσε ένα άσπ'όμνιο νόμισμα.

—Και για τον κόρκο, ο οποίος έλαβε μια μεγάλη κληρονομία και πηγαίνοντας στον ύπνο του έδωσε ένα άσπ'όμνιο νόμισμα.

—Και για τον κόρκο, ο οποίος έλαβε μια μεγάλη κληρονομία και πηγαίνοντας στον ύπνο του έδωσε ένα άσπ'όμνιο νόμισμα.

έμβριο, το μήνα κατά τον οποίο είχε γεννηθεί. Τού υπενθύμισαν μάλιστα ότι και οι δύο προγόνουμοι μ'ρες, ο Ίουλιος και ο Αύγουστος, έφεραν όνοματα αυτοκρατόρων.

Ο Τιβερίος όμως, ο οποίος δεν αγαπούσε τις καλακείες, τους αποστόμασε λέγοντάς τους:

—Και τί θα κάνετε λοιπόν, οι συγχλητικοί, αν είχατε να ικανοποιήστε δεκατρείς αυτοκράτορας;

Ο άδελφός Ντανζώ έτρεφε τότε αποτροπή προς τις ανθρωποφροσύνας, ώστε έλεγε μιλώντας για τις φιλένδες του:

—Πόσους νεκρούς αραιώθατε στο Σολφερίνο;

—Και σεις; απάντησε ο αξιωματικός. Γιατί είμαι βέβαιος πως τους έμετρήσατε, αφού κοιμάστε πάντα στο παθίο της μάχης! ***

Κάποιος κληρικός παρουσίασε στον Πατρώ ένα σύγγραμμά του και ζήτησε να του πη τη γνώμη του.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟ

ΤΟΥ MONK G LEWIS

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Μέσα στη Μητρόπολη της Μαδρίτης, η δούλα δόνα Λορέντιο, η οποία έχει στην κατοχή της το βελούδο της μαρκησίας ντε Λας Σιστέρνα, αγειάζεται με τον νεαρό ευγενή δον Λορέντιο της Μεδίνας, ο οποίος γιορτάζεται από την θεία ωμορφιά της. Τη συνομιλία τους διακόπτει το κήρυγμα του περιηγητή για την άρετή του καλού και την αμαρτία του κακού, ο οποίος πηγαίνει να πωλήσει το μοναχικό 'Αυδρόσιο, ο οποίος αποκλείεται από όλους 'άγιους. Μετά το κήρυγμα, οι δύο νέοι χωρίζονται κι' ο δόν Λορέντιο, ο οποίος σκοπεύει να πάει να επισκεφθεί στο γειτονικό μοναστήρι την αδελφή του 'Αγνή, παραμένει μόνος στην εκκλησία. Έξαφνα, μέσα στο σκοτάδι, βλέπει έναν άνθρωπο, ο οποίος πηγαίνει να πωλήσει σε μια σκηνή του βάρου του άγαστος του 'Αγίου Φραγκίσκου με επίσημο κήρυγμα, κι' έπειτα αποτραβιέται σε μια σκοτεινή γωνία. Σε λίγο μπαίνουν στην εκκλησία η νεαρή μοναχή του γειτονικού μοναστηρίου και κατάπληκτος ο δόν Λορέντιο βλέπει την αδελφή του 'Αγνή, η οποία βρίσκεται μεταξύ τους, να παίρνει το γραμμάτιο του άγιου, που δεν είναι άλλος από τον μαρκησία ντε Λας Σιστέρνα. Σε λίγο όμως το γραμμάτιο πέφτει απ' τα χέρια της 'Αγνής, χωρίς να το καταλάβει, και το παίρνει ο μοναχός 'Αυδρόσιος, ο οποίος το διαβάζει. Περίτρουη η φτωχή νέα τον ληστεύει να μη φανερώσει το ερωτικό της μυστικό.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η δόνα 'Αγνή στάθηκε μία στιγμή κι' έπειτα εξακολούθησε με φωνή ακόμα πιο δυνατή...

— Μη με κατηγορείτε, πατέρα μου... Ποιόν ακόμα γίνω μοναχή, ο Ραυμόνδος είχε γίνει κύριος της καρδιάς μου. Μου είχε εμπνεύσει τον πιο αγνό, τον πιο άμωμο έρωτα και ήσαν έτοιμοι να γίνουν νόμιμος σύζυγός μου!... Μα γεγονός τραυματικό και ή προσοχή μιας συγγενικής μου έγινε άφορητη να χωριστούμε!... Νομίζοντας τότε πως ήσαν πείρα χυμένες για μένα, απελπιστικά κι' ήρθα κι' εκλείστηκα σ' αυτό το μοναστήρι... Μα ή μόρια βέλησε να μάς ένωση και πάλι!... Συναντηθήκαμε στους κήπους της 'Αγίας Κλάρας κι' έφτασε μια στιγμή ερωτική λήθη για να ξεχάσω πως είμαι μοναχή!... Σε λίγο, θά γίνω υπέρα... Μεγαλάνοις 'Αυδρόσιος, μη υπό άκονή της τού δικού σας!... Δυστηθέτε προσάπαντο το άδωο πλάσμα που κλείνει πτά σπλάγγα μου!... Είπατε κι' οι δύο γυναικίς αν ή ήγουμένη μάθει το σφάλμα μου!... Η τιμωρία την οποία οι εκκλησιαστικοί νόμοι επιβάλλουν στις μοναχές που αμαρτάνουν, είναι φορτική... Έσείς που ή συνείδησή σας είναι άμεμπτη, μη δειχθήτε πολύ σκληρές σ' εμένα που δεν είχα την δύναμη ν' αντισταθώ στον πειρασμό!... Έβλεπε, πώς έκτευο, πεδίοις πάτερ!... Εαν νοδότε μου την επιστολή μου και μη με καταδικάζετε σ' ένα τρομερό όδωο, από τον οποίο τίποτε δεν μπορεί να με σώσει!...

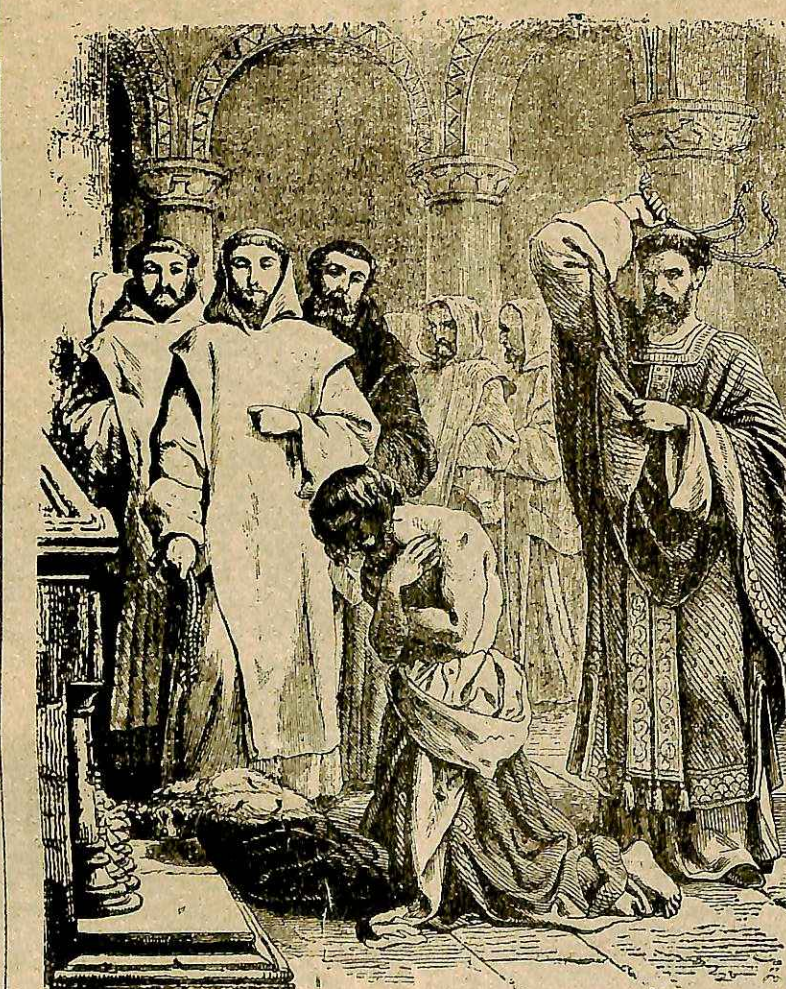
Τότε ο 'Αυδρόσιος της άπάντησε ψυχρός κι' άσπληντος:

— Η τίμη σας με καταπλήσσει... ΕΙΠΕΝΑ να κοφώ το έγκλημά σας; ΕΙΠΕΝΑ προσπαθείτε να ξεφλάσετε με τα ψέμματα που λέτε;... Όχι,

κόρη μου, όχι!... Θά σου προσφέρω όμως μία ύπηρεσία πολύ πιο σημαντική... Θά σε κάνω να ξεβλωθής με την τιμωρία που θά σου επιβληθή!... Έ. μήτεο 'Αγνή!...

Ακούγοντας την πρόσκληση του μοναχού, η ήγουμένη απήκε μέσα στο παρεκκλήσιο, ακολουθούμενη από τις νεαρές μοναχές...

— Πάτερ μου!... Ικέτευσε ακόμα η 'Αγνή. Σας εξορκίζω σέ βίτι ιερό έχετε!... Επικαλούμαι ότι αγαπάτε! Βύσπλαχνισθήτε με!...

Βασιλείς, όπως ο 'Ερρίκος Β', είχαν μαστιγωθεί απ' τους μοναχούς για τ' αμαρτήματά τους!

— Άφες! με!... Πίσω, καταραμένη! φώναζε ο μοναχός. Πού είστε, μήτεο 'Αγνή!...

Συντομμένη πεία η 'Αγνή, σωριόστηκε κάτω... Άρπισε να ούρλιάξει και να χτυπήει το στήθος της σαν να είχε τρελλαθεί ξαφνικά... Η άλλες νεαρές μοναχές παρακολουθούσαν με κατάπληξη και με τρόμο αυτή τη σκηνή... Τότε ο 'Αυδρόσιος, δίνοντας το μορσίο γραμμάτιο στην ήγουμένη, την πληροφόρησε για τον τρόπο με τον οποίο είχε περιέλθει στα χέρια του

κί' επρόσθεσε πως ανέθεσε σ' αυτή τη φροντίδα για την τιμωρία της ένοχης μοναχής...

Καθώς η ήγουμένη διάβαζε την επιστολή, τα χαρακτηριστικά της άλλαξαν έκφραση. Πώς!... Ένα τέτοιο φρικώδες έγκλημα είχε διαπραχθεί μέσα στο μοναστήρι της και το ήξερε καλύτερα κι' ο αδελφός 'Αυδρόσιος!... Φρίκη!... Πνιγμένη από την αγανάκτηση, μη μπορώντας να μιλήσει, έριξε ένα τρομερό βλέμμα στην ένοχη 'Αγνή, η οποία βρισκόταν ακόμα πω-

πρός το μαρτύριο... 'Ω! Ραυμόνδος... πού είσαι;... Σώσε με!... Σώσε με!...

Αλλοίμονο!... Ήταν ή εποχή που ο κληρικός εξουσίαζε τρομερά, πανίσχυρος και παντοδύναμος... Καί βασιλείς ακόμα, όπως ο 'Ερρίκος Β', είχαν μαστιγωθεί για τα αμαρτήματά τους απ' τους μοναχούς... Η δόνα 'Αγνή ανυπολόγιστον έλ' αυτά και άγωνιούσε για την τιμωρία που την περιμενε...

Σε μία στιγμή, ξεφεύγοντας με δύναμη απ' τα χέρια των μοναχών, ώρμησε μπροστά και, όλγοντας, προς τον 'Αυδρόσιο ένα βλέμμα γεμάτο τρομερή περιφρόνηση, εξακολούθησε:

— Άκουσέ με, άνθρωπε με τη σκληρή καρδιά!... Άκουσέ με!... Μπορούσατε να με σώσετε, μπορούσατε να μου ξαναδώσατε την ευστυχία και τη ζωή... Μία λέξη σας έφτανε για τ' αυτά, μα δεν την είπατε... Είπατε: 'δολοφόνος μου!... Έσάς θά βαρύνει ο θάνατός μου κι' ο θάνατος του παιδιού μου... Ο Θεός έ'νε πολυεύπλαγος, μα έσείς δεν είπατε... Πού είστε λοιπόν η άζια της άρετής σας, την οποία εκθειάζουν όλοι... Ποιους πειρασμούς αντιμετώπισατε ως τώρα και τους νικήσατε;... Άνδρες!... Απομνηνάτε ως τώρα την πειρασμό... ποτέ δεν τολμήσατε να τον αντικρύσετε από πρόσωπο... Μα, ύπουλόν!... Θάρρη κι' ή ήμερα της δικής σας δοκιμασίας!...

— 'Ω! όταν, ανυμνώντας κάτω απ' την άγρια δύναμη των παθών, θά νοιώσετε πως ο άνθρωπος είναι αδύνατος και πλανιέται εύκολα, όταν ανατοιμάζοντας θ' αντικρύζετε πίσω σας τ' αμαρτήματά σας και θά επικαλήστε την ευσπλαχνία του Θεού, ώ! τότε, την τρομερή εκείνη στιγμή, συλλογιστείτε εμένα, συλλογιστείτε τη σκληρότητά σας, συλλογιστείτε την 'Αγνή κι' απελπιστείτε για τη συνγνώμη του Παναγάρχου!... Κατάρ!... Κατάρ σε σάς!...

Και, αφού είπε τα λόγια αυτά, η δόνα 'Αγνή σωρίστηκε κάτω. Η άλλες μοναχές την άναστήσαν και την μετέφεραν περπατώντας έξω απ' το παρεκκλήσιο...

Ο 'Αυδρόσιος είχε ακούσει με κάποιο τρόπο τα λόγια της. Με μία μυστική αγωνία έννοιωθε τώρα πως μία μέρα ή σκληρότης του αυτή θά του καταιολόγισαν ως άδίκημα. Γι' αυτό κράτησε την ήγουμένη και θέλησε να υπολάβει την ύπερη της 'Αγνής...

— Η παραφορά και ή απελπισία της, της είπε, φανερώνουν ότι συναισθάνεται το τρομερό σφάλμα της. Έσως αν της φερόθηκε με κάποια επείγουσα, αν μετρίσσετε κάπως κι' αυτόν την τιμωρία που επιβάλλεται σ' αυτές τις περιπτώσεις...

— Νά τη μετρίάζω, πάτερ μου; τον διέκοψε ή τρομερή ήγουμένη. Μην

— Στην πρωτεύουσα της Κονσταντινούπολης της 'Αμερικής, συνεστήθη τελευταία ένας σύλλογος... των έγχθών του κοσμοσυμπολιού. Σύμφωνα με τις διατάξεις του καταστατικού του συλλόγου αυτού, κάθε μέλος που θά τυλγθθί κοσμοσυμπολιού, υποχρεούται να πληρώσει ένα δολλάριο. Τα χρήματα που μαζεύονται κατ' αυτόν τον τρόπο, διατίθενται για τους φτωχούς της πόλεως.

ελπίζετε πως θά κάνω ένα τέτοιο πράγμα και αν οι σχετικοί νόμοι της 'Ιερής 'Εκκλησίας έχουν χρόνο τώρα να εφαρμοστούν, εγώ θά τους άναστήσω πάλι, προκειμένου να τιμωρησώ ένα τόσο τρομερό έγκλημα... Χαίρε, πάτερ μου...

Και διευθύνθηκε προς την έξοδο. — Στο κάτω-κάτω, σκέφτηκε ο 'Αυδρόσιος, εγώ έκανα το καθήκον μου.

Μα ή σκέψις αυτή δεν τον καθήσχεσε καθόλου κι' έννοιωσε την άννην ν' άνακουφίσει την ψυχή του από το βάρος που την πείζε.

Κάτω απ' το παρεκκλήσιο, άπλωνόταν ένας υπέροχος κήπος, έρμος την ώρα εκείνη. Ο μοναχός προχώρησε προς αυτόν με την έπιδα να διώξει τις όδυνες σκέψεις του...

Σε λίγο έφτασε σ' ένα μέρος όπου άνήμερα σε δέντρα και τρεχούμενα νερά, σχηματιζόταν κάποια σπηλιά, μέσα στην οποία βρισκόταν ένας μικρός πύγκος. Λογάριαζε να καθίσει σ' αυτόν για να ξεκουραστή. Μα έαφίσταθηκε πολύ, βλέποντας πως ο πύγκος ήταν ήδη κατελιγμένος.

Ένας άνθρωπος βρισκόταν ξαπλωμένος εκεί ακίνητος και κάθε τόσο άναστεύετο...

Ο μοναχός πλησίασε κι' άναγνώρισε το Ροζάριο... Τον κούταζε μερικές στιγμές σιωπηλός. Έπειτα από μία στιγμή είδε το νέο να θύνη τα μάτια του, να τα καρφώνη θιβερά στον αντίκρονο τοίχο του καλλιού, στο όποιο έμενε ο ίδιος και τον άκουσε να φθυρίζη:

— Πόσο είσαι ευτυχισμένος, 'Αυδρόσιος, και πόσο δυστυχισμένος είμαι εγώ! Πόσο ευτυχισμένος θά ήμουν αν μπορούσα να σκέφτομαι σαν κι' έσένα, αν μπορούσα να βλέπω σαν κι' έσένα τον κόσμο μ' άποτροπή κι' αν μπορούσα να βαστώ για πάντα σ' ένα μέρος έρμικό...

— 'Ω! Θεέ, ποιά ευλογία θά ήταν για μένα ή μισανθρωπία!...

— Τι άλλόκοτες σκέψεις είναι αυτές, Ροζάριο! είπε ο μοναχός, προχωρώντας μέσα.

— Έσείς εδώ, σεβαστέ μου πάτερ!... φώναζε ο δόκιμος κι' άμέσως σηκώθηκε γρήγορα και έβωσε βαθιά την κοιλιά του στο κεφάλι του.

Ο 'Αυδρόσιος κάθισε στον πάγκο κι' υποχρεώσε το Ροζάριο να καθίσει κι' αυτός δίπλα του.

— Πώς, τέκνον μου, του είπε, άφινει χωρίς άγώνα τον έαυτό σου να κινή τέτοιες χακές σκέψεις. Η μισανθρωπία δεν είναι καθόλου αγαθό αίσθημα!...

ΤΑ ΑΞΙΟΜΙΜΗΤΑ

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Στην πρωτεύουσα της Κονσταντινούπολης της 'Αμερικής, συνεστήθη τελευταία ένας σύλλογος... των έγχθών του κοσμοσυμπολιού. Σύμφωνα με τις διατάξεις του καταστατικού του συλλόγου αυτού, κάθε μέλος που θά τυλγθθί κοσμοσυμπολιού, υποχρεούται να πληρώσει ένα δολλάριο. Τα χρήματα που μαζεύονται κατ' αυτόν τον τρόπο, διατίθενται για τους φτωχούς της πόλεως.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τα σατυρικά φύλλα όλου του κόσμου)

Στη συνεδρίαση του Λοιπικού Συμβουλίου κάποιος έταίριος:

— Ο κακοανατεθαμμένος μέτοχος:

— Τό 'μπισυ των μελών του Συμβουλίου άποτελείται από ήλιθούς.

— Ο Πρόεδρος:

— Κύριε Σύμβουλε, σάς επιτάσσω ν' άνακαλέσετε τη φράσι σας...

— Ο κακοανατεθαμμένος μέτοχος:

— Παλι καλά, Λοιπόν, το 'μπισυ των μελών του Συμβουλίου, δεν άποτελείται από ήλιθούς!...

Στο ταγμα καταθέσεων 'Αθηναϊκής τραπέζης:

— Αν βάλω σήμερα χίλια φράγκα, πότε μπορώ να τα ξαναπαρώ;

— Ο υπάλληλος:

— Και αύριο ακόμα, άρκει ν' ή μάς είδοποιήσης;... δεκαπέντε ήμέρες πρίν.

— Η κ. Νεοπλότου, στον ζωγράφο, που κάλεσε να της κινή το πορτραίτο της:

— Θά με ζωγραφίσετε να διαβάω με γαλοφώνως ένα βιβλίο που θά το κρατώ στο χέρι μου. Ζωγραφίστε επίσης και τον υπηρέτη μου σε μία γωνία, σε τρόπο που να μη φαίνεται στην εικόνα, αλλά να μπορεί ν' άκούη άμα την φωνάζω!...

Στον δρόμο:

— Μου δίνετε τη φωτιά σας, σάς παρακαλώ;

— Εύχαρίστως! Όρίστε!

— Μου δίνετε κι' ένα... ταγάρω τώρα...

Ο καθηγητής της Δραματικής Σχολής σ' ένα νεαρό μαθητή:

— Για να σάς μιλήσω ειλικρινώς, δεν έχετε καθόλου ταλέντο για το θέατρο.

— Και όμως, με τραβά τόσο πολύ το σενίδι!

— Τότε να γίνετε... έυλουεργός!...

Η κυρία στην ύπηρεσία:

— Μαρία, φώτησε τον κύριο τί θέλει για το γεύμα, γιατί έγω έχω τρείς ήμέρες που δεν τού μιλάω.

Η Μαρία:

— Μαρία, φώτησε τον κύριο τί θέλει για το γεύμα, γιατί έγω έχω τρείς ήμέρες που δεν τού μιλάω.

Η Μαρία:

— Μαρία, φώτησε τον κύριο τί θέλει για το γεύμα, γιατί έγω έχω τρείς ήμέρες που δεν τού μιλάω.

Η Μαρία:

— Μαρία, φώτησε τον κύριο τί θέλει για το γεύμα, γιατί έγω έχω τρείς ήμέρες που δεν τού μιλάω.

Η Μαρία:

— Μαρία, φώτησε τον κύριο τί θέλει για το γεύμα, γιατί έγω έχω τρείς ήμέρες που δεν τού μιλάω.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΓΛΑΔΣΤΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΡΡΟΣΤΕΡΗΣ!

Η καταδεκτικότητα του μεγάλου πολιτικού. Πώς βοηθούσε τους ανθρώπους του λαού. Η κατάπληξις του άγωνιάτη! Η άπαισις, κτλ. κτλ.

Ο μέγας 'Αγγλος πολιτικός και φιλέλληνας Γλάδστον είχε μείνει περίφρμος για την καταδεκτικότητά και την καλωσύνη του.

Μία μέρα, ενώ περπατούσε στο δρόμο, συνάντησε έναν καρροστέρα, ο οποίος οδηγούσε σ' έναν άνήφορο ένα κάρο φωτωμένο σίδερα.

— Πώς θά π' άνεβάσης εκεί πάνω τόσο βάρος; τον έρώτησε ο Γλάδστον.

— Θά σπρώξω με τις πλάτες μου τη ρόδα κι' έτσι θά το βγάλω ως την κορυφή του άνήφορου...

— Έννοια σου, φίλε μου. Θά σε βοηθήσω κι' εγώ, του είπε ο Γλάδστον.

Και, από το ένα μέρος αυτός, από το άλλο ο καρροστέρας, έδωσαν να σπώγγουν το κάρο και κατωθώσαν να το άνεβάσουν ως την κορυφή του ύψωματος.

Όταν έφτασαν εκεί, ο καρροστέρας σφούγγισε το μετωπί του και είπε στο βοηθό του:

— Μά την αλήθεια, κι' εγώ κι' έσύ δουλέψαμε σαν ένα δεύτερο άλογο!...

Ο Γλάδστον άκουσε με χαμόγελο την γονδροσιδή αυτή φιλοφρόνηση και άπομακρύνθηκε εύχαριστημένος, χωρίς να φανερώσει την ταυτότητά του στον άνυποπτο καρροστέρα.

Ο Γλάδστον έπίσης καταγινόταν με τη γεωγραφία καθώς και με το κόσμιο ξύλων, που άποτελούσαν μία από τις πιο εύχαριστες άπασχολήσεις του.

Μία μέρα λοιπόν, ενώ περπατούσε στην άκρη κάποιου άσους με το σπακούρι στον ώμο, τον έφώναζε ένας άλλος πάλι καρροστέρας, ο οποίος τον έκάλεσε κοντά του και του ζήτησε να τον βοηθήσει να κατεβάσουν καταγής ένα βαρέλι με μύρα.

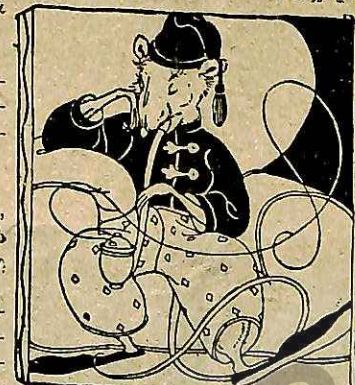
Το βαρέλι αυτό ο καρροστέρας είχε έντολη να το άφήσει στο μέρος εκείνο του δρόμου, όπου θάγόταν ένας χωρικός και θά τώπαρνε. Ο Γλάδστον, χωρίς καθόλου να διστάση, τον βοήθησε και το κατέβασαν μαζί κάτω...

— Έλα τώρα, βίβλη, του είπε φιλικά ο καρροστέρας. Πάμε στην ταβέρνα εδώ κοντά να σε κεράσω κανένα ποτήρι.

Εύχαριστώ, δεν παύει! του άποκρίθηκε ο μεγάλος πολιτικός κι' εξακολούθησε ήσυχα το δρόμο του.

Έκλειν τη στιγμή έφτασε κι' ο χωρικός, ο οποίος θάπαρνε το βαρέλι με τη μύρα και πληροφόρησε τον φιλέλληνα του πως ο άνθρωπος που τον βοήθησε στο κατέβασμα ήταν ο Γλάδστον.

— Τι ζωοπό είμαι! φώναζε τότε ο καρροστέρας θυμωμένος με τον έαυτό του. Άκουε εκεί να τον λέω βίβλη!...

Τα χέρια δέστε του καλά προτού τον χρίσετε (στο χώνι γιατί μπορεί καμιά νυχτιά να γούση και νε (κρούς ακόμα!...

Μεταξύ παντοειμένων:

Ο πρώτος:

— Δεν ξέρεις τί ενοχλητικό πού είναι ν' άκούς τη γυναίκα σου να σοβ μιλή πάντα για τον πρώτο της άντρα!...

Ο δεύτερος:

— Αυτό δεν είναι τίποτε και είσαι εύτυχής... Η δική μου γυναίκα δεν μου μιλεί παρά για τον άντρα που θά πάει έπειτα από μένα.

Στο ραφείο:

— Άπ' αυτό το βράσμα θέλω μία φορεσιά. Πόσο θά στοιχίση;

— Τρείς γιλιάνες φράγκα.

— !!!... Τότε να μη μου κάνετε τσέπε... Δεν θά μου... χρειαστούν!...

Μεταξύ υπηρετριών.

— Βοήθα μια καλή θέσι. Η κυρία μου με άφησε να βγάλω στίς 5 και να γυρίσω όταν θέλω.

— Η δική μου είναι καλύτερη... Μου είπα να βγω και να μην ξαναγυρίσω...

Ο θάνατος του παπαγάλου.

— Ο παπαγάλος μου φώφησε...

— Μπά! Και από τί;

— Πώς;

— Νά, η γυναίκα μου δεν τον άφινε ποτέ του να... μιλήση!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΑΠΕΛΛΗΣ

Σε ποιους καλλιτέχνες έμαθήτευσε. Υπό ποιους όρους ο Μακεδών ζωγράφος Πάμφιλος προσελάμβανε τους μαθητάς του. Πώς πληρώνονταν τα έργα του ο 'Απελλής. Ο 'Κεραινοφόρος 'Αλέξανδρος που φαινόταν σαν ζωντανός. Η άτυχίες της 'Αφροδίτης. 'Απελλής και Πτολεμαίος. Η φάρσα του γελοιοποιού. Πώς απεικαλύφθη η αλήθεια. Η άγάπη του 'Αλεξάνδρου προς τον καλλιτέχνη, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο 'Απελλής, αν και δεν διεσώθησαν τα έργα του, θεωρείται ως ένας από τους έξοκτους ζωγράφους της αρχαιότητας.

Γεννήθηκε στη νήσο Κω, κατά το τέλος του χρυσού αιώνα του Περίκλειου και στην αρχή της κομμοκρατορίας του Μ. 'Αλεξάνδρου. Μαθήτευσε στην αρχή στη σχολή του 'Εφύρου του 'Ερεσίου και κατόπιν επήγε στη Σικανία, ή οποία είχε ζωγραφική σχολή περίφημη σε όλη την αρχαία Ελλάδα. Αν και από πολύ νέος διακρίθηκε εξαιρετικά και απόκτησε μεγάλη φήμη, εν τούτοις δεν άρχισε στη μέθοδο τότε μόδα του, αλλά για να μορφώσει ακόμη περισσότερα, πήγε και μαθήτευσε στον Πάμφιλο, περίφημο ζωγράφο της εποχής του, τον οποίο δεν άφησε να ξεπεράσει στην τέχνη.

Ο Πάμφιλος καταγόταν απ' την 'Αμφίπολη της Μακεδονίας κι έδωσε στη ζωγραφική τέχνη μεγάλη άμνη, εφαρμόζοντας πρώτος σ' αυτή τη γεωμετρία και την αριθμητική. Ο ίδιος επίσης είχε κατορθώσει να εκδοθεί ένα διάταγμα, δια του οποίου υποχρεωνόντουσαν τα παιδιά όλων ανεξαιρέτως των ελευθέρων υπήκοων να διδασκωνται ιχνογραφία, μάθημα που η διδασκαλία του απαγορευόταν αίστηρα στους δούλους.

Ο Πάμφιλος δεν δεχόταν κανένα μαθητή, αν δεν ελάβαινε τη διαβεβαίωση και την εξασφάλιση ότι θάμενε κοντά του δέκα ώλοκληρα χρόνια και θα τοΐδινε για άμοιβή ένα άττικό τάλαντο, π.σόν εξαιρετικά σημαντικό για την εποχή εκείνη. Με τον διαπό αυτόν όρο μονάχα κατόρθωσε και ο 'Απελλής να γίνει μαθητής του.

Ο 'Απελλής, αφού μορφώθηκε τελείως κοντά στον Πάμφιλο και ανέπτυξε όπως ήθελε το ταλέντο του, άποσώθηκε στην τέχνη του με ζήλο και φανατισμό αξιοθαύμαστο. Λέγεται σχετικώς ότι δεν άφινε ποτέ να περάσει, ούτε μια μέρα χωρίς να εργασθί.

Ζωγράφιζε πάμπολλα έργα, τα οποία διασκορπίστηκαν σ' όλα τα μέρη του τότε γνωστού κόσμου και τα οποία του πληρώνονταν σαν πανάκριβα. Μεταξύ των έργων του αυτών διακρίνεται ιδιαιτέρως ο Κεραινοφόρος 'Αλέξανδρος, στον οποίο ή φωτοσκίαση ήσαν τόσο πολύ επιτυχής, ώστε έκαναν τον απεικονιζόμενον ήρωα να φαίνεται σαν ζωντανός. Το μοναδικό αυτό αριστούργημα βρισκόταν στο ναύ της 'Ερέσου και είχε άγορασθεί από τους 'Εφεσίους αντί είκοσι άττικών ταλάντων, όσα δηλαδή έφταναν κατά τη συμφωνία τους με τον καλλιτέχνη, να εκπαιδεύουν ολοκληρή την επιφάνεια του πύνακος!

Άλλο περίφημο έργο του 'Απελλή ήταν ή 'Αναδυόμενη 'Αφροδίτη, ή όποια είχε άγορασθεί από τον Άδικορά.

τουρα Αύγουστο και είχε άφιερωθεί στο ναύ του πατέρα του Κάισαρος. Κατεστράφη όμως με τον καιρό από την ύγρασία σε τέτοιο σημείο, ώστε ο Νέρον, ανεβαίνοντας άργότερα στο θρόνο, αναγκάστηκε να την αντικαταστήσει με μιά άλλη εικόνα επί του ίδιου θέματος, καμωμένη από τον Δωρόθεο.

Ο 'Απελλής, σαν να προέβλεπε την τραγική τύχη του πύνακος του αυτού, κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του κατακινόταν να ζωγραφίση μιά δεύτερη 'Αφροδίτη, ή όποια, κατά τη γνώμη του, θάταν άνώτερη από την πρώτη. Δεν πρόφτασε όμως να την άποτελειώσει, γιατί τον έπρόλαβε ο θάνατός του. Από το έργο που έμεινε, δεν ήσαν τελειωμένα παρά μόνον ή κεφαλή και το στήθος. 'Αλλά αυτά είχαν γίνει με τόση τελειότητα, ώστε κανένας από τους μεταγενεστέρους ζωγράφους δεν τόλμησε να συμπληρώσει το ήμισυ της άριστούργημα.

Κατά το Ρωμαίο Ιστορικό και τεχνολογία Πλίνιο, ο 'Απελλής μονάχα τέσσερα χρώματα χρησιμοποιούσε στις ζωγραφίες του και τα συνταίριαζε μ' ένα βελόνι, το οποίο είχε έφρειψε ο ίδιος. 'Επίσης ο Πλίνιος αναφέρει ότι ο μεταγενεστέρους καλλιτέχνης δεν έμεινε

ποτέ εύχαριστήμένος από τα έργα του και μονάχα σε τρεις απ' όλες τις εικόνες του είχε γράψει τ' όνομά του.

Επί της βασιλείας του Φιλίππου και του 'Αλεξάνδρου, ο 'Απελλής προσεκληθή στην Αύλη της Μακεδονίας, όπου και έτυχε λαμπρότητας υποδοχής. 'Ιδίως τον έτιμούσε με τη φίλια και την εύνοιά του ο 'Αλέξανδρος, ο όποιος έπισκεπτόταν συχνότατα το εργαστήριό του.

Μιά μέρα μάλιστα ο μέγας κατακτητής άρχισε να μιλά μες στο έργοστήριό του για ζωγραφική και έπειδή δεν κατείχε το θέμα να λέη άλλα αντί άλλων. Τότε ο 'Απελλής, ο όποιος μαζή με την καλλιτεχνική ιδιοφυία είχε και έξαιρετική πόλη, τον έσυμβούλευσε γελοώντας ν' αφήσει αυτή την κουβέντα, γιατί άκούγοντάς τον γελοΐσαν κι' αυτά ακόμη τα παιδιά του εργαστήριου που πού έτριβαν τα χρώματα.

'Αλλά ή πειραχτική αυτή άπάντησις δεν έμπόδισε τον μεγαλόκαρδο 'Αλέξανδρο να χαρίσει στο ζωγράφο μιά από τις άραιότερες δούλες του, την Καμπατή, ή όποια μάλιστα χρησίμευσε στον καλλιτέχνη ως μοντέλο για την 'Αναδυόμενη 'Αφροδίτη του. 'Επίσης εξέδωσε ειδικό διάταγμα, δια του ή-

ποίου του παραχωρούσε το άποκλειστικό προνόμιο να τον ζωγραφίση.

Ός δείγμα της πιστότητος, με την όποιαν εξωγράφιζε ο 'Απελλής, διηγούνται το άκόλουθο ανέκδοτο. Κάποτε, ενώ ταξείδευε, τον έπιασε στο ταξίδι του τρικυμία και αναγκάστηκε να άποδιβάσει στην 'Αλεξάνδρεια.

Έκει κάποιος αντίζηλος του ζωγράφου, θέλοντας να τον κοροϊδέη και ξεόνοντας ότι ο Πτολεμαίος δεν τον έχώνευε, έβαλε τον γελοιοποιό του βασιλέως να τον προσκαλέση όθεν εν μέσους του κυρίου του στο βασιλικό τραπέζι για να συμπάγουν.

Ο Πτολεμαίος, μόλις αντίκρισε τον άπρητόδοχο ξένο, έγινε έξω φρενών, και γεμάτος θυμό διάταξε τον 'Απελλή να του υποδείξη ποιά από τους άνδρούλους του είχε τη θρασύτητα να τον κάμει την αρχή.

Ο 'Απελλής τότε, έπειδή δεν εγνώριζε ούτε το όνομα, ούτε τον τίτλο του γελοιοποιού, πήρε από το τζάκι ένα σβυμένο κάρβουνο και άρχισε να σχεδιάζει στον τοίχο το πρόσωπο του φαρσέρ.

Ο Πτολεμαίος κατάλαβε από τις πρώτες γραμμές ποιάς ήσαν οι δράσεις της φάρσας και έτιμώρησε τον γελοιοποιό του όπως του άξίζει, χωρίς όμως και να συμπληρωθή με το ζωγράφο.

Ο 'Απελλής μόνο έναν αξιόλογο αντίπαλο είχε στην τέχνη του, τον Πρωτογένη τον Ρόδιο, αλλά κι' εκείνος άναγκάστηκε να όμολογήση την ύπεροχή του. Καί ίδου κατά ποιών περίεργο τρόπο!

Ο 'Απελλής, άκούοντας να μιλούν όλοι με θαυμασμό για τον Πρωτογένη, άποφάσισε να τον έπισκεφθί στην πατρίδα του, τη Ρόδο. Μόλις άποδιβάστηκε στο νησί, τράβηξε και' εύθαιαν για το εργαστήριό του Πρωτογένους, με τον όποιον εγνωρίζοντο μονον εκ φήμης.

Έπειδή ο καλλιτέχνης έλειπε εκείνη την ώρα, ο 'Απελλής, άμα ρωτήθηκε από τη γρήνη ύπερέστια ποιάν ν' αναγγείλη στον κύριο της, άμα θά γύριζε, αντί άλλης άπάντησεως πήρε ένα πινέλλο του Πρωτογένους και σχεδίασε άπάνω σ' ένα μουσαμά έναν κύκλο τόσο λεπτό και καλλιτεχνικό, ώστε όν νόμιζε κανείς ότι χαράχτηκε με διαβήτη.

Όταν ο Πρωτογένης γύρισε και είδε τον κύκλο, άμέσως κατάλαβε ποιάς ήταν ο έπισκέπτης. Πήρε τότε κι' αυτός ένα πινέλλο και μες στην περιφύρεση της γραμμής του πρώτου κύκλου έγράφε δεύτερη μ' αλλοιώτικο χρώμα, ώστε το άρχικό χρώμα της πρώτης έξείχε από δω κι' από κει.

Ο 'Απελλής ξαναγυρίζοντας και βλέποντας τον δεύτερο κύκλο, χάραξε άπάνω του μιά τρίτη γραμμή έξαιρετικά αλθερία και μικροσκοπική με αλλοιώτικο χρώμα, σε τρόπο που περνούσε άνάμεσα απ' τις δυο πρώτες, χωρίς ν' αφήνι χώρο να συρθεί και τετάρτη γραμμή, όσο λεπτή κι' αν ήταν ή τε-

Η περίφημη ήθοποιός του Κινηματογράφου Φυλλίς Κράν, στην καινούργια ταινία "Τα Κορίτσια του Σχολείου".

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟ

ΙΣ το δρόμο του χωριού, άνάμεσα άπό τις χαμηλές καλύβες, περνούσε μιά παράξενη συνοδεία, μέσ' από την όποια άντηρούσαν άγριες φωνές.

Πληθος ανθρώπων άκολουθούσε από πίσω, άργά, παρόμοια μ' ένα μεγάλο κύμα, και μπροστά απ' όλους πήγαινε ένα άλογο, λιγνό και κουτσό, με το κεφάλι σκυμμένο προς τη γή.

Κάθε τόσο, το φτωχό ζώο λυγίσε το κορμί του σε σημείο που έδειχνε πως ήθελε κάτω από στιγμή σε στιγμή.

Πίσω έρχόταν ένα κάρρο και στο πλάι του ήσαν δεμένη μιά γυναίκα, μιά μικρή γυναίκουλα, κοπέλλα σχεδόν άκμα. Ήταν όλόγυμνη και δεν φορούσε κανένα ρούχο.

Τα χέρια της τα έσφιγγαν άλυσιδε κι' εκείνη άκολουθούσε άργά και με δυσκολία. Το κεφάλι της ήταν γεμμένο προς τα πίσω και ή ξανθή της πλεξίδα άνέμιζε έλευθερη στον άνερα.

Τα μάτια της, κάτι μεγάλα μαύρα μάτια, ήσαν γουρλωμένα και κύτταζαν μακριά σαν άποδλακωμένα, χωρίς χαμιά έκφραση. Το βλέμμα της δεν είχε τίποτε τ' ανθρωπινό...

Όλο το κορμί της ήσαν σκεπασμένο από γαλαζοκόκκινα σημάδια κι' άριστέρα, στο μέρος του κόρφου της, φαινόταν μερικές μακρουλές πληγές, απ' όπου άρροκούσε το αίμα. Άπάνω στην κοιλιά, κοντά στον μηρό, ήσαν τραδημένη ως το γόνα μιά ματωμένη γραμμή. "Όλο της τ' κορμί ήταν σκουπισμένο, με μέσ' από τη σκόνη φαινόταν σαν ή πληγή.

Είχε μικρά κι' εδόντα πόδια ή δυστυχισμένη γυναίκα και τάπερνε με δυσκολία, πίσω από το κάρρο, μες στη σκόνη του δρόμου.

Δεν μπορούσε σχεδόν να κρατηθή στα πόδια της, που κι' αυτή, όπω και το κορμί της ήσαν καταπληγασμένα, και έγρανε πότε προς τα δεξιά και πότε προς τ' άριστέρα.

Κάθε τόσο έκανε ένα άπότομο κίνημα και μ' αυτό φαινόταν πως ήθελε να σωριαστή κάτω στη γή και να αφήσει να τη σέρνι πίσω του το κάρρο.

Λευταά. Ο Ρόδιος καλλιτέχνης, άμα είδε το νέο κατόρθωμα του ξένου, όμολόγησε τον έαυτό του νικημένο και έτρεξε στο λιμάνι προς άναζήτησιν του μεγάλου άνταγωνιστού του, με τον όποιον έγιναν φίλοι.

Έκτοτε ο Πρωτογένης δεν θέησε να ζωγραφίση τίποτ' άλλο πάνω στον άνερα, όπου είχε άφήσει τα ίχνη του διδ φορές ο 'Απελλής και τον άηρος γυμνό από θέμα, προς θαυμασμό των περιέργων και ως σύμβολο των αιώλιων διαταγμών των καλλιτεχνών.

Ο άνερας αυτός μεταφέρθηκε μαζί με άλλους στη Ρόμη, όπου κοσμούσε το παλάτι των Καισάρων, μέχρις ότου συνέβη μιά πτορία και κόπηκε μαζί με πολλούς άλλους.

ρο, δεμένη όπως ήταν από τα χέρια.

Έπάνω στο κάρρο στεκόταν ένας ψηλός και καλοθεωμένος χωριάτης με άσπρο πουκάμισο. Φορούσε ένα μαύρο παλτοκάπελλο, μέσ' από τους γόρους του όποιου ξεγυρνόντουσαν τα μαλλιά του, κατάνυρα και λιγδωμένα.

Βαστούσε με το ένα του χέρι δυνατά τα χαλινάρια και με το άλλο έσφιγγε το καμινίκι και χτυπούσε με δύναμη πότε τα πλευρά του άλόγου και πότε τη μικροκαμωμένη γυναίκουλα.

Στα μάτια του, που θαρρείς και κολυπούσανε στο αίμα, άστραφτε ένας άγριος θρίαμβος, και ήσαν τόσο κόκκινα που δεν μπορούσε να τα ξεχωρίσει εύκολα από τα ξανθά του φρύδια.

Τα άσπρα μανίκια του πουκαμισού του τα είχε άνασπύσει έτσι που φαινόταν δάκρυα τα χέρια του, δυ χοντρά και νευρώθη χέρια.

Κάπου-κάπου άνοιγε το στόμα του για να φωνάξη και τότε φαινόταν δυ σειρές από άσπρα κοφτερά δόντια.

— Έμπρός, στρίγγλα! φώναζε. Έμπρός!... Αυτό σου χρειάζεται έσένα... Δεν είπ' έτσι, άδέρφια;

Πίσω από το κάρρο, όπου ήσαν δεμένη ή γυναίκα, κυμάτιζε το πλήθος, φώναζε, ούρλιαζε, σφύριζε, γελοΐσε, βλαστημούσε, έκανε ο καθένας ό τι ήθελε...

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΘΟΟΝΗΣ

Η συμπαθεστάτη καλλιτέχνης του Κινηματογράφου "Anna Vagen".

όπως πρώτα, με το κορμί της καταματωμένο.

Το παληάλογο πήγαινε σιγά και κουνούσε το πυκνότριχο κεφάλι του σαν νύχαι:

— Δέστε τί άσχημο πράγμα είναι να είναι κανείς ζώο! Με άναγκάζουν να συντελέσω και εγώ σε μιά άτιμία χωρίς να το θέλω...

Κι' ο ούρανος του μεσημεριού ήσαν όλογάλανος κι' έλαμπε, ούτε ένα συννεφάκι δεν ύπηρεχε πουνέντ να τον σκοτεινιάσει...

Και ο ήλιος σκόρπιζε τις φλογερές άγνίδες του, γενναϊάωρος, σε όλον τον κόσμο...

Αυτά που έγραφα παραπάνω δεν είναι άλληγορική διήγησις κανενός έμπνευσμένου προσήτη, άγνώστου στον τόπο του, που διώχτηκε μακριά από την πατρίδα του.

Όχι! Σας δοκίμασι, όχι!

Είνε ένα άληθινό περιστατικό...

Είνε μιά εικόνα ζωής, μιά άναπαράστασις έθιμων...

Το παραπάνω το είδα εγώ ο ίδιος με τα μάτια μου τον 'Ιούλιο του έτους 1891 στο Καντοντούχα της Ρωσίας, όταν ήσαν εκάδι διοικητής ο έξοχώτατος Τσερσόν... Τη δυστυχισμένη αυτή γυναίκα τη βασάνιζε τόσο σκληρά ο σύζυγός της, που ήσαν ο χωριάτης ο άνεπαμμένος στο κάρρο, γιατί τον είχε προδώσει μ' ένα συχωρισμό του...

ΘΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ "ΖΩΣΙΜΟ", ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Παλαιότερα πολλοί πιστοί, όταν θοισκόντουσαν σε κινδύνους κι' ήθελαν να γλυτώσουν απ' αυτούς, έκαναν τάμα να αζώσουν την εκκλησία με κερί. Το ζώσιμο αυτό της εκκλησίας γινόταν κατά τον άκόλουθο τρόπο:

Κάθε εκκλησία είχε το λεγόμενο "νηματοκέρι", το όποιο προσέφερε άπάνται ώρισμένης άμοιβής. Με το "νηματοκέρι" λοιπόν αυτό ο πιστός περιέβαλλε τους πέτερους τοίχους του ναού, στερεώνοντας την άκρη του σ' ένα καρφί και ξαναγυρίζοντας πάλι στο σημείο της εκκινήσεώς του, όπου και έδεσε την άλλη άκρη. "Αν τύχαινε ένας να βάλη να εκπληρώση συγγένους το ίδιο τάμα κι' άλλος πιστός κι' ή εκκλησία δεν είχε δεύτερο νηματοκέρι, μπορούσε κι' αυτός να χρησιμοποίηση το πρώτο, πινόντας το με το χέρι του και κάνοντας όλο το γύρο της εκκλησίας, χωρίς να το μετακινήση από την άρχική του θέση.

Μερικές εκκλησίες έκτός από το νηματοκέρι είχαν και αχρυσό τέλει, το όποιο παραχωρούσαν, αντί μαγαλειότερης άμοιβής, φυσικά, σε όσους έκαναν τάμα να ζώσουν τη ζωή της με γουάφι. Και το ζώσιμο αυτό γινόταν κατά τον ίδιο τρόπο με τον παραπάνω.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΝΤΕ ΑΜΙΤΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ
ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ
ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

Νά είσαι σπουδαίος ύ-
πουργός, περίφημος φι-
λόλογος, διάσημος φι-
λόσοφος, εγώ όμως
σε μισώ!

Ποιος μπορεί να
πνίξει την ή φωνή
των μικρών παι-
διών; Είναι ο λαρυγ-
σμός του άρρω-
στου, το πίσσι-πίσι
του χελιδονιού, το

Πρέπει να τα ιδείτε πώς είναι το-
ποθετημένα στην σκιά τους το
πρωί προτού ξυπνήσουν. Ποιος μπο-
ρεί να μην τα φιλήσει εκεί και να
μην γελήσει; Έχουν στάσεις στρατιω-
τών που έπασαν στο πεδίο της μάχης,
θέσεις απεγνωσμένης θλίψης, συστο-
φής ακροβατών, λιποθυμίας εκλάσεις
μεθυσιμένων έραστών.

Πότε είναι κουλουριασμένα πάνω
στο προσκέφαλο, πότε είναι τυπωμένα
άποκατω, πότε κοιτώνται ανάποδα, σε
τρόπο που ζητώντας το προσώπια
τους βρίσκετε την άκρη των ποδιών

Είστε ακόμα η ηλικία που όλη τους
η περιβολή, από τη σκουφίτσα ως τα
παπουτσάκια τους, μπορεί να χωρέσει
άνετα μέσα σ' ένα παλιό καπέλλο
του μπαμπά. Στην ηλικία αυτή η
μαμά στενοχωριέται, άθμονει, υποφέ-
ρει, ως ότου να υπορέσει να φορέσει
την κάλσα του παιδιού της. Άλλα
όταν ύστερα από δεκαπέντε μέρες αυ-
τό σπρώχνει μόνο του το μικρό του
ποδαράκι μέσα στην κάλσα, η μητέ-
ρα το άγκαλιάζει με όρμη και φωνά-
ζει με καμάρι:

— Νά το χαρμό το παλλητάκι μου!

Τά μωρά έχουν ένα προσώπια που
μοιάζει με μήλο και το προσώπια
αυτό έχει δυο πασίχαρα μάτια, ένα
λεπτό λαιμό που μπορείς να τον κλει-
σεις μέσα στα δυο σου δάχτυλα, δυο
χεράκια που πρέπει να τα κυττάξεις
κανείς προσεχτικά για να βεβαιωθεί
πώς έχουν και τα πέντε τους δάχτυ-
λα κι' ένα ποδαράκι, που δεν μπορεί
να το πάρει κανείς στα σοβαρά ως
πόδι...

Το κεφαλάκι τους, ανάλογα με την
ώρα που το μυρίζεστε, μυρίζει στρού-
θι, γατί, λαγουδάκι, χελιδονοφωλιά,
τοδύλο, ζύλο, βερνίκι, λάδι, καθετί
που βρίσκεται μέσα στο σπίτι, καθετί
που μπορούν να άγγιξουν τα μωρά.
Η άναμνησή του έχει μια έλαφρη μυ-
ρωδιά γάλακτος ανακατεμένη με το
αρώμα δέν έξω ποιών λουλουδιών,
άναμνησή που εύφραίνει την ψυχή πάν-
τον αέρα της έξωχης.

Και όμως υπάρχουν μερικοί που
δεν άναμνουν αυτά τα χαρακτηρισμένα
αρώματα! Βλέπω με τη φαντασία
μου ένα βρέφος που από την άγκα-
λιά της μητέρας του απλώνει τα δυο
του χέρια στερογικά προς έναν κύριο
φίλο, ήρω και σοβαρό, που έπισημο-
ποιεί σιγά σιγά με δυσανεμία και φέ-
ρει βαθιάσμένα μπρος στο πρόσω-
πο του ένα κοκκιλάκινα δάχτυλο, το οποίο
φασάται να το άγγιξουν. "Ω, φίλε,
ήρω και σοβαρό άνθρωπε, μπορείς

Είμαι ένα μικράκι, ένα ηρώδι-
κό. Ζεσταίνεται με γιατί χάθηκε...
"Η άκμα όταν βουτάει το μισό κε-
φαλί του μέσα σε μια μεγάλη κουπά
με καφέ και γάλα, που την κρατεί
για το όποιο ύποψιάζεται ότι τρέφει
έπισημικές διαλέξεις. "Οποιος βλέπει
όλα αυτά και δεν γελά, χωρίς άλλο
του λείπει η λεπτή χιουμοριστική α-
σθμία.

έπιθεσι ενός άντρός. "Ω, μικρό μου,
που μόλις χτες έπαφες να θυζαίνης
γάλα! Πότε θά'ρθη η μέρα που θά'χης
γένεια και θά' φοράς ψηλό καπέλλο
και θά' διαβάξης τον Τίτο Λίβιο και
θα λύσης προβλήματα της μεθόδου των
τριών;

Πρέπει να κοπεί πειρά αυτή η άδυ-
ναμία μου. Κάθουμι μπρος στο τρα-
πέζι, γράφω, το κεφάλι μου είναι γε-
μάτο σοβαρές σκέψεις, ή παραμικρή
άσχημάδα με άνησυχεί, ένδιαφέρο-
μαι να τελειώσω όσο πιο γρήγορα
μπορώ.

Και όμως πρέπει ν' αφήσω την
πέννα, να σηκωθώ, να περάσω την
αίσουσα, παραμερίζοντας τα έπιπλα
και πατώντας άνάμεσα' απ' τα παι-
γνίδια, για να πάω να σφίξω μέσα
στη φούχτα μου τη γαμπίτσα που έ-
βλεπα απ' τη θέσι μου ν' άσπρίζη σε
μια σκοτεινή γωνία, πίσω από το έ-
ρεσείνιωτο της πολυθρόνας.

Άφου ίκανοποιούμαι αυτή την ιδιο-
τροπία μου, θά' γυρίσω στο γραφείο
μου με ήρεμη την καρδιά και ήσυχο
το νου. Άλλοιως δεν θά' κατορθώσω
να τελειώσω ούτε μία σελίδα.

Η σπαργή προς τα θρόνη έχει
στιγμές πραγματικής παραροσά. "Ε-
νας άληθινός πατέρας αισθάνεται κά-
ποτε τον έαυτό του σαν άνθρωπόφαγο.
Φιλώντας το παιδί του, νοιώθει τη
λαχτάρα να το δαγκώσει κι' αν το
παιδί άπάνω στην παραφορά αυτή της
άγλαης κλαίει, του λέει τα λόγια αυ-
τά:

— Μή φωνάζεις, το κατάλαβες;
Τό χρέος μου είναι να σε φιλώ κι'
εσύ πρέπει να μ' αφήνεις να σε φιλώ
ήπου θέλω... Στο κεφάλι, στα μάτια,
στο στόμα, στα στήθη, στο λαιμό...
ώστόσο άναμνέω... Φώναζε, φώναζε!
Τί με νοιάζει γι' αυτό; Άρχει να
υπάρχει με θρή ή κόρος... Μόνο που φο-
βάμαι μή σε πνίξω... Άλλά όχι, μια
μέρα είναι γραμμένο να με διαδεχτείς
στον κόσμο...

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΝΤΕ ΑΜΙΤΣΙΣ

ΤΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ

ΒΑΣΙΛΗΔΗΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Στη νήσο Σουμάτρα υπάρχει μια
περιφέρεια όνομαζομένη Άτσιν, της
όποιας ο μαυρός βασιλεύς χρησιμοποιεί
τους έξής προμώβους και κομικούς
τίτλους:

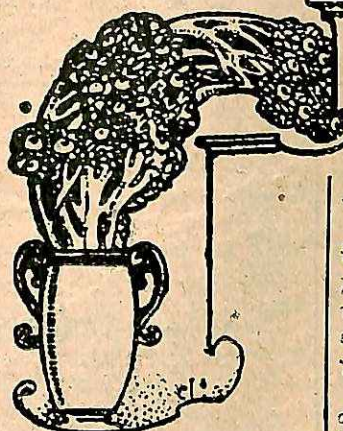
«Ο βασιλεύς του σύμπαντος που
το σώμα του λάμπει περισσότερο από
τις ήλιακές άχτίδες του μεσημεριού.
«Ο βασιλεύς τον όποιο ο Θεός έ-
πλασε τελευταίον από την πανσέλη-
νο και ωραιότερον από τον πολικό ά-
στέρα.

«Ο βασιλεύς όλων των βασιλέων,
μπρος στον όποιο λυγίζουν το γόνατό
τους όλοι οι βασιλείς, υπάκουοι πάν-
τα στις προσταγές του.

«Ο βασιλεύς που βλέπει το πρόσω-
πο του Θεού και που μπορεί να σκε-
πάζει τα άσχημα των ανθρώπων και να
συγχωρή τις άμαρτίες των.

«Ο βασιλεύς ο χρησιμότερος όλων
των βασιλέων που εύδοιάζουν τα πό-
δια του και ή εύδοία τους σκορπίζε-
ται πάνω στα κεφάλια των βασιλέων
όλου του κόσμου.

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Είδαμε ως τώρα τις πρώτες νεανι-
κές περιπέτειες του Βιντόκ και τις
επανελημμένες λιποταξίες του απ' το
στρατό, στον όποιο, εν τούτοις,
πολλές φορές διακρίθηκε για τη γεν-
ναϊότητά του.

Ο Βιντόκ ήταν ένας άνήλικος νέ-
ος που δεν μπορούσε να ριχθεί που-
θενά. Η άναστασις μάλιστα που έ-
πικρατούσε τότε σ' όλόκληρη τη
Γαλλία, λόγω της επανάστασης, ταί-
ριαζε περίφημα με τον χαρακτήρα
του και τον διεύθυνε να τα θυάξη
πέρα.

Έτσι, κι' αυτή τη φορά, αντί να
διευθυνθεί στο σύνταγμα του που πο-
λεμούσε, πήγε στο Άρράς για να δια-
σώσεται. Μά δεν το έκανε αυτό εν-
τελώς άσυλλόγηστα. Ήξερε πως στο
Άρράς βρισκόταν πάντα πανήλικος
ο τρομοκράτης Λεμπόν κι' ότι ο φί-
λος του Σεβαλιέ εξακολουθούσε να έ-
χει μεγάλη επίδραση κοντά του. Λο-
γάριαζε λοιπόν να παρακλήσει το φί-
λο του να μεσιτεύει στον τρομο-
κράτη για να παρατείνη την άδειά
του...

Και δεν έπεσε έξω στους ύπολογι-
σμούς του. Ο Λεμπόν του παρέτεινε
την άδεια, να συγχρόνως ή πανάσχη-
τη άδελφή του Σεβαλιέ άρχισε να έ-
ρωτοτροπεί πάλι μαζί του και να έ-
πιμένει να γίνει σύζυγός του. Ο Βιν-
τόκ βρισκόταν σε πολύ δύσκολη θέσι,
γιατί αν άρνούνταν θά έπρεπε στη δι-
αμείνια του άδελφού της και τότε άλ-
λοήμονό του... Τότε, για να κανονίσει,
έστω και προσωρινώς τα πράγματα,
υποχώρησε στο ζήτημα του έρωτος
και ανέβαλε επ' άόριστο το γάμο...
Μά ή έρωτικές του σχέσεις με την
άσχημη άδελφή του τρομοκράτου, εί-
χαν ακόμα πιο δυσάρεστες συνέπειες.
Έπειτ' από λίγον καιρό, ή φίλη του
του όμολόγησε με μια προσοχή της
στενοχωρία ότι θά γινόταν σε λίγο
μητέρα.

Η έξωμολόγησις αυτή άφισε κατά-
πληκτο το Βιντόκ, γιατί έβλεπε τώ-
ρα να θρόνιζονται μπροστά του το φα-
σμα του γάμου. Μά πώς να τον άπο-
φύγη; Έπρεπε, αν το έκανε αυτό,
να τρέξει την έκδοχή του Σεβαλιέ...
Θά τον κατήγγελε ως βασιλόφρονα,
ως λιποτάκτη και άσφαλώς θά τον
καταπορεύσουν...

Τότε ο Βιντόκ αν και ήταν μόλις
δεκαοχτώ χρόνων, για να γλυτώσει,
άποφάσισε να παντρευτεί. Πανοηγορί-
στον ώστόσο για την άσχημία της συ-
ζύγου του, με την έλπιδα ότι θά γι-
λού του κόσμου.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΒΙΝΤΟΚ

νόταν γρήγορα πατέρας...

Μάταια, έλπιδα ζωής! Δεν του
ήταν γραφό ν' άπολαύσει αυτή τη
χαρά... Λίγες μέρες μετά το γάμο
του, ή γυναίκα του του είπε πως τον
είχ' εξαπατήσει λέγοντάς του πως θά
γινόταν μητέρα.

Τότε ο Σεβαλιέ, για να παρηγοή-
ση τον άναγκαστικό γαμπρό του, τον
διώρισε σε μια επικερδή θέσι στο
Τουρνάι, κοντά σ' έναν προμηθευτή
υφανμάτων του στρατού...

Αυτό ήταν ή γαλήνη, μετά την
τρικυμία... Μά ήταν γραμμένο να μην
ήσυχαση πολύ για πολύ διάστημα σε
βίη του τη ζωή ο Βιντόκ. Και μια
μέρα, ο προϊστάμενός του του έδωσε
μια έπίγρουσα διαταγή για να την
πάει στο Άρράς.

Απ' τις φωνές και τη φασαρία...

Το σκάνδαλο ήταν τεράστιο...
Έπειτα, ο Βιντόκ ανέβηκε επάνω
και χειροτόνησε την άπιστη γυναίκα
του... Μά την άλλη μέρα, το πλήρως
έκκοιβά... Ο άδελφός της συζύγου του,
για να τον έκδικηθ' για το ξύλο που
της είχε δώσει, φρόντισε και τον συ-
νέλαβαν...

Μά ο Βιντόκ δεν τα έχασε καθό-
λου και, αντί ν' αφήσει να τον οδη-
γήσουν στη φυλακή, άπαίτησε να τον
παρουσιάσουν στον αντιπρόσωπο του
Λαού. Μά ο Λεμπόν τον υποδέχτηκε
πολύ άσχημα και τον κατηγόρησε ότι
είχε πάει στο Άρράς, χωρίς άδεια,
μόνο και μόνο για να δείρη τη γυναί-
κα του που τη μισούσε λόγω της ά-
σχημίας της. Ο Βιντόκ όμως το έ-

άπαχλοούμενος με τη λύση του προ-
βλήματος αυτού, γιατί άσφαλώς πύ-
σθαίσε τον έκαναν να το λησμονή-
ση... Φτάνοντας στο Τουρνάι, δεν
βόηκε εκεί τον προϊστάμενό του, για-
τί στο μεταξύ είχε φύγει για τις Βρυ-
ξέλλες...

Έπρεξε άμέσως εκεί για να τον
συναντήσει, μά, όταν έφτασ' εκεί, ο
προϊστάμενος είχε φύγει για τη Διέ-
γη... Μά εκεί έμαθε ότι ο προϊστά-
μενός του είχε προσκληθεί στο Παρίσι
από την Έπιτροπή Κοινής Σωτηρίας.
Μή ξέροντας πειά τί να κάνει,
βλέποντας τους πόρους του να λιγο-
στεύουν, διψώντας καινούργιες περι-
πέτειες, αποφάσισε να έγκατασταθή
στις Βρυξέλλες, χωρίς ούτε ο ίδιος να
ξέρη τι θά έκαν' εκεί...

Στις Βρυξέλλες βρισκόταν εκεί
κάθε καρδιάς καρδιά. "Όλοι οι κα-
τεργασέοι, όλ' οι τυροδωκτες, όλ' οι
άπατενέες είχαν συγκεντρωθεί εκεί.
Γι' αυτό ο Βιντόκ εξαφάνστηκε πο-
λύ, βλέποντας εκεί έκπληκτους φε-
τορχειωματικούς, με φετίκια γαλόνια
και με φετίκια γαστρά που τους γνώ-
ριζε άλλοτε ως υποκείμενα της έ-
στρατης ύποστασης.

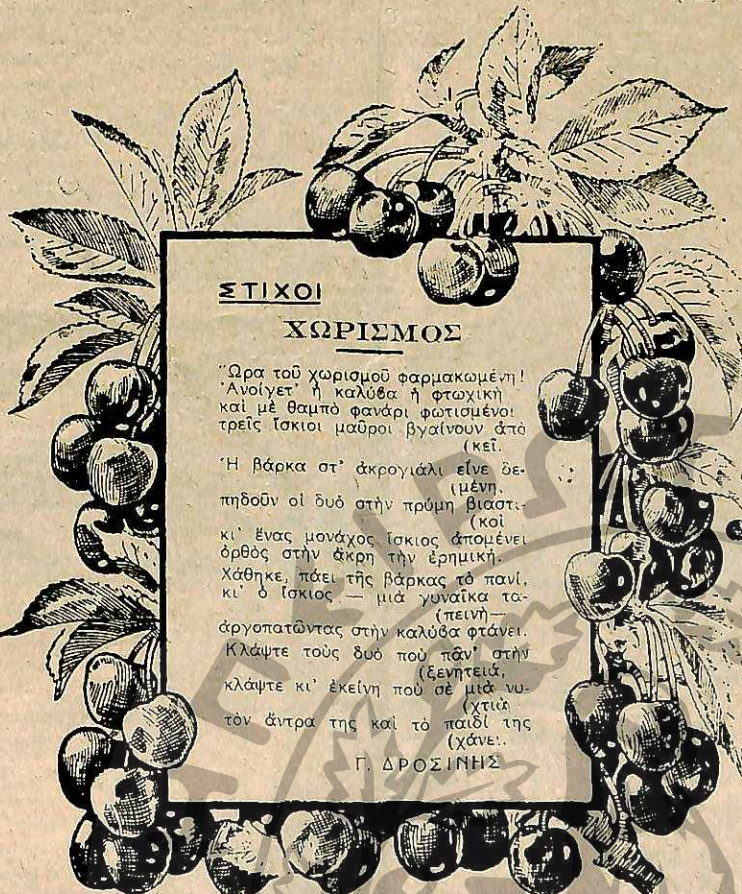
Έντονα μεταξύ αυτών έγκατεστάθηκε
στο σπίτι μιας κοπέλλας των δομών,
ή όποια είχ' έρωτευθεί την άρρενοπή
ωμορφιά του. Η φίλη του του πα-
ρείχε ήλιες περσιότητες και το έ-
κανε ταχτικά γρήγορα. Άν και ή-
ταν ξεπεσμένος τόσο, είχε εύγένεια
και καλούς τρόπους. Η νέα αυτή ά-
γνη σε έντονη οκονέμεια, άλλα κά-
ποιος άπατεων την ξεφύλασε και την
έγκατέλειψε κατόπιν άναμνησ.

Όλη του την ημέρα στις Βρυξέ-
λλες, ο Βιντόκ την περνούσε στα κα-
φενεία, παρακολουθώντας μ' έλασσι-
κό ένδιαφέρον τις άσβολιές των πα-
λαιών γνωστών του. Αυτό τους έκα-
νε ν' άνησυχούσαν και για να εξα-
σφαλίσουν τη σιωπή του, που έκοφαν
ένα καθιερωμένο επίδομα.

Έτσι ο φίλος μας—καθώς μάλιστα
ή μητέρα του του έστειλε ταχτικά
χρήματα—δεν είχε καμιά ανάγκη
και άφανε άμείνους να περνούει ή μέ-
ρας του. Όταν έξαφνε, ένα ποιά, με-
ρικοί άδελφοί άστυνομικοί τον στα-
μάτησαν στο δρόμο και του ζήτησαν
τά γαστρά του.

Τά πορήματα ήσαν σκούρα. Ο
Βιντόκ τους δέχθηκε πως δεν είχε χαρ-
τιά, τον συνέλαβαν και τον άδήγη-
σαν στη φυλακή, όπου τον υπέβαλαν
σε άνάκρισι.

(Άκολουθεί)

ΣΤΙΧΟΙ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

"Όρα τού χαρίσμου φαρμακομένη!
Άνοιχέ' ή καλύδα ή φαχική
και με θαμπο φανάρι φατισμένο
τρεις ίσκιος μάθροι βγαίνουν από
νέι.

"Η βάρκα στ' άκρογιάλι είναι δε-
μένη
πηδούν οι δυο στην πρώτη θέσι
(και
κι' ένας μονάχος ίσκιος άπομένει
όρθος στην άκρη την έρημική.
Χάθηκε, πάει της βάρκας το πονί,
ή ο ίσκιος— μια γυναικία τα-
πεινή—
άργοπατώντας στην καλύδα φταίνει.
Κλάμπε τους δυο που πόν' στην
(έντευξη,
κλάμπε κι' εκείνη που σε μια νι-
χτιά
τον άπτρα της και το πονί της
ήχαινε).

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ο Βιντόκ έφτασε στο Άρράς νύ-
χτα και βόηκε τις πόλες της πόλεως
κλειστές. Μά, επειδή ήταν έκτακτος
άγγελιοφόρος, του άνοίξαν και διευ-
δύνθηκε άμέσως στο σπίτι του...

Μά του κάκου άρχισε να χτυπήν
την πόρτα και να φωνάζει να του ά-
νοίξουν... Κανείς δεν του άπαντού-
σε...

Στο τέλος, μη ξέροντας τί συμβάι-
νει, έσπασε την πόρτα κι' έτοιμάζε-
ταν να μπή μέσα, όταν έξαφνε εδε
ένα παρόμοιο ν' άνοίγη κι' έναν άν-
τρα να πηδάη απ' αυτό...

Ήταν ένας άντρας μισοτυμωμένος...
Ο Βιντόκ τον άρπαξε άμέσως απ' το
λαιμό και τον έσπασε στο ξύλο...
"Όλη ή γειτονιά είχε άναστατωθεί

δείξε τότε τη διαταγή, της όποιας ή-
ταν κομιστής και συγχρόνως του διη-
γήθηκε τη συζυγική του άτυχία, προ-
θυματούμενος να παρουσιάση ως
μάστιγες όλους τους γείτονές του...

Σ' αυτή ο Λεμπόν δεν βόηκε ν'
άπαντήσει τίποτε. Περιόριστηκε μόνο
να υποδείξη στο Βιντόκ ότι θά ήσαν
πολύ φρόνιμο έκ μέρους του να έγκα-
ταλείψη άμέσως το Άρράς. Ο Βιν-
τόκ άκούσε τη συμβουλή του κι' έ-
πειτ' από λίγες ώρες ξανάπαυσε το
δρόμο του Τουρνάι, αναρωτώντας τον
έαυτό του μ' ένα θλιβερό γλυπγέλο
πως μια γυναίκα τόσο άσχημη σαν
τη δική του είχε κατορθώσει να τον
προδώση...

Ότκόσο δεν έχασε τον καιρό του

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

ΦΩΝΕΣ γλυκερές τραγουδούσαν τραγούδι, μιά από τις ωραιότερες εκείνες ναπολιτανικές καντσονέττες που είναι γεμάτες νοσταλγία κι έρωτα. Σκοιμμένος στο παράθυρο με τη φουστουνιά μια συνεσταλαγμένη από μια απεριόριστη συγκίνησι, ο Λαζάριο το άκουγε. Τέλος η φωνή χάθηκε μακριά κι ο Γουλιέλμος Μάιστερ μόνον την τελευταία στροφή του τραγουδιού μπόρεσε να άκουση:

Εδνύα! Τιμή!
Στους πιστούς έρωτάς!

Τη στιγμή εκείνη ο Λαζάριο σηκώθηκε από το παράθυρο και γύρισε προς το Γουλιέλμο... Ήταν κατά- γλυκος.

—Ω! ψιθύρισε. Αυτό το γλυκό τραγουδί το έχω άκουσει και άλλοτε. Αυτό το τραγουδί το ξέρω! 'Ακόμα κι' αυτές τις ερωδιές που ανεβαίνουν κάπως απ' τον κήπο μου φαίνεται πως τις έχω άναστανει κι' άλλη φορά!

Ο Μάιστερ, ακούγοντας τα λόγια αυτά του Λαζάριο καταγοητευόταν... Ποτέ ως τότε ο τρελλός δεν είχε εκφραστεί με τέτοια ακρίβεια. Τον κτύπησε και είδε πως τα μάτια του έλαμπαν αλλόκοτα... Φανόταν πως τον συντάρασαν ένα σωρό ακαθόιστα συναισθήματα που ήθελαν να εκδηλωθούν... Πνιγόταν σαν να είχε ξεχειλίσει η καρδιά του από δάκρυα που με δυσκολία τα συγκρατούσε... Μέσ' στο μυαλό του γινόταν εκείνη τη στιγμή μια τεραστιά προσπάθεια. Τέλος ο Λαζάριο ήπλωσε τα τρεμάμενα χέρια του μπροστά και φώναξε με φωνή συντομιμένη:

—Μινιόν! Μινιόν! Κόρη μου...
Καί, πέφτοντας γονακιστός, ξέσπα-
σε σε λυγμούς...

ΧΠ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ!

Η Μαλφιέρα θοιμάβανε. Η Μινιόν ήταν αιγμάλωτός της και υπέφερε τώρα ακριβώς... Η Έλενα είχε εξαφανιστεί, η βασίλισσα Μαρία και η κόρη της Γκρατσιόζα βρισκόταν στην άπομονωμένη στο ανάκτορο του Παλέρμου, ο Σπέντα και οι φίλοι του είχαν ξαφνικά εξαφανιστεί μετά την απαγωγή της Μινιόν, και χωρίς άλλο θα είχαν καταβυθτεί στη Γαλλία, μη πολυώνοντας να αναλάβουν έναν ά- νισο αγώνα... Έτσι το δόξα του νόμι-
ζε η Μαδον Δούκισσα. Όλα της χα-
μογελοῦσαν τώρα και δεν της έμενε
νέ παίζη παρά το τελευταίο της παι-
νίδι για να καταλάβη το θρόνο της
Νεαπόλεως... Αποφάσισε λοιπόν να
έπισπεύση τα πράγματα, έφθασαν άλ-
λιστα ο λαός της Νεαπόλεως, τον
όποιο οι πράκτορές της υποκρίνανται
ήσαν πεινιάρικους για επανάστασι.

Με τις κινήσεις αυτές, η Μαλφιέ-
ρα κάλεσε κοντά της το σύζυγό της
κώμη να ντε Φόρφελντ, ο οποίος τη χέ-
τρωνε κι' είχε γίνει παινιδοί στο χέ-
ρι της.

—'Η ώρα πλησιάζει. 'Πρέπει μου!

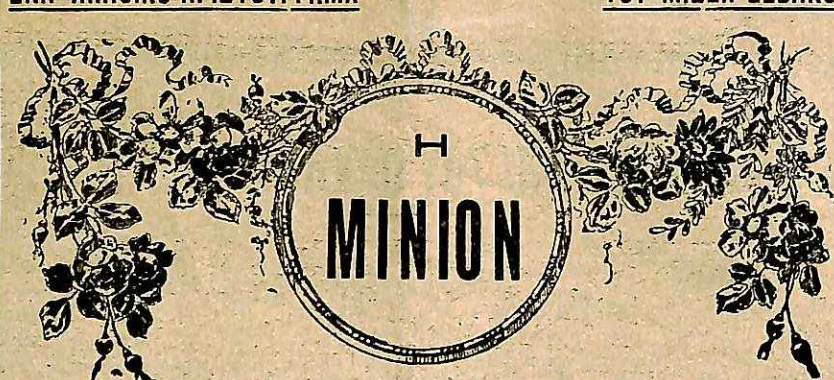
του είπε.

—Όλα ε'ιναι έτοιμα. 'Ισαβέλλα,
της απάντησε άπνευστα. 'Η επανάστα-
σις είναι πεινιάρικη εξαφάνισμένη.

Θα έρρεπε όμως να συναντη-
θούμε για μια τελευταία φορά.

—Οι φίλοι μας έχουν ειδοποιηθεί
να συγκεντρωθούν τα μεσάνυχτα...

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η Μαλφιέρα, πραγματικά συγχι-
νιμένη στο ή κοίμησε στιγμή πλησία-
ζε, άρχισε να βηματίζει νευρικά μέ-
σα στο μπουντουάρ, όπου γινόταν η
συνουχία αυτή...

—Ναί—εξακολούθησε ο Φόρφελντ
—το μίσος έναντιον του βασιλέως
Φερδινάνδου είναι γενικό... Και γενί-
κη επίσης είναι η συμπάθεια που έμ-
πνέω εγώ στο λαό... Δόσσε το σύν-
θημα κι' δόλκλρηη η πόλις θ' άρπάξη
άμέσως τα όπλα... Σε κάθε συνουχία
υπάρχουν τριακόσιοι άνθρωποι έτοιμοι
να βαδίσουν κατά των άνακτόρων υ-
πό την όδηγη των φίλων μας... Έγ-
ώ, θα βρίσκουμαι στο κέντρο της πό-
λεως, έχοντας γύρω μου τους φρά-
δες, μεταξύ των οποίων είμαι δημο-
τικώτατος... Όλα ε'ιν' έτοιμα και δεν
υπολείπεται παρά να δώσετε το σύν-
θημα.

—Θα το δώση ο Γ-
διος ο βασιλεύς Φερ-
δινάνδος! είπε η Μαλ-
φιέρα με τόνο μυστη-
ριώδη.

—Τί θέλετε να πώ-
τε; ρώτησε ο Φόρ-
φελντ ξαφνιασμένος.

—Ακούστε, άγα-
πητέ μου κώμη...

Χρειάζεται μια άφο-
μή για να επαναστα-
τήση ο λαός... Είναι
άλλοθι βέβαια ότι υ-
φίσταται από καιρό
τρομερό μίσος κατά
του Φερδινάνδου... να
χρειάζεται: ακόμα η
τελευταία σταγόνα
που κάνει να ξεχει-
λίση το ποτήρι... η
σπίθα που θα βάλη
φωτιά στη μαρμαρι-
νη θα τα τινάξη ό-
λα στον αέρα...

—Και ποιά είναι η
σκέψις σου σχετικώς, 'Ισαβέλλα...

—Ω!... βέβαια! άπάντησε η προ-
μαρτή γυναίκα μ' ένα καταβρόνχο χα-
μόγελο. Αλλάς ο λαός αισθάνεται με-
γάλο οίκτο και συμπάθεια για τη βα-
σίλισσα... κι' αυτή την υποκρίνεται
Μαρία Βιζέντι, της οποίας η μανιό-
βρες λίγο έλειψε να μάς χαλάσουν ό-
λα μας τα σχέδια... Καταλαβαίνετε,
κώμη... Δεν έχετε προσέξει; και σεις
με ποιά τρυφερότητα μιλούν εδώ για
τη βασίλισσα και την κόρη της Γρα-
τσιόζα, πόσο τις λυποῦνται και πόσο
τις αγαποῦν...

—Αυτό είναι αλήθεια... Μιά απ' τις
κουριώτερες άφοριές του μίσους των
Ναπολιτανών έναντιον του Φερδινάν-
δου, είναι και το ότι έχει εξαχθεί
στο Παλέρμο της Σικελίας τη γυναί-
κα του και την κόρη του...

—'Ε. λοιπόν!... εξακολούθησε η
Μαλφιέρα. 'Υποθέστε τώρα ότι ο Φερ-
δινάνδος έρεθισμένος, τρομαγμένος και
εξοργισμένος απ' τις πρώτες ένδει-
ξεις μιας επανάστασις, της οποίας
θεωρεί υποκινητήρα τη βασίλισσα, την
καταδικάζει εις θάνατον... 'Υποθέστε
ότι διαδίδεται έξαφνα στους δρόμους
της Νεαπόλεως ότι η βασίλισσα κι'
η κόρη της σκοτώθηκαν κατά διατα-
γήν του βασιλέως!... 'Ε. λοιπόν, έ-
πειρ' από δέκα λεπτά δεν θα υπήρχε
λίθος επί λίθου στο ανάκτορο του Φερ-
δινάνδου...

—'Η Μαλφιέρα σώπασε... Ο Φερδι-
νάνδος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει
ένα σίγος...

—Αν ρωθώσε, —εξακολούθησε η
Μαλφιέρα ψυχρά, προσέχοντας την
αγωνία και τη γλω-
μάδα του—είνε και-
ρός ακόμα να τα έγ-
καταλείψουμε όλα...
Πέστε μια λέξη κι'
απόψε κιόλας ξανα-
γυρίζουμε στη Γερ-
μανία... Θα εγκατα-
λείψουμε το θρόνο,
τις τιμές, τη μνήμη
που θα βλέπουμε να
πληθύνει να υποκλι-
νούνται μπροστά μας,
την υπερηφάνεια
που θα φερόμαστε
ως ίσοι προς ίσους
προς τους άλλους
βασιλείς... Ναί, θα
τα εγκαταλείψουμε
όλα αυτά και θα πά-
με να έναρξαστε με
στον πύργο του
'Ακόλγουορθ, όπου
θα ζούμε σαν άθλι-
οι άρχοντισκοί, δι-
νοντας κάθε τόσο
μια μικρή γιορτή
για τους ευγενείς των περιχώρων.

Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, ο
Φόρφελντ πετάχτηκε άπάνω σαν ή-
λεκτροκλυμένος και ρίχνοντας το κή-
μα του κάτω, φώναξε:

—'Ισαβέλλα! 'Ισαβέλλα! Γιατί μου
μιλάτε έτσι; Είμαι έτοιμος!...

—Είστε έτοιμος να χτυπήσετε κι'
αυτών ακόμα το Φερδινάνδο;

—Ναί!... Αυτό δεν μ' άνησυχεί
καθόλου...

—Πρέπει να σας δώ ή λαός... πρέ-
πει ίσως ο ίδιος να καταφέρει το σύν-
θημα να δώσετε όλοι συγχρόνως...
Το σύνθημα αυτό θα το δώση η με-
γάλη καμπάνα του μοναστηριού της
'Αννουτσιάτας, σημαίνοντας συνα-
γεσμό...

—Και ποιάς θα σημάνη την κα-

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

κα του και την κόρη του...

—'Ε. λοιπόν!... εξακολούθησε η
Μαλφιέρα. 'Υποθέστε τώρα ότι ο Φερ-
δινάνδος έρεθισμένος, τρομαγμένος και
εξοργισμένος απ' τις πρώτες ένδει-
ξεις μιας επανάστασις, της οποίας
θεωρεί υποκινητήρα τη βασίλισσα, την
καταδικάζει εις θάνατον... 'Υποθέστε
ότι διαδίδεται έξαφνα στους δρόμους
της Νεαπόλεως ότι η βασίλισσα κι'
η κόρη της σκοτώθηκαν κατά διατα-
γήν του βασιλέως!... 'Ε. λοιπόν, έ-
πειρ' από δέκα λεπτά δεν θα υπήρχε
λίθος επί λίθου στο ανάκτορο του Φερ-
δινάνδου...

—'Η Μαλφιέρα σώπασε... Ο Φερδι-
νάνδος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει
ένα σίγος...

—Αν ρωθώσε, —εξακολούθησε η
Μαλφιέρα ψυχρά, προσέχοντας την
αγωνία και τη γλω-
μάδα του—είνε και-
ρός ακόμα να τα έγ-
καταλείψουμε όλα...
Πέστε μια λέξη κι'
απόψε κιόλας ξανα-
γυρίζουμε στη Γερ-
μανία... Θα εγκατα-
λείψουμε το θρόνο,
τις τιμές, τη μνήμη
που θα βλέπουμε να
πληθύνει να υποκλι-
νούνται μπροστά μας,
την υπερηφάνεια
που θα φερόμαστε
ως ίσοι προς ίσους
προς τους άλλους
βασιλείς... Ναί, θα
τα εγκαταλείψουμε
όλα αυτά και θα πά-
με να έναρξαστε με
στον πύργο του
'Ακόλγουορθ, όπου
θα ζούμε σαν άθλι-
οι άρχοντισκοί, δι-
νοντας κάθε τόσο
μια μικρή γιορτή
για τους ευγενείς των περιχώρων.

Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, ο
Φόρφελντ πετάχτηκε άπάνω σαν ή-
λεκτροκλυμένος και ρίχνοντας το κή-
μα του κάτω, φώναξε:

—'Ισαβέλλα! 'Ισαβέλλα! Γιατί μου
μιλάτε έτσι; Είμαι έτοιμος!...

—Είστε έτοιμος να χτυπήσετε κι'
αυτών ακόμα το Φερδινάνδο;

—Ναί!... Αυτό δεν μ' άνησυχεί
καθόλου...

—Πρέπει να σας δώ ή λαός... πρέ-
πει ίσως ο ίδιος να καταφέρει το σύν-
θημα να δώσετε όλοι συγχρόνως...
Το σύνθημα αυτό θα το δώση η με-
γάλη καμπάνα του μοναστηριού της
'Αννουτσιάτας, σημαίνοντας συνα-
γεσμό...

—Και ποιάς θα σημάνη την κα-

—'Ε. λοιπόν!... εξακολούθησε η
Μαλφιέρα. 'Υποθέστε τώρα ότι ο Φερ-
δινάνδος έρεθισμένος, τρομαγμένος και
εξοργισμένος απ' τις πρώτες ένδει-
ξεις μιας επανάστασις, της οποίας
θεωρεί υποκινητήρα τη βασίλισσα, την
καταδικάζει εις θάνατον... 'Υποθέστε
ότι διαδίδεται έξαφνα στους δρόμους
της Νεαπόλεως ότι η βασίλισσα κι'
η κόρη της σκοτώθηκαν κατά διατα-
γήν του βασιλέως!... 'Ε. λοιπόν, έ-
πειρ' από δέκα λεπτά δεν θα υπήρχε
λίθος επί λίθου στο ανάκτορο του Φερ-
δινάνδου...

—'Η Μαλφιέρα σώπασε... Ο Φερδι-
νάνδος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει
ένα σίγος...

—Αν ρωθώσε, —εξακολούθησε η
Μαλφιέρα ψυχρά, προσέχοντας την
αγωνία και τη γλω-
μάδα του—είνε και-
ρός ακόμα να τα έγ-
καταλείψουμε όλα...
Πέστε μια λέξη κι'
απόψε κιόλας ξανα-
γυρίζουμε στη Γερ-
μανία... Θα εγκατα-
λείψουμε το θρόνο,
τις τιμές, τη μνήμη
που θα βλέπουμε να
πληθύνει να υποκλι-
νούνται μπροστά μας,
την υπερηφάνεια
που θα φερόμαστε
ως ίσοι προς ίσους
προς τους άλλους
βασιλείς... Ναί, θα
τα εγκαταλείψουμε
όλα αυτά και θα πά-
με να έναρξαστε με
στον πύργο του
'Ακόλγουορθ, όπου
θα ζούμε σαν άθλι-
οι άρχοντισκοί, δι-
νοντας κάθε τόσο
μια μικρή γιορτή
για τους ευγενείς των περιχώρων.

Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, ο
Φόρφελντ πετάχτηκε άπάνω σαν ή-
λεκτροκλυμένος και ρίχνοντας το κή-
μα του κάτω, φώναξε:

—'Ισαβέλλα! 'Ισαβέλλα! Γιατί μου
μιλάτε έτσι; Είμαι έτοιμος!...

—Είστε έτοιμος να χτυπήσετε κι'
αυτών ακόμα το Φερδινάνδο;

—Ναί!... Αυτό δεν μ' άνησυχεί
καθόλου...

—Πρέπει να σας δώ ή λαός... πρέ-
πει ίσως ο ίδιος να καταφέρει το σύν-
θημα να δώσετε όλοι συγχρόνως...
Το σύνθημα αυτό θα το δώση η με-
γάλη καμπάνα του μοναστηριού της
'Αννουτσιάτας, σημαίνοντας συνα-
γεσμό...

—Και ποιάς θα σημάνη την κα-

—'Ε. λοιπόν!... εξακολούθησε η
Μαλφιέρα. 'Υποθέστε τώρα ότι ο Φερ-
δινάνδος έρεθισμένος, τρομαγμένος και
εξοργισμένος απ' τις πρώτες ένδει-
ξεις μιας επανάστασις, της οποίας
θεωρεί υποκινητήρα τη βασίλισσα, την
καταδικάζει εις θάνατον... 'Υποθέστε
ότι διαδίδεται έξαφνα στους δρόμους
της Νεαπόλεως ότι η βασίλισσα κι'
η κόρη της σκοτώθηκαν κατά διατα-
γήν του βασιλέως!... 'Ε. λοιπόν, έ-
πειρ' από δέκα λεπτά δεν θα υπήρχε
λίθος επί λίθου στο ανάκτορο του Φερ-
δινάνδου...

—'Η Μαλφιέρα σώπασε... Ο Φερδι-
νάνδος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει
ένα σίγος...

—Αν ρωθώσε, —εξακολούθησε η
Μαλφιέρα ψυχρά, προσέχοντας την
αγωνία και τη γλω-
μάδα του—είνε και-
ρός ακόμα να τα έγ-
καταλείψουμε όλα...
Πέστε μια λέξη κι'
απόψε κιόλας ξανα-
γυρίζουμε στη Γερ-
μανία... Θα εγκατα-
λείψουμε το θρόνο,
τις τιμές, τη μνήμη
που θα βλέπουμε να
πληθύνει να υποκλι-
νούνται μπροστά μας,
την υπερηφάνεια
που θα φερόμαστε
ως ίσοι προς ίσους
προς τους άλλους
βασιλείς... Ναί, θα
τα εγκαταλείψουμε
όλα αυτά και θα πά-
με να έναρξαστε με
στον πύργο του
'Ακόλγουορθ, όπου
θα ζούμε σαν άθλι-
οι άρχοντισκοί, δι-
νοντας κάθε τόσο
μια μικρή γιορτή
για τους ευγενείς των περιχώρων.

Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, ο
Φόρφελντ πετάχτηκε άπάνω σαν ή-
λεκτροκλυμένος και ρίχνοντας το κή-
μα του κάτω, φώναξε:

—'Ισαβέλλα! 'Ισαβέλλα! Γιατί μου
μιλάτε έτσι; Είμαι έτοιμος!...

—Είστε έτοιμος να χτυπήσετε κι'
αυτών ακόμα το Φερδινάνδο;

—Ναί!... Αυτό δεν μ' άνησυχεί
καθόλου...

—Πρέπει να σας δώ ή λαός... πρέ-
πει ίσως ο ίδιος να καταφέρει το σύν-
θημα να δώσετε όλοι συγχρόνως...
Το σύνθημα αυτό θα το δώση η με-
γάλη καμπάνα του μοναστηριού της
'Αννουτσιάτας, σημαίνοντας συνα-
γεσμό...

—Και ποιάς θα σημάνη την κα-

έβλλα... Αυτές η δυστυχισμένες... η
Βασίλισσα κι' η κόρη της...
Ακούγοντας τα λόγια αυτά, η κα-
ταβρόνχα Μαλφιέρα, ξέσπασε σε γέ-
λια.

—'Α! έκανε. Αισθάνεστε οίκτο;...
Μα δεν καταλαβαίνετε λοιπόν ότι ό-
λα αυτά ε'ιν' ένα ψέμμα προσωρισμένο
'αναστατώση το λαό... Δεν θα πεθά-
νουν πραγματικά, μά, μετά το θρίαμ-
φό μας, θα τις εξορίσουμε σε μέρος ά-
σφαλές έφ' όρου ζωής... Δεν ξέρω,
κώμη, όλοι αυτοί οι διαταγμοί σας με
κάνουν ν' άμφισβάλω για την άγνη-
πας...

—Ω! σας λατρεύω, 'Ισαβέλλα...
Τό ξέρετε πολύ καλά αυτό... 'Η ζωή
μου σας άνηκει!...

—'Ε. λοιπόν, εγώ είμαι πολύ ά-
πειρητική στον έρωτα! είπε η Μαλ-
φιέρα με μια ξαφνική διάχυσι που
γρήτσε και πρόμαξε συγχρόνως τον
κώμη... 'Η ζωή σας είναι δική μου,
όπως και η δική μου είναι δική σας!...
Με τη λέξη ζωή, έννοα το αίμα σας,
τη σκέψη σας, την ψυχή σας... 'Ο-
λα αυτά τα θέλω δικά μου!...

—Ω!... 'Ισαβέλλα!... Πόσο ώραία
κι' άξιολάτρευτη είστε αυτή τη στιγ-
μή! ψιθύρισε ο κώμης ντε Φόρφελντ
μεθυσμένος από έρωτα.

Ξαφνικά τότε η Μαλφιέρα πλησία-
σε το στήθος της, τον έπληρε στην
άγκυλιά της και φιλούντας τον φλο-
γερά στα χείλη, του είπε:

—Πήγαινε!... Θα γίνης βασιλεύς!

—'Ισαβέλλα μου λατρευτή!...

—Πήγαινε!... και μη λησμονείς την
τελευταία μας συγκεντρωσι απόψε...

Και ότρηξε έξω, κλονίζόμενος με
θυμάνος από έρωτα και παρρησία...

Η Μαλφιέρα τον άκουγε ν' απο-
μακρύνεται και όταν έμεινε μόνη, ψι-
θύρισε:

—Ο άνανδρος!... Ναί... άνανδρος
όπως όλοι οι άνδρες. 'Αδύνατος και
άνανδρος, όπως δόλκλρηη η ανθρωπό-
της...

Κατά τα μεσάνυχτα μια περίεργη
ακνήη διαδραματίστηκε στο μοναστή-
ρι της 'Αννουτσιάτας. Το παρεκκλή-
σιο του μοναστηριού θριαυόταν βυθι-
σμένο σε μισοσκόταδο... Πολλοί άν-
δρες είχαν καθίσει στις έδρες του
χοροῦ και περίμεναν σιωπηλοί... 'Η-
σαν οι σύντροφοί του κώμης ντε
Φόρφελντ, οι συνωμότες, τους οποίους
η Μαλφιέρα είχε παρασύρει στην 'Ι-
ταλία...

Μιά πόρτα άνοιξε έξαφνα και η
δούκισσα ντε Μαλφιέρα μπήκε μέσα
και προχώρησε άγέρωχη και μεγαλο-
πρεπής... 'Αμέσως όλοι οι συνωμότες
σηκώθηκαν και υποκλίθηκαν με πεθα-
νό μπροστά σ' αυτή τη γυναίκα, η
οποία κρατούσε τη μούρα τους στα
χέρια της...

Τότε εκείνη τους είπε:

—Κύριοι, αύριο πρέπει ν' άρχισή
η δράσις απ' όλα συγχρόνως τα ση-
μεία της πόλεως... Πρέπει η δράσις
αυτή να είναι γρήγη, κεραυνόβολος,
τρομερή και να συντελεσθή μέσα αντί-
δρασι... Λοιπόν, αύριο όλοι σας πρέπει
να βρίσκεστε στις θέσεις που σας έ-
χουν όριστεί και κείνη δόδο το σύν-
θημα να δώσετε όλοι συγχρόνως...

Το σύνθημα αυτό θα το δώση η με-
γάλη καμπάνα του μοναστηριού της
'Αννουτσιάτας, σημαίνοντας συνα-
γεσμό...

—Και ποιάς θα σημάνη την κα-

—'Ε. λοιπόν!... εξακολούθησε η
Μαλφιέρα. 'Υποθέστε τώρα ότι ο Φερ-
δινάνδος έρεθισμένος, τρομαγμένος και
εξοργισμένος απ' τις πρώτες ένδει-
ξεις μιας επανάστασις, της οποίας
θεωρεί υποκινητήρα τη βασίλισσα, την
καταδικάζει εις θάνατον... 'Υποθέστε
ότι διαδίδεται έξαφνα στους δρόμους
της Νεαπόλεως ότι η βασίλισσα κι'
η κόρη της σκοτώθηκαν κατά διατα-
γήν του βασιλέως!... 'Ε. λοιπόν, έ-
πειρ' από δέκα λεπτά δεν θα υπήρχε
λίθος επί λίθου στο ανάκτορο του Φερ-
δινάνδου...

—'Η Μαλφιέρα σώπασε... Ο Φερδι-
νάνδος δεν μπόρεσε να συγκρατήσει
ένα σίγος...

—Αν ρωθώσε, —εξακολούθησε η
Μαλφιέρα ψυχρά, προσέχοντας την
αγωνία και τη γλω-
μάδα του—είνε και-
ρός ακόμα να τα έγ-
καταλείψουμε όλα...
Πέστε μια λέξη κι'
απόψε κιόλας ξανα-
γυρίζουμε στη Γερ-
μανία... Θα εγκατα-
λείψουμε το θρόνο,
τις τιμές, τη μνήμη
που θα βλέπουμε να
πληθύνει να υποκλι-
νούνται μπροστά μας,
την υπερηφάνεια
που θα φερόμαστε
ως ίσοι προς ίσους
προς τους άλλους
βασιλείς... Ναί, θα
τα εγκαταλείψουμε
όλα αυτά και θα πά-
με να έναρξαστε με
στον πύργο του
'Ακόλγουορθ, όπου
θα ζούμε σαν άθλι-
οι άρχοντισκοί, δι-
νοντας κάθε τόσο
μια μικρή γιορτή
για τους ευγενείς των περιχώρων.

Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, ο
Φόρφελντ πετάχτηκε άπάνω σαν ή-
λεκτροκλυμένος και ρίχνοντας το κή-
μα του κάτω, φώναξε:

—'Ισαβέλλα! 'Ισαβέλλα! Γιατί μου
μιλάτε έτσι; Είμαι έτοιμος!...

—Είστε έτοιμος να χτυπήσετε κι'
αυτών ακόμα το Φερδινάνδο;

—Ναί!... Αυτό δεν μ' άνησυχεί
καθόλου...

—Πρέπει να σας δώ ή λαός... πρέ-
πει ίσως ο ίδιος να καταφέρει το σύν-
θημα να δώσετε όλοι συγχρόνως...
Το σύνθημα αυτό θα το δώση η με-
γάλη καμπάνα του μοναστηριού της
'Αννουτσιάτας, σημαίνοντας συνα-
γεσμό...

—Και ποιάς θα σημάνη την κα-

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΔΕΡΒΙΖΑΙ ΤΟΥ ΙΚΟΝΙΟΥ

(Έντυπώσεις Γάλλου δημοσιογράφου)

Ο σοφός αυτός είχε ένα γιό, τον
Ντιν Ρουμί. Έντ-Ντιν Ρουμί, ο οποίος
ήγνε ακόμα πιο ένδοξος από τον πα-
τέρα του για την άγιότητα και για τα
θαύματά του.

Ο Ντιν Ρουμί από τον καιρό που
ήταν ακόμα μικρό παιδάκι είχε εξα-
ντηνούς, αυτοσχέδια και ατήγγελλε
μεθυσμένος, μεταμορφωμένος, τα ποιήμα-
τά του. Άλλοτε αποκοιμιόταν, και
στον ύπνο του του έξερναν φράσεις
μυστηριώδεις και άσυνάρτητες, δια των
οποίων προέλεγε το μέλλον.

Ο Ντιν Ρουμί ήταν ο πιο ξακου-
στός δερβίσης. Μετά τον θάνατό του
οι όπαδοί του και οι μαθηταί του έ-
συνέχισαν την παράδοσί του, στο 'Ι-
κόνιο και σε διάφορες άλλες πόλεις
της Μικράς 'Ασίας και όλου του Μου-
σουλμανικού κόσμου, και έτσι σιγά-σι-
γά έλαβε την όριστική διαμόρφωσί της
η τάξις των δερβισηδών, η οποία δια-
τηρείται ως σήμερα.

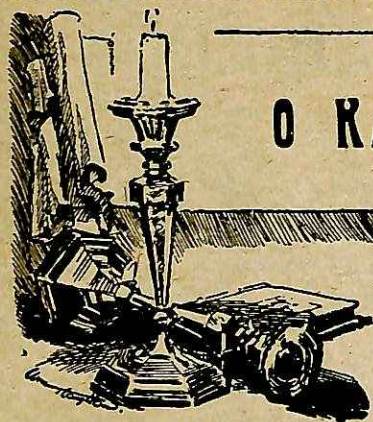
Όταν έγινε δεκαοχτώ χρόνων ο
Ντιν Ρουμί πήρε γυναίκα μια κοπέλα
από φημιζόταν για τη μεγάλη όρεξη
της, την Κατού Χανούμ, από την Σα-
μαρκάντα. Έντομεταξύ είχε επιδοθεί
στην ποίηση, στη μουσική και στο χορό
ιδίως, στον όποιο έδωσε έντελως θρη-
σκευτικό χαρακτήρα.

Τα θαύματά και η άγιότης του Ντιν
Ρουμί τραβήξαν γύρω του πολλούς ο-
μιόμοι, οι οποίοι βρίσκοντα χτι-
μένο σ' ένα όροπέδιο ύψους 1000 μέ-
τρων, ε'ινε σήμερα μια μικρή και ή-
σχημη πόλις της Μ. 'Ασίας. Άλλο-
τε όμως, την εποχή που βασίλευε στην
Τουρκία η δυναστεία των Σελτζουκι-
δών, είχε φτάσει στη λαμπρότητα και
στην όμορφιά, την ξακουστή Βαγδά-
τη, την αντίζηλό του.

Όλη του τη φήμη και τη δόξα το
'Ικόνιο την όφειλε στους δερβισηδες
του, απ' τους οποίους ο πρώτος, ο ξα-
κουστός για την ευσέβειά του και
τα θαύματά του Μπεχά-Έντ-Ντιν Βέ-
λεντ έγκρατεστάτη στην πόλη αυτή κα-
τά τις άρχες του 13ου αιώνος. Ο Μπε-
χά-Έντ-Ντιν Βέλεντ, είχε παντρευτεί
την κόρη ενός μουσουλμάνου ήγεμνος,
ήταν πάνσοφος κι' έδίδασκε τους πι-
στούς στις εκ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Ο ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΡΟΖΑ, 35 ετών.

ΠΕΤΡΟΣ, αδελφός της, 45 ετών.

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΛΑΡΟΣ, 50 ετών.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΖΕΡΩΜ, 40 ετών.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ.

('Η Ρόζα, στο μπουντουάρ της, με φόρεμα χορού, χενιζέται.)

ΡΟΖΑ. — Θεέ μου! Πώς θα τον ιδώ πάλι έπειτα από τόσον καιρό; Πώς δ' αντικρύσω πάλι τα μάτια του, τα όμορφα του μάτια, πώς θα ξανακούσω τη γλυκειά του φωνή;... Τόσα χρόνια τώρα έζησα μόνο με την ανάμνηση αυτών των ματιών... Τί μάτια, Θεέ μου!... 'Εγώ ή τόσο περήφανη, έγω που δεν γυνοόσα να κυττάξω κανένα απ' όσους ζητιάνευαν ένα μόνο μου βλέμμα, έγω δεν μπόρεσα ν' αντισταθώ στη γοητεία εκείνων των ματιών... Μόλις τ' αντίκρισα, έσκυφα υποταγμένη μπροστά τους. Δεν μπόρεσα να μη μεθώσω κι' απ' τη γλυκειά του φωνή. Μια φωνή απαλή, ναυουριστική, με φωνή που χαϊδεύει, που φιλεί... 'Ω!... κανείς δεν μπορεί να φανταστεί πόσο έχω αγαπήσει και πόσο έχω υποφέρει. Τη βραδεία που έφευγε για τον πόλεμο, ήρθε να μ' αποχαιρετήσει... 'Εγώ έτρεμα... Και όμως δεν έκανε καθόλου κρύο εκείνο το βράδυ. Ήταν ένα γλυκό καλοκαιρινό βράδυ... 'Ετρεμα από έρωτα, από συγκίνηση, από λύπη... Τον αγαπούσα, ήμουν ευτυχισμένη γιατί ήταν κοντά μου εκείνη τη στιγμή και πονούσα γιατί θα έφευγε σε λίγο... Κι' όταν μου έδωσε το χέρι του για να μ' αποχαιρετήσει και να φύγει, δεν κρατήθηκα πειά... 'Αρχισα να κλαίω με λυγμούς... Τότε κι' αυτός με πήρε στην αγκαλιά του κι' άρχισε να με ναυουρίζει με τη γλυκειά του φωνή, με τα γλυκά του λόγια... Και με παρηγόρησε, λέγοντάς μου πως μ' αγαπά και πως θα με θυμάται πάντα, πάντα... 'Ω, πόση ώρα έμεινα μέσα στην αγκαλιά του δεν ξέρω... 'Από τότε όμως δεν υπάκουα πειά για μένα άλλη στιγμή στη ζωή μου, έντος από τις στιγμές εκείνες που ή καρδιάς μας χτυπούσαν τόσο σιμά ή μια στην άλλη... 'Από τότε, δεν ξω παρόσ' εκείνες μόνο τις στιγμές. 'Από τότε σταμάτησε για μένα ο χρόνος... Δεν είμαι παρόσ' ή μεθυμένη από τα λόγια και τα φίλια του γυναικα... Δεν υπάκουα πειά κανέναν άλλος άνθρωπος στον κόσμο για μένα... 'Α, με τί αγωνία πέρασα όλα τα χρόνια του πολέμου... Και όμως πάντα μέσα μου μια μυστική φωνή μου έλεγε: «Μη φοβάσαι... Μη γονιάς... 'Ο αγαπημένος σου δεν θα πάθει τίποτα. Θα γυ-

ρήσει πάλι σ'όως και άδωκους μου στην αγκαλιά σου. 'Η αγάπη σου, σαν ένα θαυματουργό φυλαχτό, θα τον προστατεύει από κάθε κακό...». Πράγματι δέ, πρίν από λίγες μέρες έμαθα την επιστροφή του στο Παρίσι και γά πού τώρα μαθαίνω ότι ήρθε κι' έδω, στην πόλη μας... Θα τον ξαναϊδώ μάλιστα άπόψε στο χορό της κυρίας Ντέ Λαρός... Θα ιδώ πάλι τα μάτια του, θ' ακούσω πάλι τη φωνή του. Πρέπει όμως να φανώ ήρεμη και ψύχραιμη, γιά να μην προδοθώ... 'Αλλά, Θεέ μου, πώς θα μπόρεσω να μείνω κρύα και διάφορη, όταν τό βλέμμα μου θα συναντήσει τό δικό μου; Κι' εκείνος πώς θα μπόρεση να κρύψει τη συγκίνησή του; 'Ω, τόσα χρόνια δεν μου έγραψε, γιατί θα φοβότανε βέβαια μήπως με έλθω. 'Η πόλεις μας είνε τόσο μικρή, πού δεν είνε δυνατόν τίποτα να μείνει κρυφό, ούτε μια αλληλογραφία. 'Αλλας τε, χωριστήκαμε τόσο απότομα!... Μου δόκιστηκε όμως ότι δεν θα με ξεχάσει ποτέ. Είνε τόσο ήπιότης ο αγαπημένος μου, ώστε δεν ήθελε να ρυκινωδυνύσω προς χάριν του, αφού ήμουν παντρεμένη... Μα έγώ δεν μπορούσα, έπειτ' απ' αυτόν, να ιδώ άλλον άντρα σ'α μάτια και χώρισα από τον σύζυγό μου, γιά να είμαι ελεύθερη όταν θα επιστρέψει εκείνος και να μπορώ να με πάρει. 'Απόψε ο χορός σ'της κυρίας Ντέ Λαρός, δίδεται προς τιμήν του. 'Επιστρέφει νικητής και τραπεζιόχος. Και προδιόδησε σέ στρατηγό... Είνε ένδοξος, είνε ένας ήρωας, ο όποιος πολέμησε γενναία, και νίκησε. Κι' αυτός ο ήρωας, αυτός ο νικητής προτιμά έμένα από όλες τις γυναίκες του κόσμου. 'Αγαπά έμένα... Ναί!... Μου τό δόκιστηκε!... Χτένια άπόψε τα μαλλιά μου όπως τότε. Και θα φορέσω στο λαιμό μου τό κοράλλιο περιδέραμο που φορούσα εκείνη τη βραδεία, που μ' έσφιξε στην αγκαλιά του.

(Μπαίνει μέσα ο Πέτρος).

ΠΕΤΡΟΣ. — Δεν είσα ακόμα έτοιμη, Ρόζα;

ΡΟΖΑ. — 'Όχι ακόμα...

ΠΕΤΡΟΣ. — 'Εσύ ποτέ δεν άργούσες τόσο στην τουαλέτα σου.

ΡΟΖΑ. — Ναί... 'Απόψε, δεν ξέρω αν έγώ τί έχω πάθει... 'Αργο-

πάρωσ' γιατί έκανα ένα νέο χτένισμα.

ΠΕΤΡΟΣ. — Τό νέο χτένισμα αυτό; Μα έτσι χτενιζόσουν πρίν από τόλλά χρόνια... Μα αυτό τό χτένισμα είνε έντελώς ντεμοντέ... 'Ετσι χτενιζόντουσαν ή γυναίκες σ'ίς παραμονές του πολέμου, αν δεν έχω λάθος... Κι' αυτό τό περιδέραμο που φορείς στο λαιμό σου τί είνε πάλι; Μη χειρότερο!... Πού τό θυμήθηκες; Γιατί δεν βάσεις τό μαργαριτάρι σου;

ΡΟΖΑ. — Μου άρέσει αυτό... ΠΕΤΡΟΣ. — Μα τί έπαθες άπόψε, Ρόζα; Θυμήθηκες όλα τα παλιά πράγματα... Τέλος πάντων... τελείωσε τώρα...

ΡΟΖΑ. — Σε μερικά λεπτά είμαι έτοιμη.

ΠΕΤΡΟΣ. — Δεν πρόκειται κι' άργήσουμε πολύ γιά να πάμε σ'της κυρίας Ντέ Λαρός. Πρέπει να βρισκόμαστε εκεί πρίν πάει ο στρατηγός 'Ανδρέας Ζερώμ, προς τιμήν του όποιου δίδεται ο χορός...

ΡΟΖΑ. — Ναί, ναί... Σε λίγο θα είμαι έτοιμη. Μη μ' έννευρίζεις περισσότερο.

(Στό σπίτι της κυρίας Ντέ Λαρός, σ'η μεγάλη σάλα, όπου δίδεται ο χορός. Κόσμος πολύς, φώτα, λουλούδια, μουσική.)

('Η Ρόζα κάθεται σέ μια γωνία, με μάτια που λάμπουν από άνυπομονησία.)

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΛΑΡΟΣ. — Είμαι πολύ συγχανημένη γιά την τιμή που μου έκαμε ο στρατηγός να δεχτή την προσκλησή μου.

ΜΙΑ ΑΣΠΡΟΦΟΡΑ (σιγά). — 'Αχ, Θεέ μου... Πώς θα τον ιδώ! Φορώ τό σταυρό που φορούσα εκείνο τό βράδυ...

ΜΙΑ ΜΑΥΡΟΦΟΡΑ (σιγά). — Θεέ μου... 'Εβαλα πάλι τό μαύρο μου μαργαριτάρι. Σάν τότε... Μα τί άνειρο! Θα τον ιδώ πάλι...

ΜΙΑ ΜΕ ΠΡΑΣΙΝΑ (σιγά). — Θα τον ιδώ σε λίγο! Μου φαίνεται σαν φέμμα! Θα γυνώριση τό βραχιόλι που φορούσα τότε...

ΡΟΖΑ (σιγά). — Πώς χτυπά ή καρδιά μου! Πάει να σπάσει! Θεέ μου, δός μου ήρωας! Είνε τόσο μεγάλη ή ευτυχία μου που θα τον ξαναϊδώ, ώστε δεν μπορώ ν' αντέξω πειά... Μόλις με ιδεί μ' αυτό τό χτένισμα και μ' αυτά τα κοράλλια, θα τό θυμηθώ όλα...

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΛΑΡΟΣ. — 'Ερχεται!

('Όλοι και όλες σηκώνονται. Μπαίνει μέσα ο στρατηγός 'Ανδρέας Ζερώμ. 'Η κυρίες τον κυττάζουν έκστατικές. 'Εκείνος προχωρεί σ'η δόξ άδιάφορος. 'Η Ρόζα καρφώνει τό μάτια της επάνω του. Αιτός, περνώντας από κοντά της, μόλις της είχγει ένα βλέμμα, όπως σ' όλες.)

ΡΟΖΑ (σιγά). — Θεέ μου! Δεν μ' αναγνώρισε λουπόν ακόμα; Και όμως

γιά μια στιγμή έπεσε επάνω μου τό βλέμμα του! Μα πώς είνε δυνατόν να μη μ' αναγνώρισε; Θεέ μου! 'Ερχεται προς τό έδω μαζί με την κυρία Ντέ Λαρός. 'Α, όχι... Πηγαίνουν μέσα στο μικρό σαλονάκι... Γιατί; Μήπως θέλει να πη τό μυστικό του στην κυρία Ντέ Λαρός; 'Α, είνε τόσο καλή αυτή ή κυρία... Θεέ μου! Δεν είνε βέβαια σωστό... 'Αλλά θέλω ν' ακούσω τί θα της πη...

('Σηκώνεται, πηγαίνει προς τό μικρό σαλονάκι. Στέκεται στην πόρτα προσποιουμένη ότι τα παλιά πράγματα που χορεύουν, ενώ προσέχει στα λόγια που ανταλλάσσουν ο στρατηγός κι' ή κυρία Ντέ Λαρός.)

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΛΑΡΟΣ. — 'Ω, δεν φαντάζεστε πόσο περήφανο είμαστε όλοι γιά σας Δοξάσατε την πατρίδα μας! Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ. — Έκανα τό καθήκον μου...

Η ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΛΑΡΟΣ. — Σε βαλμό όμως αξιοθαύμαστο! Είστε τόσο γενναίος, τόσο τολμηρός! 'Αλλά θα έπρεπε να έχετε τόσο σ'ς αγαπού και σ'ς θαυμάζουν όλοι και όλες... Πρό πάντων όλες... 'Α, στρατηγέ μου, δεν έστε μόνο νικητής στον πόλεμο, αλλά και... στον έρωτα!

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ. — 'Αλλοτε ίσως...

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΛΑΡΟΣ. — 'Α, όχι, έλατε μόνο... Είστε ακόμα νέος... 'Αλλά... θα φανώ ίσως αδιάκριτη... 'Η ήλκία μου όμως μου επιτρέπει να σ'ς κάνω αυτή την ερώτηση... Είχατε, καθώς λένε, πολλές ερωτικές κατακτήσεις στην πόλη μας. Λουπόν, πού ήταν ή γυναίκα που αγαπήσατε αληθινά; Μου φαίνεται ότι κάποτε θα ξεχωρίσατε...

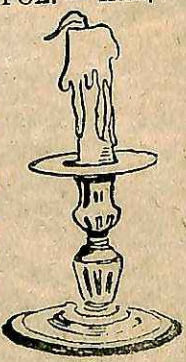
Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ. — 'Ω, κυρία μου, με ρωτάτε κάτι, στο όποιο δεν ξέρω τί να σ'ς απαντήσω... Μπορώ να θυμάμαι έπειτα από τόσον καιρό; Είνε αλήθεια ότι στην πόλη σας είχα τις περισσότερες επιτυχίες... 'Εφενγα, βλέπετε, τότε γιά τον πόλεμο και φοβόντουσαν όλες μήπως με χάσουν, χωρίς να τις έχω φιλήσει... 'Ετσι κι' έγώ δεν ήξερα πού να πρωτοσφίξω στην αγκαλιά μου...

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΛΑΡΟΣ. — Και δεν θυμάστε πειά κομμάτι απ' αυτές; Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ. — Πού να θυμάμαι, κυρία μου... Μήπως ήσαν τρεις, τέσσερες, πέντε; Τί θέλατε να κάνω, όταν αυτές ή ίδιες με προκαλούσαν; ('Η Ρόζα, ακούγοντας τα τελευταία αυτά λόγια, πέφτει κάτω λιποθυμή.)

ΚΥΡΙΑ ΝΤΕ ΛΑΡΟΣ. — Καλή μου Ρόζα! Τι έπαθες;

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ. — 'Ω, τί έπαθε ή καυμένη αυτή ή κυρία; (Σιγά.) Μα δεν έχει καθόλου γούστο ή γυναίκα αυτή... Είνε χτενισμένη τόσο ντεμοντέ και φορεί κοράλλια στο λαιμό της, σαν Ναπολιτάνα φαροπούλα...

ΚΑ. ΧΑ. ΧΑ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΑΙΓΙΝΑ. — Την παρελθούσαν Κυριακήν ο «Παναγινητικός» συνηγήθη με την Β' «Σαραντακοῦ» ἀναδειχθεὶς ἰσοβάτος μετ' αὐτῆς διὰ 4—4.

Τὰ τέτταρα τοῦ «Παναγινητικοῦ» ἐπέτυχον 2 ὁ Σακελιώτης, 1 ὁ Κατετάνιος καὶ 1 ὁ Λουκέτιος.

Ὁ «Παναγινητικός» κατήλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν ἀκόλουθον συνθεσιν: κ.κ. Χαριτόπουλος, Σαρδῆς, Πράς, Σαρρῆς, Γουρναλίου, Πανταζῆς, Φύσσας, Σακελιώτης, Κατετάνιος, Λουκέτιος, Βοσιτσανός καὶ Ι. Κοσμάς, ἑφορος.

ΧΑΡ. ΣΑΚΚΙΩΤΗΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ. — Τὴν Κυριακὴν 22 Νοεμβρίου συνηγήθησαν ἐνταῦθα ἡ β' πρωταθλήτρια οὐμάς τοῦ «Ἡρακλείου» «Ε.Γ.Ο.Η.» μετὰ τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ» εἰς ἀγῶνα σεβάς τοῦ ποδ. μηρὸς ἰσοβάτου (1—1) ἀγῶνος τῶν. Κατὰ τὸ πρῶτον ἡμιχρόνιον, ἡ «Ε.Γ.Ο.Η.» ἐπέτυχεν 1 γέμμα ἐναντὶ μηδενὸς τοῦ «Ὀλυμπιακοῦ». Κατὰ τὸ δεύτερον ὅμως ἡμιχρόνιον δ' «Ὀλυμπιακός», συστηματικῶς ἐπαλμάνεις ἀποκορύφους ἐνὸς τῶν ἀποσποφύλακων του, ἡγαγάσθη νὰ δεχθῇ καὶ δεύτερον εἰς βάρος του γέμμα, εἰς τρόπον ὥστε τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος νὰ εἴρην νικητρίαν τὴν «Ε.Γ.Ο.Η.» μετὰ 2—1. Ὁ διατητής κ. Λεάνδρος Καρούτσος παραδόξως δὲν ἐστάθη σὲ ἴσους του.

Τὸ πρωτάθλημα ἀνεπασημὸν ἐξακολουθεῖ κανονικῶς. Αἱ τελευταῖαι συνηγήσεις εἰνε αἱ ἐξῆς: «Ἡρακλῆς»—Μινωίτης 0—2, «Ἡρόδοτος»—Παναγινητικός 4—2, «Ερμῆς»—Αστροπὴ 3—0, «Ἡρόδοτος»—Ερμῆς 3—1 καὶ «Ἡρακλῆς»—Απόλλων 1—1.

Κ. ΠΡΟΔΡΟΜΙΔΗΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ἐν τῷ γηπέδῳ Στρατώνων καὶ ὑπὸ τὴν ἀμερόληπτον διατησίαν τοῦ κ. Ι. Νοῦσια, συνηγήθησαν εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα ἡ πρωταθλήτρια ποδοσφαιρικὴ οὐμάς «Ἡερίου» μετὰ τοῦ «Ατρουμήτου».

Τὸ πρῶτον καὶ μοναδικὸν τοῦ γέμμα ἐπέτυχε ὁ «Ατρουμήτος» σὲ 20 μόλις λεπτοῦ τοῦ ἀγῶνος διὰ τοῦ Σάλτα, κατόπιν ἀνυχὸς ἐξέδωτο τοῦ τετραποφύλακος τοῦ «Πύρρον» Φοῖβου. Ὁ «Πύρρος» ὅμως ἰσοφαρῖξε σὲ 15 λεπτοῦ κατὰ τὸν σούτ τοῦ Γραμματοπούλου, εἰς δὲ τὸ 39ον λεπτόν ἐπιτυχάνει τὸ δεύτερον καὶ νικηφόρον γέμμα του διὰ τοῦ Δημητρίου. Ὅπως ἡ λήξις τοῦ ἀγῶνος εὐρίσκει τὸν «Πύρρον» νικητὴν μετὰ 2—1.

Μὰ καὶ σὲ β' ἡμιχρόνιον ὁ «Πύρρος» ὑπερέχει. Κατορθώνει δὲ ν' αἰξήσει τὰ γέμματά του εἰς τρία σὲ 25 λεπτοῦ, κατόπιν ἐπικινδύνου μελέ πρὸς τὸ γέμμα τοῦ «Ατρουμήτου» καὶ ἰσχυρότατος σούτ τοῦ Δημητρίου πάλιν. Οἱ

ΚΑΒΑΛΛΑ. — Τὴν 29ην Νοεμβρίου συνηγήθησαν εἰς φιλικὸν ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα αἱ οὐμάδες «Φίλιππος» καὶ «Ἡρακλῆς».

Κατόπιν ἐνὸς ὥραίου καὶ πεισματῶδους παιχνιδίου, ἀμφοτέραι αἱ οὐμάδες ἐξῆλθον ἰσοβαλεῖ, ἐπιτυχούσαι ἀνὰ τρία γέμματα ἐκάστη.

ΚΑΒΑΛΛΑ. — Τὴν 6ην Δεκεμβρίου

□ □ □ ΟΙ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΑΙ ΜΑΣ □ □ □

Παίχται τῆς «Ενώσεως Χαροκόπου», μετὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν.

(Φωτ. Χ. Φωμάδης)

παιχνιδίου τοῦ ἐπεσάσσε τὴν φήμην τῶν καλύτερων τετραποφύλακων τῆς ἐπαρχίας μας, καθὼς καὶ εἰς τοὺς Μητρον, Σάλταν, 'Αθανασίου ('Ατρουμήτου) καὶ Δούγαν, Παπαδόπουλον,

Πασχαλάκη (Πύρρον). Γιά τοὺς λοιποὺς δὲν ἔχομε παρὰ να ποῦμε διὰ τί παίξαν τὸ συνηθισμένον τοῦ παιχνιδι.

ΜΕΦΙΣΤΟ

□ □ □ ΟΙ ΑΘΛΗΤΑΙ ΜΑΣ □ □ □

'Η Οὐμάς τοῦ Γουῶτερ Πόλο τοῦ «Παλλεσδιακοῦ» Μυτιλήνης.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Δημήτρ. Χρ. Σπυρίδην, Καβαλλαν. Τὸ τόσο εὐκαρινές, τό τόσο θερμὸ καὶ ἀφελές συγγράμμα γράμμα σας, μὲς καὶ σκενικῆς καὶ τοῦ δημοσιεύσεως ἐδῶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐξαίρετης ἀγάπης τοῦ κοινῶς πρὸς τὴν «Οἰκογένειαν».

Κύριε Διεφηντά,

Εἴμεθα ἓνα ἀνδρόγυνον ἐκ Σαμουίντος τοῦ Πόντου. Παιδιά δὲν ἔχομαι καὶ περνοῦμαι τὰ βράδια μας μετὰ τὴν ἀγαπητὴν «Οἰκογένειαν». Τὴν συνεχίζομαι ἀπὸ τὸ 1929. Καὶ ἀρχίζομαι ἀπὸ Κυριακῆς 29 Δεκεμβρίου. Τόρα τὸ τηλεγράφιον πού πῆρα εἶναι τοῦ 1931 Κυριακῆς 29 Νοεμβρίου, ἔτος Δ', ἀρ. 52) 172, ἀρ. 49) 274, ἔτος ΣΤ'. Διαβάσαμε τόσα καὶ τόσα σ'τὴν ἀγαπητὴν «Οἰκογένειαν». Καὶ ἔχομαι τόσα πολλὰ μυθιστορήματα καὶ περιεργὰ δόκλῃση βιβλιοθήκη. Τόρα περιμένομαι νὰ τελώσει ἡ Μινώ καὶ νὰ διαβάσωμαι τὸ βυζαντινὸ μυθιστόρημα τὴν Κασσιανή.

'Ας ξεύρη ἡ ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια» πὺν ἔχει ἓνα πελάτη κατωεργάτη πὺν δὲν μπορὴ νὰ γίνῃ συνδρομητὴς λόγῳ τοῦ ἐπανεκδόματος, ὅμως θὰ τὴν συνεχίσω, ἄς ξεύρη.

Κύριε Διεφηντά, ἔγραφα τόσα λίγα, τὰ ἐπιλήπῃ γράφῃ ἐσὴ, γιὰ τὴν χρειαζομένη μεγάλῃς ἐπενδύσεως σ'τὴν ἀγαπητὴν «Οἰκογένειαν».

Ν. Ν. Βέροιαν. Τὸ θέμα τοῦ πεζογράφου σας πολὺ κοινόν. Ποῦται νὰ ἔχη κανεὶς ἐξαιρετικὸν ταλέντο γιά νὰ πῇ τὸν σ'ε τέτοια θέματα, ἀπάνω σ'α ὅποια ἔχουν γράμματα ἢ οἱ μεγαλείτεροι συγγραφεῖς καὶ ποιηταί. Γράφῃτε τίποτε ἄλλο καὶ στείλετε τὸ μας. Νὰ ἔχετε δὲ βεβαίως τὴν εὐκαρινότητα τῆς γλύφης μας. Ὁ Λόρον. Τὸ ποίημά σας «Ἀδὴρ» ἀνεπαίσχυντος. Τὸ δημοσιεύοιμε ἐδῶ γιά νὰ τὸ δῇτε τυπωμένον καὶ νὰ μᾶς... δικαίωσον κι' οἱ ἄλλοι ἀναγνώσται μας γιά τὴν κρίσι μας.

«ΑΥΤΗ»

Σιγά σιγά γαλίνα

ἐχάραξε ἡ αὐγὴ

κι' ὁ κόρακας ἄρισε

τὴν πρώτην του καυχήν

γιά νὰ σικοθούν αὐτοὶ

ποὺ πάνε σ'τὴ δουλιὰ

τὸ κελᾶδισμα τὰ

ἐμαρφα πολλὰ

ἀρχήσαν νὰ νηγῶνουν

σιγά σιγά ἡ αὐγὴ

ὁ κόρακας φοβόσθη

δὴνατὰ μαζὴ κι καρδερίνες

πᾶ' ἔρχησαν τὰ

ἐμφορὰ τραγοῦδια

πάνω σ'τὴς γλάστρες

τὰ λουλούδια.

Συλλόγων. 'Η Β' οὐμάς τοῦ «Ἡρακλείου» κατόρθωσε καὶ ἐπεβλήθη τῆς Β' «Ατλουερανοῦ» διὰ τεταμένων 5—3.

Σ. ΚΑΚΟΥΛΙΑΝΗΣ

Η ΕΛΛΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΕΘΝΗ
ΕΚΔΟΣΤΙΚΟΝ ΣΤΙΒΟΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣ

—Τὰ Παιδιά
δικὰ Μόδα
λας νὰ προ
θὰ ἐπικρα
προσεχ
—

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ: Π. ΔΡΑΝΔΑΚΗ
ΙΔΡΥΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΤΟΧΟΥ
ΤΗΣ ΜΕΓ. ΕΛΛ. ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ

Τὸ ἔργον διὰ τοῦ ὁποίου αἱ Ἀθῆναι
δ' ἀποβοῦν ἐκ νέου πυρὴν παγκοσμίου
ἐκπολιτιστικῆς αἰτινοβολίας

ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΕΙΡΑ

ἀποτελουμένη ἀπὸ 1.000 αὐτοτελῆ τεύχη ἔξ 64 σελίδων ἑκάστον, μὲ ὑπερπλουσίαν
εἰκονογραφίαν (50—120 εἰκόνων), γραμμένα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἔργων τῶν ἐνδο-
ξοτέρων συγγραφέων τοῦ κόσμου, ἐκτυπούμενα εἰς δύο ἐκδόσεις, τὴν λαϊκὴν καὶ
τὴν πολυτελῆ, περιέχοντα τὸν κύκλον τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, ἰδιαίτητα δὲ
τὴν ἐκλαϊκευτικὴν περιγραφὴν τῶν ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων,
τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἱστορίας, τῆς λογοτεχνίας, τῆς λαογραφίας ὅλων τῶν ἔθνων,
τὴν βιογραφίαν καὶ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ ἔργου τῶν μεγάλων ἀνδρῶν καὶ τῶν με-
γάλων καλλιτεχνῶν,

καὶ ἐν γένει τὰς γνώσεις αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ γίνωνται κτῆμα παντὸς πολιτισμέ-
νου ἀνθρώπου, ἐπιθυμοῦντος νὰ διαδράμῃ καὶ ν' ἀπολαύσῃ διὰ τερπνῆς ἀναγνώσεως, εἰς τὸ βραχὺ διάστημα τοῦ
βίου, τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.
Τὰ αὐτοτελῆ ταῦτα τεύχη θ' ἀποτελέσουν ἑκατοντάτομον ταξινομημένον ἔργον, σχήματος 8ου (64.000 σελίδας) μὲ
100.000 εἰκόνας.

Ἡ Ἐγκυκλοπαίδεια τῶν ἔθνων, θὰ ἐκδίδεται σχεδὸν ταυτοχρόνως εἰς εἴκοσι διαφόρους γλώσσας καὶ θὰ κυκλο-
φορήσῃ εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Τὰ τεύχη τῆς Ἑλληνικῆς σειρᾶς θὰ ἐκδίδωνται ἀρχικῶς ἑβδομαδιαίως ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1932, θὰ πωλοῦνται δὲ εἰς
ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, τὰ πρακτορεῖα καὶ τὰ περίπτερα πρὸς Δρχ. 10.— ἑκάστον ἀρχικῶς, πρὸς Δρχ. δὲ 15.— ἀργότερον.
Μοναδικὴ ἀπὸ καλλιτεχνικῆς ἀπόψεως ἐκτύπωσις τῶν εἰκόνων καὶ τοῦ κειμένου ὑπὸ τῶν τελειότερων ἐργοστασίων γρα-
φικῶν τεχνῶν τῆς Ἀνατολῆς.

ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 30ῆς ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1931

ΙΔΡΥΤΑΙ—ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ Α' ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ παράσχουν τὴν ἥθικὴν καὶ ὁλικὴν αὐτῶν ἐνίσχυσιν εἰς τὴν ἐθνικὴν ταύτην προσπάθειαν, ἐξασφαλι-
ζόντες συγχρόνως ἐκτάκτως εὐνοϊκοὺς ὁρους ἀποκτήσεως τοῦ ὅλου ἔργου (εἰς τὸ τέταρτον περίπου τῆς ὀριστικῆς τι-
μῆς) δύνανται νὰ ἐγγράφωσιν Ἱδρυτικοὶ Συνδρομηταὶ διὰ τὰ 1000 τεύχη διὰ μὲν τὴν λαϊκὴν ἐκδοσὶν εἰς τὴν τιμὴν τῶν
Δρχ. 6.500.— (πρὸς Δρχ. 6.50) πληρωτέων εἰς 65 μηνιαίας ἑκατονταδράχμους δόσεις, διὰ δὲ τὴν πολυτελῆ ἐκδοσὶν εἰς
τὴν τιμὴν τῶν Δρχ. 9.750.— (πρὸς Δρχ. 9.75) πληρωτέων εἰς 65 μηνιαίας δόσεις ἑκατονπεντηκονταδράχμους, ἀποστέλ-
λοντες τὴν πρώτην δόσιν ταχυδρομικῶς εἰς τὸν κ. Παῦλον Δρανδάκην, Μέγαρον Λαϊκῆς Τραπεζῆς, Ἀθῆναι, ἢ κατα-
βάλλοντες αὐτὴν εἰς τὰ ἐν Ἀθῆναις γραφεῖα τῆς Ἐκδόσεως Μέγαρον Λαϊκῆς Τραπεζῆς, ἀριθ. 15.

Ὁ ἐγγράφων 10 συνδρομητὰς τῆς Α' ταύτης κατηγορίας καὶ ἀποστέλλων ἢ καταθέτων ὁμοῦ μετὰ τοῦ πίνακος τῶν
ὀνομάτων τῶν τῶν πρώτην δόσιν ἑκάστου ἐξ αὐτῶν, ἐξασφαλίζει τὴν δωρεὰν ἀποστολὴν τῶν 1000 τευχῶν ἐφ' ὅσον οἱ
παρ' αὐτοῦ ἐγγραφεῖς ἐξακολουθοῦν καταβάλλοντες ἀνελλιπῶς τὰς δόσεις τῶν.

Παρέχοντες ἀμέσως τὴν συνδρομὴν σας
εἰς τὴν Ἑθνικὴν ταύτην προσπάθειαν.
Συμμετέχετε εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ μορ-
φωτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ
καὶ ἐξασφαλίζετε οὕτω τὴν ἥθικὴν αὐ-
τοῦ καὶ ὁλικὴν πρόδον.
Συμβάλλετε εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν
Ἀθηνῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν ἐκπολι-
τιστικὴν αἴγλην.
Ἐνισχύετε τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἑλληνικῆς
Βιομηχανίας Γραφικῶν Τεχνῶν ἀπὸ τῆς
ὁποίας δύναται νὰ ἐλπίσῃ ἡ χώρα μας
σοβαρὰν ἐνίσχυσιν τοῦ ἐμπορικοῦ τῆς
ισοζυγίου.

Ἀποκοψάτε τὴν ἐνταῖμὴν δῆλωσιν, τοποθετήσατέ τὴν
ἐντὸς φακέλλου, ἀναγράψατε τὴν διεύθυνσιν: Κύρι-
ον Παῦλον Δρανδάκην, Μέγαρον Λαϊκῆς Τραπεζῆς,
Ἀθῆναι, ἐπικολλήσατε τὸ κανονικὸν γραμματό-
πιπλὸν καὶ ταχυδρομήσατε τὸν φακέλλον.

ΔΕΟ

Ονοματεπώνυμον συνδρομητοῦ

Ἐπάγγελμα Διεύθυνσις

Κύριον
ΠΑΥΛΟΝ ΔΡΑΝΔΑΚΗΝ

Ἐκδότῃ τῆς Ἐγκυκλοπαίδειας τῶν ἔθνων
Μέγαρον Λαϊκῆς Τραπεζῆς — ΑΘΗΝΑΣ

Κύριε,

Δηλῶ ὑμῖν ὅτι ἐγγράφομαι Ἱδρυτικὸς συνδρομητὴς τῆς λαϊκῆς
(*) πολυτελοῦς σειρᾶς τῆς Ἐγκυκλοπαίδειας τῶν ἔθνων, ἀν-
λαμβάνων τὴν υποχρέωσιν ὅπως καταβάλλω ὑμῖν τὴν ἐκ Δρχ. 6.500
6.500 (*) 9.750 ἀξίαν τῶν 1000 τευχῶν εἰς 65 μηνιαίας δόσεις
Δρχ. 100 (*) 15
Τὰς μηνιαίας δ
εἰς τὸ φυσικὸν ἢ νομ.

Ἐν

(*) Διαγράψατε τὸ Ἐν

ἔμβασθ' ὑμῖν ἢ καταθέτῃ ἐν
τῷ ὁποίῳ θέλετε ὑποδείξῃ.

193
Υπογραφή

εἶνε πολὺ
πολὺ ὕψος.
στοργυλὰ,
μεγάλαι τῶπαι.
μᾶλλον τότε
γίνετα μέ
σχέδιον

ἀντα τὰ ἱ-
κῶν, «Πο-
μικρὰ κλός
ἕνα πλάι καὶ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ